



A 0764

Kristóf Attila **A vándorló  
halál**



KRISTÓF ATTILA

A vándorló halál

KENTAUR  
1989

– Sietsz?

A bajuszos, lapos arcú férfi összerezzen. Kissé düledt barna szemét elfordította a tájról.

– Nem. Miért? Miért sietnék?

– Elállt az eső. Nézzük meg, Fűzfőn szárazak-e a pályák?

A kocsi a káptalanfüredi domb tetején járt, látni lehetett, ahogy odalent a tó vize szürkéről ezüstre változik.

– Nincs itt az ütőm – mondta a düledt szemű.

– Nem baj. Játssz az enyémmel! Egy óra tenisz, utána ott az uszoda. – A volánnál ülő férfi elmosolyodott, mert látta, hogy a felhők mögül kibukkan a nap. Bal kézzel hátrasimította dús, jól fésült őszülő haját. – Rendben?

A bajuszos szája megrándult, egy pillanatig tűnődött, aztán azt mondta.

– Te vagy a főnök.

A zöld Citroen Almádi után letért a főútról, és néhány perccel később beállt a NIKE-sporttelep parkolójába. A két férfi lassan futva tette meg a kaputól a tenispályákig vezető utat.

Látszott rajtuk, hogy nem először futnak egymás mellett. A görnyedt ősz férfi válla egy csöppnyit mindig előbbre volt; így érkeztek meg a klubház elé, ahol a düledt szemű végképp lemaradt, és a piros műkövel burkolt teraszon megállt.

Csak a legközelebbi pálya volt foglalt, ott egy fiatalember, akinek arcát nyershús-színűre égette a nap, egy szőke copfos kislányt tanított a pörgetett fonákra. Keze ügyében nagy kosár labda állt. A copfos minden jól sikerült ütésnél boldogan nyikkant egyet. Csak ők ketten voltak a magas, zöldre festett kerítés mögött.

A görnyedt férfi Adidas melegítőjében, fehér Kenguru cipőjében megállt mellettük.

– Bravó – mondta a kislánynak, aztán kezét felemelve a trénerhez fordult. – Sony! Magát keressük.

– Tessék – mondta a napégette fiatalember. Keze fejével megtörölte izzadt homlokát, a férfira pillantott, de a labdahajigálást nem hagyta abba.

– Dr. Szigeti Dezső – mutatkozott be a férfi. – Tavalyról egyébként ismerjük egymást. Ő pedig dr. Bartal Gábor. Szeretnénk egy partit játszani.

– Oké! Itt mögöttünk a hármás pálya. Óránként száz forint. A végén nekem fizetnek.

Most már a nap forrón sütött, a teniszpályákra szinte ránehezedett a fülledt levegő. Dr. Szigeti mégsem vette le a melegítőjét, szerette, ha megizzad játék közben. Ezért nincs pocakom – szokta mondogatni, és megveregette kemény hasát.

Mire a partit befejezték, a pályák megteltek ügyetlen német házaspárokkal és kövér gyerekeikkel.

Bartal kedvetlenül játszott, mintha az esze máshol járna, mozdulatai fáradtnak, már-már lomhának tűntek. A gyorsabb labdákat sohasem érte el.

– Sokat voltam vízen – mentegetőzött a vesztes parti után. – A vitorlázás meg a tenisz nem jól fér össze.

– Lehet – mondta Szigeti fölényes jóindulattal. De az is lehet, hogy te nem férsz meg velük.

A kerítésen nyíló kapun átmentek a fedett medencéhez, Szigeti ezer métert úszott, Bartal háromszázat. Lezuhanyoztak, majd a klubházban megittak ketten egy üveg keserű Holsteint.

– Ez az – mondta Szigeti, miközben keze fejével megtörölte a száját. – Élni tudni kell.

– Tudsz – mosolygott fanyarul Bartal.

A szőke kislány, aki kemény pörgetett tenyereseket ütött, ott ült a közelükben. Most almalevet ivott szívószálon papírdobozból. Mikor befejezte, elköszönt az edzőtől, aztán rózsaszín szatyrárt lóbálva elindult a kijárat felé.

A két férfi a kosárlabdapályáknál érte utol.

– Hé, nagylány – szólította meg Szigeti. – Merre mész, elvihetünk?

– Apukám vár négykor a kapunál.

– Már négy van? – szisszent fel Bartal. – így elhúztuk az időt?

– Ráérsz, nem?

– Rá. De holnap vissza kell jönnöm.

– Nekem csak vasárnap. Holnap leviszem Barbit Szegedre. Kiállítás lesz.

– Tudom.

– Persze hogy tudod. Nem jössz velünk?  
– Rendbe kell tennem a szörföt. Megsérült a lábtartója. Mondtam már.  
– Ha mondtad, mondtad. Pedig Barbi jó néven venné. Szereti, ha  
többen csodálják.

Bartal hallgatott. A kislányt figyelte, aki épp akkor ért oda az apjához. A magas, napbarnított arcú, szürke szemű férfi felemelte a földről a gyereket, s csak akkor szólalt meg, amikor szemük egy vonalba került.

– Na, hogy ment?  
– Ment – felelte a copfos.  
– Kiköpött Stefi Gráf – szólalt meg Szigeti. – Kegyetlen.

A férfi rájuk mosolygott, aztán a kislánnyal együtt beült egy fehér kocsiba.

– Valahonnan ismerem őket – dünnyögte Bartal.  
– Én is – bólintott Szigeti. – Talán a berényi strandról. Kettő a tízezer hering közül... – Kinyitotta a csomagtartót, berakta a teniszütőket. – Ha Szegedre nem jössz is, most fel kell hozzánk jönnöd.

– Kell? Miért?  
– Meg kell nézned a Ramatin-cikk kefelevonatát. Hétfőre kérik vissza.  
– Elég, ha te elolvasod.  
– Elég. De neked is alá kell írnod.  
– Tedd meg helyettem.  
– Feljössz! Oké? Ne hülyéskedj! Egy perc az egész.  
– Jó, jó – mondta Bartal. – Csak azt tudnám, miért ülsz a cikken két hete, ha ilyen sürgős.

– Csak most lett sürgős. A közlönytől táviratoztak. Én is amiatt jövök fel.

– Nem Barbi miatt?  
– Együtt a kettő – mondta Szigeti. – Kár a szóért. Feljössz, aláírod, kézcsók Barbinak, átnyújtod a süllőt, aztán mehetsz... – Kiérték a sztrádára. A kocsí felgyorsult, és a belső sávba tért. – Egy óra, és otthon is vagyunk.

Bartal hátradőlt az ülésen, és lehunyta a szemét. Az arca így egészen laposnak látszott.

Mint egy mongol – gondolta Szigeti, és megcsóválta a fejét.

A Citroen a Budaörsi útról lefordult Farkasrét felé, elhaladt a temető előtt; az út innen egy ideig kertek között vitt, aztán átvágott a tű-foki bozótos részen, a Sátán-szurdok felé.

Egy délre néző domboldalban ritkás fenyők között és még feljebb, már-már belesimulva az erdőségbe, néhány kétszintes ház állt. Fölöttük a távolban piros-fehér csíkozású antennatorony magasodott.

Erősen sütött a nap, kék volt az ég, a peremén bodros, fehér jóidőfelhők álltak. Az út öreg fák és tömör bokrok között kanyargott. Gyorsan változott az árnyék és a fény.

Szigetiék házához hátul a garázsajtóig mélyen a földbe vágott, keskeny beton kocsifeljáró vezetett.

A garázsajtót Szigeti távkapcsolóval nyitotta ki.

A téglafalú oszlopos helyiség jobb felén piros Fiat Uno állt.

– Itthon van – szólalt meg Szigeti, miközben a hosszú Citroennel behajtott az Uno mellé. – Örülni fog neked. Szereti, ha imádják.

Bartal szája megrándult, mondani akart valamit, de aztán szó nélkül indult Szigeti után felfelé a vaslépcsőn, amely egy tömör barna ajtóhoz vezetett.

– A francba – szólalt meg Szigeti, miközben a zárral babrált. – Úgy látszik, bent hagyta belülről a kulcsot. Benne van, látod? Mehetünk föl a kerti lépcsőn.

– Várj – mondta Bartal. – Megpróbálom kilökní. – Egy darabig kotorászott a zárban, aztán felegyenesedett, és visszaadta a kulcsot. – Nem megy...

– Neked se, mi? Sebaj. Kerülünk egyet. Gyere!

Kiértek az alsó kertbe, ahonnan lépcső vezetett fel a ház előtt húzódó műmárvánnyal burkolt hatalmas teraszra. A márványon fadézsákban rózsaszínt virágzó leanderbokrok és termő citromfák álltak.

Most az egész táj alattuk terült el, csak jobboldalt akadályozta a kilátást egy fehér sziklabordájú domb. Fölöttük már csak egyetlen ház állt, egy régi fatornácos épület, faközöld zsalugáteres ablakkal. A tornácon magas támlájú hintaszékben, bordó muskátlik között egy öregasszony ült, szemét lehunyva.

Ahogy a két férfi közeledett a teraszra nyíló üvegajtóhoz, tükörképük kékes derengésből bukkant elő. Szigeti könnyedén meglökte a bronzfogantyút, de az ajtószárny nem mozdult meg.

– Bezárkóztott – mondta csöppnyit megdöbbenve. – A fene érti...

Kezével beárnyékolta a szemét, s egész közel hajolt a vastag üveghez.

– A felső zárban bent van a kulcs – dünnyögte fölegyenesedve. – Nem értem... Nem értem. – Megkocogtatta az üveget, várt, aztán hangosan

felkiáltott. – Barbi! Barbi!

A fehér bordájú dombról visszaverődött a hang, végigdübörgött a völgyön, aztán lassan átszállt az erdőségen, hogy távoli sóhajaként térjen vissza: Ba-arbii... Baarbii...

Bent semmi se mozdult.

A zöld zsalus ház verandáján ülő öregasszony kinyitotta a szemét, s mintha álomból ébredne, nyújtózkodott.

Baarbii... – zúgott végig ismét a hang a tájon.

Az öregasszony finoman elmosolyodott, felállt, és a veranda mellvédjére hajolva tölcsért formált a kezéből.

– Nincs otthon – mondta csengő gyerekhangján. – Kedd óta nem is láttam.

A két férfi odalent döbbenten egymásra nézett.

– Bent van a kulcs – kiáltotta Szigeti.

– Mi történt? – kérdezte az öregasszony.

– Semmi. Semmi se történt – legyintett Szigeti, aztán Bartalhoz fordult. – Töksüket.

– Barbi? Dehogy.

– A fenét... Ez a vénasszony. Barbi nyilván hátul a szobájában alszik. Megnyomnád a csengőgombot a felső kapunál? Ha kinyújtózkodsz, bentről is eléred. Csöngess, ahogy bírsz, én addig ordibálok...

– Jó – mondta Bartal. – Hülye egy helyzet. – Felnézett az erkélyről integető öregasszonyra. – Vajon mit akar?

– Fontoskodni – dünnyögte Szigeti, aztán megint nekieresztette a hangját. – Baarbii...

Baarbii – sóhajtották az erdők.

Bent a házban a dallamcsengő a Marseillaise első taktusait játszva csendült meg.

Az öregasszony a zöld verandán csodálkozva fölfonta ezüst szemöldökét, aztán sóhajtott, és bement a házba.

– Semmi? – hallatszott Bartal hangja.

– Semmi.

– Beszorítom egy gyufaszállal...

– Jó – mondta Szigeti, és öklével döngetni kezdte az ajtót.

Odabentről megszakítás nélkül áradt a dallam: „Előre ország népe harcra...”

Szigeti ismét a kulcslyuk fölé hajolt, és rémülten motyogta maga elé.

– Úristen, baj van...  
– Talán csak nincs – szólalt meg mellette Bartal, de halálsápadt arca cáfolta szavait. – Elaludt mélyen. Altatót használ, nem?  
– Délután hatkor? – nézett rá Szigeti. – Most mi lesz?  
– Próbáljak bejutni az egyik ablakon? Szigeti megrázta a fejét.  
– Acél apácarács a földszinten végig... De várj csak! Van itt lejjebb a sarkon egy lakatos, Ő szerelte fel a garázsajtóra a fotocellát. Legjobb lesz, ha lemegyünk hozzá.

– Igen – mondta Bartal. – Az lesz a legjobb.

A beszorított gyufaszálat elfelejtették kivenni a csengőgomb mellől, így aztán a Marseillaise szüntelenül ismétlődő dallama egy idő után már vészkiáltásként szólt odabent.

\*

Darázs József lakatosmester rikító sárga overallban térdelt a terasz üvegajtaja előtt. Vastag bajuszát félresimítva, oldalt hajtott fejjel nézett be a zárnyílás parányi résén, krákogott, aztán zsebéből hosszú acéltűt húzott ki.

– Kikapcsolnák azt a kurva csengőt? – mondta. – Halálra zrikálja az embert. Olyan érzésem van tőle, hogy leég a ház.

Bartal elrohant, és kipiszkálta a csengőbe ékelt gyufaszálat.

– Kösz – dűnnyögte a lakatosmester. – Mintha a fűró végre kijött volna a fogamból. – Aztán Szigetihez fordult. – Doktor úr, a másik kulcs magánál van?

– Persze.

– Na jó. Ezt nem kunszt kilökni. De előbb... Hm... Ne hívjunk rendőrt?

Szigeti arca megrándult.

– Rendőrt?!

– Hát... Szóval az az igazság... Be kell látnunk, hogy senki se tudja, mi van odabent...

Csilingelő gyerekhang szólalt meg a hátuk mögött.

– Én már beszóltam a tű-foki őrre telefonon. Ideküldik a járőrökocsit.

– Jakabné, Jakabné! – csóválta a fejét a lakatos. – Ki kérte magát erre?

– Hallottam, hogy azt mondják, bent van a kulcs... És a kis doktornét nem láttam három napja. – Tapintatosan elhallgatott, aztán közelebb lépve



suttogó hangon tette hozzá. – Kedves Darázs, maga nagyon jól mondta, hogy nem tudhatjuk, mi van odabent.

Szigeti felnyögött, és beharapta az alsó ajkát.

– Egy éber szomszéd sohasem árt – mondta. – Jobb a házórző kutyánál. Akkor hát várjunk.

Abban a pillanatban lent a garázs előtt kurtán felvijjogott a zsaruszirána.

– Erre jöjjenek – hajolt át Bartal a terasz mellvédjén. – Itt a bejárat.

Az egyik rendőr testes volt, húsos arcú. Vérekes, fakókék szemében régen kihunyt a gyermeki jóság. Ahogy nagy busa feje fölbukkant a lépcső tetején, már kérdezte is.

– Melyikük a háziúr?

– Én – lépett előre Szigeti.

– Szontágh főtörzs – érintette meg sapkáját jobb kezével a rendőr, és csak jött egyre följebb, még akkor is, mikor már végképp azt hitték, hogy kifogytak belőle. Úgy magasodott föléjük, mint egy elhagyott fűrótorony. – Mi a gond?

– Vidékről jöttünk haza a barátommal, a házat lezárva találtuk. Mindkét ajtóban belülről van a kulcs, hiába csengetünk, nem tudunk bejutni.

– Ühüm... Miért nem hívnak lakatost?

– Hívtunk.

– Hát akkor?

A másik rendőr is felért a teraszra. Társával ellentétben ő alacsony volt, fürgé és karcsú. Köszönt, aztán a korlátnak támaszkodva szótlánul megállt.

– Melyikük az? – kérdezte a hústorony. – Persze maga, aki olyan szépen világít a Shell-overallban. Attól fél, amíg a zárban turkál, elüti egy kamion? Haha – dörgő hangon nevetett a jó kedély legcsekélyebb jele nélkül. – Maga se tud kinyitni egy wertheimzárát? Hozzunk talán betörőt?

– Na né! – szólalt meg Darázs mester. – Miket gondol! Nem kunszt ezt kinyitni. De jobb az óvatosság.

– Úgy gondoltuk – mondta Szigeti –, hogy a rend kedvéért megvárjuk önöket.

– Aha! – mondta a rendőr. – Ki lehet bent?

– A feleségem.

– Úgy?! Nagyothall?

– Dehogy.

– Akkor meg alszik. Egy kis pia, egy kis Seduxen... így szokták ezt. Aztán akár a bunda. Rendőr nélkül nem merik felkelteni?

– Egy pillanat – emelte fel a kezét Szigeti. – Miféle hang ez?

– Elnézést – dörzsölte meg tenyerével az orrát a hústorony. – Én csak magát akartam megnyugtatni, nehogy arra gondoljon, hogy odabent holtan fekszik a felesége. – Darázs mesterre nézett. – Na, nyitja már!?

Egy pillanatig tartott az egész. A lakatos leguggolt, bedugta a túszerű eszközt a zárba, már hallották is, ahogy a lehulló kulcs megcsendül odabent.

– Doktor úr, adja a másik kulcsot!

Halk kattanás, s az üvegajtó feltárult előttük. Bentről csend áradt a teraszra.

A mester a vicces főtörzsre nézett.

– Hát ennyi.

– Mivel tartozom? – kérdezte Szigeti.

– Semmivel. Hogy gondolja?

Nem tudni, miképpen történt, de Jakabné lépett be elsőként a házba. Cipősarka a túlzott sietségtől megcsúszott az üvegfalú hall zöld márványpadlóján. Egy lábon, veszedelmes szögben megdőlvén siklott tovább.

– Stop! – kiáltott rá a törzsőrmester, és elkapta a karját. – Aknára lépett? Sebaj, úgyis mi megyünk elől. Legyen szíves – fordult Szigetihez –, mutassa az utat, doktor úr...

\*

Szigetinét a hálósobájában találták meg. Az ágyon feküdt, kék színű lepedőn meztelenül, gyöngyfényben csillogó testtel. Szép volt holtában is.

A főtörzs a meztelenség láttán megtorpant a nyitott ajtóban, sonkakarjával átölelte és előretolta Szigetit.

– Próbálja felébreszteni – mondta mély, suttogó hangon. – De óvatosan. Ne nyúljon semmihez. Hátha halott.

Szigeti az ágy fölé hajolt. A kitérült, merev fényű pupillákba tekintve feljajdult, aztán kezét arcára szorítva eltántorgott Szontágh őrmester mellett.

– Úristen, úristen – suttogta –, mit műveltél vele?

A főtörzs bizonytalan mozdulatot tett, mintha meg akarná érinteni Szigeti remegő vállát, de aztán legyintett, és Bartalhoz fordulva kérdezte.

– Van itt telefon?

– Ott van – mutatott Bartal a hall felé, aztán a hálószoza ajtajához lépett. Ott állt sápadtan akkor is, amikor megérkezett a mentőorvos, és az iszonyúan tág pupillákba nézve félhivatalosan megállapította, hogy a halál oka valószínűleg morfiumtartalmú gyógyszer-túladagolás.

\*

A halálesetet Szontágh főtörzs rádiótelefonon jelentette a központi ügyeletnek, s nem hallgatta el azt a gyanúját, hogy Szigetiné „gyomrát biztos a túlzásba vitt szípu feküdte meg...”A 4-es munkaasztalnál Geréb hadnagy 17 óra 52 perckor vette a hívást.

– Valakit rögvest kiküldünk – mondta. – Lehetőleg még a mai napon. A mentőorvos fixre állítja, hogy kábítószer?

– Se fixre, se bizonytalanra – felelte a főtörzs. – Bennem támadt gyanú. Ott az injekciós tű az ágya mellett, a reszelővel és egy kiürült ampullával... Ha jól körülnézek...

– Tudja mit? – vágott közbe Geréb. – Ne nézzen jól körül. És mire a szakértők odaérnek, altassa el jó mélyen a gyanúját... Világos?!

– Világos.

– Üljön nyugton a fenekén, ne menjen sehová. Inkább arra legyen gondja, hogy a helyszínen semmi se változzon.

– Értettem – mondta a főtörzs, s miután bontotta a vonalat, dűnnyögve tette hozzá. – Mit gondolsz, okostóni, hova a fenébe mennék?

A rendkívüli halálesetekkel foglalkozó csoport egy gyanús vízihullát helyszínelte a Kvassai-zsilipnél, így miután értesítette a technikusokat, Geréb hadnagy a szolgálati útról kissé letérve próbaképpen az életvédelmi és rablási alosztály vezetőjét hívta fel.

– A franc – mondta Aradi őrnagy, az alosztályvezető –, mára elég a balhéból. Egy kukába rakott újszülött édesanyukáját keressük, nincs időnk hülye öngyilkosokra. Szerez valaki mást.

– Orvos és technikus van már, a gyilokcsoporttól meg akárki jó lesz...

– Nálunk akárki most éppen nincs – mondta az őrnagy. – Világos?

– Világos. De gondoltam, egy gyanús heroingtúladagolás érdekel majd.

– Heroin? – kapta fel a fejét Aradi. – Ne hülyíts már!

– Belövőt találtak a halott ágya mellett.

– Heroin? – tűnődött az őrnagy, olyanformán, mint a hal, mielőtt ráharap a horogra. – Ha küldök valakit, a technikus vissza is hozza?

– Persze – mondta a hadnagy, aki egy csöpp lelkifurdalást érzett a heroin miatt. – A fekete Lada Combi megy a technikával, a Szent Mihály lova. – Miután letette a kagylót, halkan dűnnyögte maga elé. – Nem én találtam ki a heroint, hanem a főtörzs. Vigye el ő a balhét.

Az őrnagy átment a 417-es szobába, ahol Tarnyik főhadnagy éppen egy öreg hobót faggatott, aki egy nagy szemégyűjtőben kotorászva már napokkal előbb csecsemősírást vélt hallani.

– Azt hittem, macska – hajtogatta. – Vigyáztam is, nehogy gubizás közben megkarmoljon. Kész tetanusz!

– Helyes – mondta Tarnyik, hányingerét leküzdve. – Mikor hallotta először sírni?

– Kedden – mondta készséggel az agg, aki körül rohadtkáposztaszag terjengett. – Jól emlékszem rá, mert a nejlonzacskó alatt akkor találtam a biedermeier állólámpát.

Tarnyik, a Morcos, megtörölgette tükröző, rózsaszín lencsés szemüvegét, amely arra volt hivatott, hogy tekintetét takarja, aztán egy bűnjelzsákból Players feliratú nejlonzacskót húzott elő, és bajszába harapva hörögte.

– Ez az?

A bűdös agg fémkeretes szemüveget vett elő egy kék bársony szemüvegtokból, hajlékony szárát a fülére tekerte, és így szólt.

– Tessék?!

– Ez az? – üvöltött Tarnyik. – Ez az a kibaszott nejlonzacskó?

– Ne ordítson – mondta méltósággal az öregember. – Ebben a szemüvegben egész jól hallok. Mire kíváncsi?

Tarnyik kínlódva lenyelte a nyálát, és kísérletet tett rá, hogy melegen elmosolyodjon.

– Kérem! Nézze meg jól ezt a reklámszatyrot.

– Pillanat – mondta az öreg, s meglebbentette kaftánszerű steppelt kabátját. – Nézéshez másik szemüveg kell.

A kabát lebbenése elvitte a káposztaszagot, helyét másféle illat foglalta el, amely Tarnyikot a gumicsizmában párolt vaníliacukorra emlékeztette.

– Feleljen, kérem! – mondta halk, szerény hangon. – Ez az?

Az öreg most vastag bifokális pápaszemmet tett fel, és állát mellére ejtve szomorúan elnézett a homályos lencsék fölött.

– Mi ez? – kérdezte társalgási modorban.

– Aranyszínű műanyag reklámszatyor, amelyen bíbor betűkkel a Players szó áll.

– A Players felett mi az a R a karikában? – kérdezte az ocsmány aggastyán, kaftánujjába törölve orrát. – Régóta izgat.

– Az áru kiváló minőségét jelzi – hörögte előzékenyen a nyomozó. – Ezúttal a Players cigarettáét.

– És ehhez nekem mi közöm van?

– Kuss! – üvöltött fel Tarnyik. Levette szemüvegét, és a szájába harapott, majd arcul ütötte magát. – Kényszervallatás, katonai ügyészség, lefokozás. – Leküzdötte nehéz légzését, s higgadt farkasmosollyal fordult az öreghez. – Kérem, még egyszer elmagyarázom. Ezt a kibaszott táskát abban a rohadt szeméttartályban találtuk, ahol a körzeti rendőr szerint télen maga aludni szokott..

– Csak hideg napokon – vágott közbe az aggastyán méltatlankodva. – Ha nem tudná, az erjedő zöldség hulladék meleget fejleszt. És ha senki sem alszik ott, a jó meleg csak megy a pocsékba.

Tarnyik felugrott a székről.

– Az a rohadt meleg tartotta életben három napig a csecsemőt a kurva reklámszatyorban. Azért akarom tudni, hogy maga, vén barom, látta-e ezt a szatyrot, mikor a mocsokban turkált... Bocsánat... Nem bírom, ha egy újszülött... Szóval... Elnézést. Vegye úgy, hogy a vén barom ki se csúszott a számon. Uram, látja, megadok minden tiszteletet, de könyörgök, árulja el, ott volt-e ez a nejlonzacskó, amikor a macskát hallotta sírni?

– Talán ott, talán nem. Ki tudja? Én undorodom a macskáktól. Nem közösködöm velük. Ha egy macskát látok, én kiszállok a buliból...

– A tanú a bemutatott Players reklámszatyrot nem ismerte fel – diktálta Tarnyik, olyan hangon, mintha saját elkésett végrendeletéről volna szó. – Rusznyák úr, itt írja alá. A személyi számát is legyen szíves...

– Már elnézést – mondta az aggastyán –, nekem nincs személyi számom.

Morcos két lábbal a levegőbe ugrott. Ekkor lépett be Aradi őrnagy.

– Látom, éppen végzel – mondta. – Helyes. Ki kell menned egy balhész öngyilkhoz.

– Nekem? – kérdezte Tarnyik. – Ezután? Négy napja nem ettem, nem aludtam, nem mosakodtam, nem voltam WC-n...

– Jó – bólintott az őrnagy –, akkor bemész az orvostaniba és megnézed, hogy a csecsemő nyakán vannak-e fojtogatási barázdák. Ott formalinban megmosakodhatsz.

– Nem – nyöszörgött Tarnyik. – Akármit, csak halott csecsemőt ne! Petikém! Nézz rám, egy rongy vagyok. Elviseltem ezt a vén barmot, ezt a rohadt káposztát akkor is, amikor átment vaníliacukorba... Túrtem, hogy rám szállnak róla a legyek... Bocsánat, Rusznyák úr, sértésnek ne vegye... Na jó – sóhajtott –, inkább a suicid...

– Rendben, Gyuszikám – bólintott Aradi. – A technikus és az orvos odalent vár. Közben Rusznyák urat is lekísérheted.

Tarnyik úgy ment le négy emeletet a liften, hogy nem vett levegőt.

Azután beült a helyszínelőkocsiba, és elaludt. Így érkezett meg a Sátánfő utcába.

– Jelentem – harsogta a teraszon Szontágh rendőr –, a suicid személy odabent van...

Tarnyik a suicid szóra felriadt, és elképedve meredt az előtte álló hústoronyra.

– Hogy mondta? Milyen személy?

– Suicid – ismételte készségesen a főtörzs.

– Hogy suicid-e vagy sem, majd én eldöntöm... A minősítést bízza rám. Világos?

Szontágh jobban utálta a világos szót, mint legyet a levesében, Ő maga akkor használta csak, ha egy szabálysértőt porig akart alázni.

– Kérem! – mondta sértődötten. – A kérdéses személy odabent tartózkodik a házban...

– Csináljátok – intett Tarnyik az orvosnak és a technikusnak. – Én majd bemegyek a legvégére. – Visszafordult az őrmesterhez. – Zengje el, mi a helyzet! De tartózkodjon a véleménynyilvánítástól. Ez nem cirkusz és nem is kabaré, világos?

Az őrmester az undortól csuklott egyet.

– Mi van, megnémult? – kérdezte Morcos. – És ha büfiznie kell, forduljon félre. Nekem se jó ma a gyomrom. Miből gondolja, hogy a kérdéses személy öngyilkosságot követett el?

Szontághról a gúnyolódás lepergett, sőt ily módon szert tett némi erkölcsi fölényre.

– Amikor ideértünk – mondta kimért hangon –, a ház mindkét bejáratát zárva találtuk, és fent is, lent is belülről a zárban volt a kulcs. Ezt az ajtót itt a teraszon a jelenlétemben lakatos nyitotta ki. Tehát...

– Világos – bólintott Tarnyik. – A tehátozást viszont bízzuk olyanokra, akik okosabbak nálunk. Maga most szépen visszamegy a kerkapra, és leírja az észrevételeit. A jelentésében, mivel az nem kerül a kezembe, bármilyen szót használhat, és bátran kifejtheti a véleményét...

Morcos itt tévedett. Később ugyanis saját kezűleg fűzte be az ügy dossziéjába Szontágh főörzs jelentését, amelyben a suicid szó és a kérdéses személy kifejezés többször szerepelt.

Most persze még az ügynek nem volt dossziéja. Még ügy se volt.

Amíg Szontágh és hallgató társa lement a lépcsőn a járőrkecskéhez, Morcos a teraszkorlátnak dőlve szundított egyet. Álmában hallotta, hogy fölsivítanak a kerekek, majd sikong a fék, a főörzs, úgy látszik, mégiscsak kijött a sodrából, rükvercben akart előremenni. Morcos álmában elmosolyodott, mert mindig örömet érzett, ha valaki megutálta.

Könnyű kéz érintésére riadt fel. Úgy zökkent át az ébrenlétbe, hogy majdnem átesett a mellvéden.

Egy kontyos, ősz hajú apró öregasszony állt előtte.

– Vigyázz, fiacskám, le ne ess – suttogta hűvös gyerekhangon. – Odalent kaktusz is van...

– Kaktusz? – kérdezte Morcos, miközben szemügyre vette a fehér csipkegallér fölött a ráncatlan, kerek és tiszta arcot. Fényes, kíváncsi szemek bámultak vissza rá.

– Én telefonáltam a rendőrségre – mondta az öreg hölgy. – De most már ha nincs szükség rám, szívesen hazamennék. Odasül a meggyekvárom.

– Menjen – egyezett bele Morcos. – Nem itt van otthon?

– Nem. Odafent. Abban a zöld zsalus házban. Ott megtalálász. – Hűvös sima kezével megsimogatta Tarnyik nyúzott borostás arcát. – Szép álmod volt?

– Nekem?

– Káposztaszag árad belőled, és mosolyogtál, mint egy gyerek...

– Jézusom – suttogta Tarnyik. Rémulten döbbsent rá, hogy amíg aludt, az öregasszony megszerette.

– Özvegy Jakabné vagyok. Idus néni. Ha fáradt vagy, nálam pihenhetsz a verandán.

– Nem pihenek – dünnyögte Morcos, akit a szeretet teljesen kihozott a sodrából. – Ahogy leülök egy verandára, darazsak szállnak rám. Pláne ha lekvár is fő a közelemben. Menjen csak szépen haza.

– Viszontlátásra – búcsúzott az öregasszony. – Jé, most meg vaníliaszagod van – tette hozzá, és gyors, tipegő léptekkel felment a lépcsőn.

Morcos mosolyogva nézett utána, aztán észbe kapott, s a mosoly lehervadt az arcáról.

– Te barom, röhögsz álmodban? – dünnyögte. – Bediliztél? – Halk zizzenéssel egy darázs szállt a kezére. – A rohadt anyád, aki megszült. Nem látod, hogy ez terasz, nem veranda?! – Lesöpörte a darazsat, megszagolta magát, és szitkozódva bement a házba.

A technikus épp akkor végzett a fényképezéssel, a vakut, az állványt és a gépet fekete bőröndbe rakta.

– No, mi a dörgés? – kérdezte Morcos.

– Mit tudom én – felelte a technikus. – Valami gond van. A doki sokat babrál odabent. – Kezével egy sötétbarna ajtóra mutatott.

Tarnyik lenyomta a díszes vaskilincset.

– Mi a dörgés? – kérdezte.

– Nyugi – mondta az orvos.

– Nekem mondd, hogy nyugi?!

– Neked.

– Legyek nyugodt, amikor te itt órákig szarakodsz?

– Nyugi. Az ajtót csukd be.

Morcos sóhajtott.

– Na?!

– Bírói boncolás lesz – mondta az orvos. – Van itt valami...

– Mi?

– A fene tudja. Nem kizárt az idegenkezűség.

– Ajtó, ablak zárva. Kulcs belülről. Hol van itt idegenkezűség? Szellem jött be a kulcslyukon?

– Előbb-utóbb azt is megérjük – nézett rá az orvos, miközben jobb kezével végigsimította a halott fejbőrét. – Megnyugtatna egy búcsúlevél. Van?

– Van? – kérdezte Morcos.

– Nem kerested?

Tarnyik lemondóan mosolygott.



– Én?! Örülök, hogy élek... Ha boncolni kell, húzd rá a hullazsákot. Aztán gyerünk... – Hirtelen elhallgatott, mert a fején bűnös gondolat futott át: ha odabent elmondja, hogy az orvos idegenkezűsége gyanakszik, tovább foglalkozhat ezzel a békés ügyel, és megszabadul a csecsemőgyiloktól. – Azt várom, hogy mondj végre valamit.

– Várhatod – mondta az orvos. – Majd a boncolás után.

– Van férje ennek a nőnek?

– Van? – kérdezett vissza az orvos. – Két sápadt fickót is láttam odakint.

– Oké, csináld csak tovább. Soká tart még?

– Félóra múlva mehet a bonctaniba.

– Ne siesd el – mondta Morcos, és szórakozott mozdulattal visszatette az ágyra a hulla lelógó kezét. – Nyugi!

– Te mondod nekem?

– Én hát. Mit kapkods? Mit idegeskedsz?

– Légy szíves, tárd ki az ajtót – mondta az orvos.

Morcos lenyomta a kilincset, az ajtó zajtalanul sarkig tárult. Az orvos a halott tág pupillájába nézett.

– Most pedig – suttogta – menj innen, és csak akkor gyere vissza, ha én másutt vagyok.

Morcos megvonta a vállát, kilépett a folyosóra, aztán a zöld padlós hallban szétvetett lábakkal megállt.

– Itt van a férj? – kérdezte.

Szigeti feltápászkodott a bőrdíványról, a szeme égett, könnyei piszkos csíkot hagytak az arcán.

– Itt vagyok – mondta.

– Tehát ha jól értem, az ön felesége volt az elhunyt.

– Igen.

– Anyakönyvvezető előtt kötöttek házasságot?

– Természetes – mondta Szigeti, és feldúlt arcán csodálkozás futott át.

– Szóval nem élettársi viszonyról van szó?

– A központi házasságkötőben esküdtünk '84. május 10-én. Egyházi szertartás...

– Elnézést – szólt közbe Morcos –, nem kíváncsiságból kérdem. De élettársak között előfordulhat bármi furcsaság. Mi, ha halott van, mindjárt az élettársát keressük. És variálni csak nagy ritkán kell... – Kurta nevetése jelezte, hogy csak félig-meddig szánta tréfának a dolgot.

Szigeti arca mozdulatlan maradt.

– Azt akartam csupán közölni – mondta –, hogy egyházi szertartás nem volt. – Arcán lemondó közönnyel egy pillanatig habozott, aztán megkérdezte. – Tudhatom, hogy mire céloz furcsa példázatával?

– Célzok?! – döbönt meg Morcos. – Ezt a hülyeséget csak nem veszi magára? Felvidítani akartam, semmi több.

De Szigeti nem vidult fel. Fakó hangon mondta:

– Nyilván arra gondol, hogy időnként vitáink voltak... De ezt kerek perec is megkérdézheti.

– Kerek perec – kuncogott Morcos. – Nagyon jó. Vegyük úgy, hogy a kérdést feltette helyettem. Feleljen rá.

Szigeti lehunyta a szemét, arcán fájdalmas fintor jelent meg.

– Remélem – suttogta –, hogy nem a köztünk lévő nézeteltérések miatt jutott idáig...

– Idáig? – húzta fel a szemöldökét Morcos. – Mire gondol?

– Természetesen az öngyilkosságra – felelte Szigeti.

Még mindig csukott szemmel beszélt, de a szavait követő csend arra készítette, hogy mintegy kábulatból ocsúdva a nyomozóra pillantson.

Morcos lehajtott fejjel állt, tükröző szemüvege mögé rejtőzött belső világa. Száján a bágyadt, tétova mosoly így személytelennek látszott, olyannyira, hogy a jelenlévőkön valami rossz előérzet, borzongás futott át. A csend egyre mélyebb lett, egyre nyomasztóbb.

– Te szerencsétlen barom – mondta magában Tarnyik –, mit gatyázol? Vagy elkezded cifrázni ezt a hülyeséget, vagy mész vissza a csemőcéhez okádni...

Lassú mozdulattal levette a szemüvegét, ornyergét hüvelykujjával megdörzsölte. Homlokán három vízszintes ránc jelent meg, mosolya jegessé vált. Döntött: eljätssza a kemény, mindentudó zsarut.

– Öngyilkosságra?! – ismételte meg gúnyosan a férj utolsó szavát, s úgy pislogott, mint aki szörnyű álomból ébred. – Gondolja, hogy itt vesztegetném az időmet egy sima öngyilkosság miatt?

Szigeti megrázta a fejét.

– Nem értem. Nem. Mi történt hát?

Morcos sóhajtott, mint aki arra kényszerül, hogy súlyos titkát magába zárja.

– Ne firtassuk – nyögte. – Ami történt, azt nevezünk csak gyanús halálesetnek... Ez a megfelelő kifejezés rá. Ne beszéljünk

idegenkezűségről. Még akkor sem, ha tudjuk, hogy az orvos bírói boncolást követel.

– Követel? – döbönt meg Szigeti. – Maguk azt hiszik, hogy...

– Nem hit kérdése – vágott közbe Morcos. – A tények magukért beszélnek.

– Várjon csak, uram – szólalt meg Bartal. – Ha már szóba hozta a tényeket, öten tanúsíthatjuk, hogy a lakás mindkét bejárata belülről zárva volt.

– Ki az az öt? – kérdezte Morcos.

– Először is a lakatos, aki kinyitotta a zárat, aztán dr. Szigeti és én. Továbbá a rendőrök, akik kijöttek a telefonhívásra.

– Hat – mondta a lakatos. – A szomszédasszony is itt volt. Sőt ő ment be először, úgy hajtotta a kíváncsiság, hogy kis híján hanyatt esett a küszöbön.

Morcos undorra] a sárga overallosra nézett.

– Maga kicsoda ebben a hacukában?

– A lakatos – mondta Darázs mester.

– Helyes – bólintott Morcos, lelkifurdalását feledve. – Akkor magával kezdjük.

– Ez a hacuka a munkaruhám, hiába, hogy minden zsarunak szemet szúr.

– Csodálja? – kérdezte Morcos, aztán Szigetihez fordult. – Ön pedig lekötelezne, ha a rendelkezésünkre bocsátana egy üres szobát.

– Természetesen – mondta Szigeti. – A felső szinten van a dolgozószobám. Ott talál írógépet is.

– Írógépet?! Na jó. Jó. Előbb beszólok telefonon a főnökömnek, hogy itt bizony ugyancsak áll a bál. Aztán kezdhetjük. Milyen gépe van?

– IBM. Minimemóriás.

– Megfelel – bólintott Morcos.

– Valóban gyilkosságra gyanakszik? – kérdezte Szigeti a bólintástól felbátorodva.

– Én nem. Mivel én vagyok a világon a legbambább zsaru. Hol a telefonja?

Szigeti a fal mellett álló króm-üveg asztalkáról felemelt egy rózsaszín, számtárcsás telefonkagylót.

– Tessék – nyújtotta a nyomozó felé. – Vigye magával.

Morcos megnyalta a bajuszát, mert egy pillanatig nem tudta, mit kezdjen a telefonkagylóval, amelyhez nem csatlakozott semmilyen vezeték. Aztán rájött, hogy ez az az újmódi készülék, amelyet a zsaruk annyira rühellnek, mert ultrarövidhullámon működik, és belezavar az adásaikba.

– Tud vele bánni? – kérdezte Szigeti doktor.

– Nem vagyok hülye – nézett rá szúrósan Morcos. – Hogy ad vonalat?

– Baloldalt van egy fehér gomb, azt kell megnyomni.

– Oké. Erről egy szót se többet. És ha be akarom fejezni a beszélgetést?

– Jobboldalt van egy fekete gomb. Híváskor pedig elég, ha a számokat mutatóujjal könnyedén megérinti.

– Kösz – dűnnyögte Morcos. – Ha nem figyelmeztet, amilyen marha vagyok, ezt is tekertem volna, mint a tárcsát. – A kezében életre kelt a kagyló, zúgni-zengeni kezdett. Morcost olyan váratlanul érte a hang, hogy összerezett, és a hátát kiverte a víz.

– Valaki minket keres – szólalt meg Szigeti.

Ettől Morcos észre tért. Lenyomta a fehér gombot, és hangját kellemes baritonná mélyítve mondta:

– Halló?

Senki sem felelt rá. A kagylóból sercegés hallatszott.

– Betojt az ürge – állapította meg Morcos. – Ismerem ezt a fajtát. Liheg és lapít, ha idegen hangot hall.

A kagyló újra zengeni kezdett.

– Az alsó piros gombot nyomja be – mondta Szigeti. – Anélkül nem hallatszódik a hívó fél hangja.

Tarnyik benyomta a piros gombot.

– Lihegős fajta ám a nagynénéd – hallotta Aradi őrnagy hangját. – Meddig akarsz ott töketlenkedni?

– Őrnagyom, jelentkezem – mondta Morcos, megmaradva a kellemes, fülbemászó baritonnál. – Töketlenkedésről szó sincs. Csak felmerült itt...

– Hagyd lemerülni – mondta az őrnagy. – Azért kereslek, hogy amikor jössz befelé, nézz be az Orvostaniba, és vedd magadhoz a csecsemő Liberó guminadrágját meg a pelenkáit. A bizonyításhoz lesz rájuk szükség. Úgy látszik, megvan az anyuka. De még tagad. Lehet, hogy neked kell kihallgatnod.

– Nem – hörögte Morcos. – Nem mehetek. Mert – suttogva ejtette ki a szavakat – mert ez itt gyilok.

– Ne hülyíts. Honnan veszed?  
Morcos megszívta a fogát. –  
– Minimum hatvan százalék.  
– A doki szerint?  
Morcos mély lélegzetet vett.  
– Szerinte hetven. Bírói boncolást kér.  
– Akkor közöld az adatokat, hogy hivatalosan elrendelhessem a nyomozást.  
– Főnök – suttogta Morcos –, úgy vélem, több szempontból is... szóval egyelőre ne verjük nagydobra... Nem akarom részletezni, de várjuk ki a boncolást, nehogy a nyúl idő előtt kiugorjon a bokorból.  
– Meghülyültél? Mit zagyválsz össze? Mi van azzal a nyúllal?  
– Bent elmagyarázom – mondta Morcos, ismét suttogóra fogva a hangját. – Most vannak itt körülöttem.  
– Tehát? – kérdezte az őrnagy. – Azt akarod, hogy továbbra is öngyilkosságként kezeljük?  
– Azt.  
– Ha vannak ott, igennel vagy nemmel felelj!  
– Jó.  
– Egyelőre nincs ügy, de te elkezded a nyomó...  
– Pontosan.  
– Igen vagy nem?  
– Igen – mondta örömmel Morcos. – A fejembe látsz. Viszem egyedül ezt az ügyet, amíg ti végezték a csecsemővel. Rendben?  
– Hű, hű – tűnődött Aradi –, hát...  
– Ne izgasson, hogy négy napja nem aludtam... Egy ilyen gyilok...  
– Mióta megállapodtunk – emelte fel a hangját az őrnagy –, hogy igennel vagy nemmel felelsz, megállás nélkül jár a szád. Itt van előttem annak a rendőrnek a jelentése, aki megtalálta a hullát. Eszerint ott minden ajtó belülről zárva volt. Igen?  
– Igen.  
– Az ablakokon pedig rács van.  
– Igen.  
– Találtál valahol behatolási nyomot?  
– Nem.  
– Szerinted akkor a tettes hogy jutott be?  
Morcos hallgatott.

– Na? – kérdezte az őrnagy. – Mi van?  
– Az előző kérdésre nem tudok sem igennel, sem nemmel felelni.  
– Hát hogy jutott be? A kulcslyukon?  
– Nem.  
– Faljáró talán?  
– Ez egyelőre gondnak látszik. Épp ezért szívesen maradnék a helyszínen.  
– Egy pillanat – mondta az őrnagy. – Várj. A Feri akar valamit.  
A kagylóból percegés hallatszott, aztán ismét az őrnagy hangja.  
– Hát, ha nem jött volna közbe az a gyilok, máris hazamehetnél. Sajnálalak. A csecsemő anyukája végre elvitte a balhét. Ráér a gumibugyi meg a pelenka. Az anyukát még ma át tesszük a vizsgálatira... Engem már ne keress. Bármilyen fontos van, a Ferit se. Öt percen belül megyünk haza.  
– Én is – mondta Morcos.  
– Te maradsz ott, a saját gyiloknál. És holnap reggel kilenckor jelented, mit végeztél. Világos?  
– Világos – felelte Tarnyik, és csüggedt mozdulattal megnyomta a készülék fekete gombját. – Hát akkor... – fordult Szigetiek felé – elkezdjük. Ettől a perctől ne váltsanak szót egymással... Na maga! Jöjjön csak – intett begömbített mutatójával a lakatosnak. – Nézzük meg közelebbről azt a zárat. Tényleg olyan nehéz volt kinyitni?  
– Senki sem mondta, hogy nehéz volt – dűnnyögte a lakatos. – Legalábbis én nem.  
– Arra kérem, ne erőszakolja rá másokra a véleményét. – Miközben Morcos elfordult, hogy a telefonkagylót a helyére tegye, a lakatos megvonta a vállát, és a halántékára bökött.  
– Nincsenek nála otthon – suttogta.  
– Na lássuk – térdelt le Tarnyik a teraszon az üvegajtó elé, és kihúzta a lyukból a kulcsot. – Úgy látom, wertheimzár, némi gyerekes trükkal...  
– Rosszul látja. Szó sincs wertheimzárról – mondta kárörvendően Darázs mester. – Ilyen zárat maga még nem vett szemügyre közelről, az hótziher...  
– Hót is, meg zihér is? – sziszegte Tarnyik jeges mosollyal. – Mit gondol, honnan szalasztottak engem? Kápolnásnyékről? Picur! – kiáltotta a technikusnak, aki éppen akkor jött fel a lépcsőn egy karján átvetett bézs színű hullazsákkal. – Gyere csak ide. A mester azt állítja, hogy ez itt nem wertheim rendszerű zár.

A technikus rápillantott a zárra.

– Én tudom, miért mondja – nézett Tarnyikra megértően.

– Miért?

– Mert messziről bűzlik, hogy tényleg nem az.

Morcos nyelt egyet, de nem vitatkozott, mert tudta, hogy Picur, aki mezítláb 197 centi magas volt, a záraikon kívül az égvilágon semmihez sem ért. De zárban, lakatban profi.

A mester persze erről nem tudott, mert hangjában némi fölényvel megkérdezte.

– És ha nem az, akkor mi a franc?

– Egy eléggé gyászos Yale-utánzat – mondta Picur négykézlábra ereszkedve. – Két kulcslyukas megoldással, acélbetéttel. 1967-es magyar szabadalom. Itt Pesten gyártja valami elfuserált maszek. A neve... Méh, vagy Dongó, vagy mi a fene...

– Darázs – mondta szerényen a lakatos.

– Darázs, hát persze. Ha egy betörő ilyen zárat lát, elkezd röhögni. Már a röhögéstől kinyílik.

– Aranyat érsz – ágaskodott lábujjhegyre Morcos, és megveregette Picur arcát. – Na, Darázs úr, ugye jól mondtam, hogy kár a gőzért. Ezeket az ócska trükköket egy ilyen zsarupalánta se veszi be.

– Van ezzel a zárral valami gond? – kérdezte Picur.

– Van – felelte Morcos. – Belülről volt benne a kulcs, a halott úgy látszik magára zárta.

– Kérem – mondta a lakatos megszégyenülten és szerényen –, higgyék el, én magam löktem ki a kulcsot a felső zárból, egy kicsit el is kellett fordítanom, hogy egyenesbe jöjjön a tolla.

– Akkor meg mi a gond? – kérdezte Picur.

Morcos mély lélegzetet vett, aztán kibökte.

– Be tudsz-e zárni úgy kívülről egy ajtót, hogy a kulcsa belül maradjon?

– Persze – mondta Picur. A hullazsákot a lakatos vállára terítette, kiköpte a szájában tartott rágógumit. – Szerszám kérdése az egész. Hol az a kulcs?

– Itt – mondta Tarnyik, és boldogan vigyorgott.

Picur órás lupét vett elő a mellényzsebéből, és a jobb szemére csippentette.

– Ezzel a kulccsal senki se babrált – jelentette ki. – Minden célszerszám karcolási nyomot hagy. Ez pedig olyan érintetlen, mint a nagynénikém volt hatéves korában.

Morcos csüggedt mozdulattal visszadugta a zárba a kulcsot.

– Hát akkor – sóhajtotta –, befuccsoltam. Lehajolt az alsó kulcslyukhoz. – Felül egy lyuk, alul egy lyuk – motyogta –, elmés megoldás.

– Úgy ám – élénkült fel a lakatos –, a felső zár csak akkor nyitható, ha az alsó is nyitva van. Ez a trükkje.

– Nagy trükk – mondta Picur, aztán az elszontyolodott Tarnyikra nézett. – Van más gond is?

– Nincs – mondta Morcos. A bajsza lekonyult, szemüvege betegesen fluoreszkált. Kín volt ránézni.

Darázs mesterben lojális érzések munkáltak. Végül is nincs olyan ember, aki ne örülne, ha egy öngyilkosságból egy csapásra gyilkosság lesz.

– Nézzük meg lent a garázsajtót, hátha azzal babráltak. Azt mi ki se nyitottuk, bent van a zárban a kulcs.

– Mi a gond? – kérdezte Picur.

Morcos ernyedten megvonta a vállát. Picur felélénkült.

– Az a gond, mi, hogy a doki idegenkezűsége gyanakszik. Persze azért kéri a hullzásákat és a nejlonzacskókat...

– Eh – dünnyögte Morcos. – Merő formáság.

– Körülnézzek? – kérdezte Picur. – Nem gond, ablakok, ajtók, tető... Hol a belső lejárát a garázsba?

– A hallban, a pálmafa mellett – mondta a lakatos.

– Honnan tudja? – szólalt meg Morcos erőtlenül, hogy fenntartsa a kezdeményezés látszatát.

– Én szereltem fel az összes zárat meg fotocellát.

– Kösz – mondta Picur. – Ez ne legyen gond. – És elszáguldott.

A rendőrorvos lépett a teraszra. A korláton áthajolva szólt ki a kocsiban sziesztázó mentősöknek.

– Vihetik. Adja oda nekik a hullzásákat – nézett a lakatosra.

– Na?! – kérdezte Morcos. – Mi van?

– Beszéltem telefonon a profnak. Ma este megcsináljuk. Holnap megkapjátok a jegyzőkönyvet. Tőlem mehetünk.

– Tőlem nem – mondta Morcos. – Ha úgyis az Orvostaniba mész, menj a mentőkkel. Én itt töltöm az éjszakát.



– Mi a fenének? – kérdezte az orvos. – Majdnem fix, hogy a bírói boncolás kizárja majd a gyilkok lehetőségét. Nem kell ezt az ügyet agyonnyüzsögni.

– Te kezdted, nem? Te tetted a bogarat a fülembe. Én marha meg persze szoltam a főnökömnek, mert nem bírok a rohadt lelkiismeretemmel. Most meg azzal jössz, hogy kamu az egész. Unom már, hogy mindenki velem szórakázik.

A két mentős haladt el mellettük a hordággal, amelyen a nejlomba burkolt holttest feküdt.

– Haver – mondta az orvos –, őrizd meg a méltóságodat. Te másztál bele a szarba, szagold is magad. Én csak azt mondtam, bírói boncolás lesz. Na, és tényleg az lesz... A szobában mindent úgy hagytam, ahogy volt. Az éjjeliszekrényen van egy injekciós tű, azt én a helyedben beadnám a technikára, nézzék meg, hátha találnak rajta valami neked valót.

– Kösz, haver – mondta Morcos. – Képzeld magadat nyugodtan a helyembe, gondolkozz az én eszemmel, és ma este ha tudsz, egyél is, aludj is helyettem. Most viszont kinyöghetnéd, mikor halt meg.

– Ne élj vissza velem, ha mondom valamit. A boncolás után úgyis módosítunk. Szerintem körülbelül két napja fekszik itt holtan. Szépen lementek a hátára meg a fenekére a hullafoltok. Vehetjük úgy tehát, hogy valószínűleg kedden délután négy és éjjél között halt meg. Ha nem így van, időben közlöm veled.

Picur jött vissza lelombozva.

– Gond van. Sajna, a garázskulcs is oké. És az egész házban csak egy nyitott ablakot találtam, az emeleten. Arra a szobára viszont kívülről volt ráfordítva a kulcs. Sajnálom, öreg, itt lélek se be, se ki.

– A halott ágya mellől vidd be a fecskendőt meg a többi cuccot a technikára. Doki! A tűszúrás nyomát legalább megtaláltad?

– Legalább – bólintott az orvos. – Jobb könyökhajlati véna. Még te is észrevehetnéd; tenyérynél helyen bevérzett.

– Szigeti úr – kiáltott be a hallba Morcos. – A felesége ugye jobbkezes volt?

– Nem – felelte Szigeti. – Balkezes volt szegény.

– Ej, ej – csóválta meg a fejét az orvos. – Egy csöpp mázlid sincs. Szeretted volna, mi, ha jobb kézzel szúr bele a jobb könyökhajlatába. Ne viczorogj, haver, már megyek is. Agyó. Vedd elő csiszolt modorodat, mert nem akárhol vagy ám, ez a Szigeti az ország egyik legjobb vegyésze. Ne

beszélj vele úgy, mint egy káemkással, aki most szabadult Nagyfáról. – Visszament a hallba, kezet rázott Szigetivel, aztán Picurt maga előtt taszigálva kilépett a felső kertkapun.

Morcos mint közeg egyedül maradt. Undor fogta el arra a gondolatra, hogy másnap a szarról, amibe belemászott, még jelentést is kell írnia.

Szigeti, Bartal és Darázs mester egymástól elkülönülve, némán üldögélt odabent a hallban, ahová a vastag füstszínű üvegfalon át bearanylott az alkonyi fény.

Mozdulatlan és csendes volt minden. Távolabb a feketének látszó erdők mélyén egy madár fel-felrikoltott, de ettől a hangtól csak mélyebb és áthatóbb lett a csend.

Morcos sóhajtott, és felemelte a fejét. A tekintete a zöld zsalus ház verandájára esett; a verandán bíborszínű muskátlik között kontyos anyóka ült, bal kezével kedvesen intett, amikor tekintete a nyomozó pillantásával találkozott. Morcos visszaintett, aztán könnyű hányingerét leküzdve belépett a hallba, és ott Szigetihez fordult.

– Doktor úr, amíg én itt egyéb dolgaimat intézem, legyen olyan kedves és írja le három példányban az IBM-jén mindazt, amit a rendőrség tudomására akar hozni erről a szomorú esetről. Gondolom, ez nem okoz önnek különösebb nehézséget.

– Nem tudom, mit írhatnék – mondta Szigeti. – A lényegét már elmondtam önnek.

– Most írásban ismétlje meg. Legyen szíves a nevekkal, dátumokkal, címekkel, szóval azokkal az adatokkal kezdeni, amelyek önre és az elhunyra vonatkoznak. Aztán térjen ki kapcsolatuk jellegére, mikor távozott ön Budapestről, hol volt az elmúlt időkben, mikor látta utoljára a feleségét, és számoljon be lehetőleg pontosan arról, hogy kedd reggeltől a mai nap késő délutánjáig hol és mivel töltötte idejét. Ön intelligens ember, bizonyára megérti, hogy ezt formai okok miatt tudnom kell. Törekedjen pontosságra, mert az adatok ellenőrzésére tőlem teljesen függetlenül is sor kerülhet. Tegye meg ezt nekem, így hamarabb végzünk, s legalább lesz valami korrekt írásos anyag a kezünkben. Jó?

– Jó – felelte Szigeti. – Tehát három példány. Milyen időhatárok között kell elszámolnom a dolgaimmal?

– Dehogyan elszámolni – rázta meg a fejét Morcos. – írja csak le azt saját szavaival, hol járt, mit csinált mondjuk kedd déltől csütörtök délután ötig.

– Saját szavaimmal – ismételte Szigeti. – Ez jó tanács. – Bólintott, és felment a krómozott korlátú lépcsőn.

– Velem mi legyen? – kérdezte a lakatos. – Szükség van még rám?

– Lakcím, telefonszám egy cédulára – mondta Morcos. – Ha ma vagy holnap netán elmegy hazulról, hagyjon üzenetet számunkra. Hogy tudjuk, hol keressük. Ha pedig mégis úgy alakul, hogy pontosítani kell a vallomását, akkor befárasztjuk majd a főkapitányságra. Ott nyugodtabb körülmények között vehetjük fel a jegyzőkönyvet.

– Az ember mindig belemászik valamibe – sóhajtott föl a mester. – Ha meg nem mászik, belerángatják.

– Úgy ám – mondta Morcos. – Épp ez az. Sohasem árt az óvatosság.

A lakatos egy pillanatig eltűnődött, talán azon, hogyan lehetett volna óvatosabb, aztán sapkájához érintette kezét, köszönt, és kiment.

A nyíló ajtón át egy pillanatig besugárzott a vörösbe váltó alkonyi nap. Tarnyik kettesben maradt Bartallal. Merőn és figyelmesen a férfi arcába nézett, aztán csodálkozó együttérzéssel kérdezte:

– Ön az elhunyt rokona talán?

A kissé düllelt szempár megrebbent.

– Nem. Doktor Bartal vagyok. Sziszi nekem a kollégám és a barátom.

Morcos homloka három ráncot vetett; figyelő tekintete kétkedéssel telt meg.

– A barátját ért csapás ennyire kiborítja?

A barna bőrű lapos arcra most már leplezetlenül ült ki a szomorúság és a szorongás.

– Barbi is a barátom volt. Kislány kora óta ismerem. Én mutattam be Sziszinek, és...

– Ahá! – bólintott Tarnyik, és dudoros homlokán a ráncok még jobban elmélyültek. – És!?

– Nincs és – felelte Bartal. – Összejöttek. Szerelem, aztán házasság lett belőle.

– Megbánta?

– Mit?

– Hogy összehozta őket.

– Miért bántam volna meg?

– Hát látja! Ez lett a vége...

Bartal lehajtotta a fejét.

– Már bánta korábban is – állapította meg Tarnyik. – Nyilván elmondta magában százszor, ha akkor lett volna egy csöpp eszem...

Bartal hallgatott.

– Szép nő volt Barbi?

– Hát látta, nem?

– Egy halott sohasem ugyanaz.

– Ha jól megnézte, így is láthatta.

– Nem néztem meg jól.

– Hát nem az a dolga, hogy mindent megnézzem?

– Szép volt? – kérdezte újra Tarnyik.

– Nagyon – mondta Bartal. – De ha arra akar kilyukadni...

– A gyomrom akar kilyukadni az éhségtől, nem én. Van itt valami kocsmá a közelben?

– A Víg kakukk, az erdőszélen. Kocsival öt perc.

– Kösz – dünnyögte Morcos. – Sziszi tudott róla?

– Miről?

– Hogy maga szerelmes a feleségébe.

– Honnan veszi?

– Gondolom, ha tudta is, nem nagyon érdekelte.

– Honnan veszi, hogy én Barbi iránt...

– Ne vesztegessük a szót – vágott közbe Tarnyik. – Megtenne nekem egy szívességet?

– Miféért?

– Egy órácskára most elmegyek. Addig írja le jól olvashatóan, milyen viszony fűzte Szigetiékhez, mit tud róluk, mit gondol Barbi halálával kapcsolatban, továbbá azt, hogy mivel töltötte az idejét keddtől csütörtökig. Mit csinált például kedd este.

– Úristen! – kiáltotta Bartal, és felugrott. – A hal!

– Micsoda?!

– Hoztam Barbinak egy csodaszép fogast. Hűtőtáskában, lefagyasztva.

Még kedden vettem egy öreg halásztól.

– Le van fagyasztva?

– Le.

– Akkor mit izgul?

Bartal visszaült a bőrdíványra, kezével eltakarta az arcát.

– Most őt fagyasztják – mondta tompa hangon, és sírni kezdett.

– Ez az előírás – dünnyögte Morcos. – És végül is nem ez a legrosszabb.

– Tényleg megölték? – kérdezte Bartal, könnyeit keze fejével letörölve.

– Épp ez az, amin el kell tűnődnünk – mondta talányosan Morcos, és aprókat nyögve felállt. – Szóval írja le szépen, olvashatóan, amit tud. Időt nyerünk vele.

– Jó – mondta Bartal –, leírok mindent, de arra kérem...

– Természetes – bólintott Morcos. – Minden sorát bizalmasan kezeljük. Bármi történt is, senkinek nem kötjük az orrára.

– Sajnos – sóhajtott Bartal – nem sok történt.

– Akkor ezt írja le – mondta Tarnyik.

A halott szobáját kulcsra zárta, aztán zsebében a kulccsal kilépett a kertbe, ahol az alkony hűvösétől megérintett és életre kelt virágok illatoztak.

\*

### *Vallomás*

Alulírott dr. Szigeti Dezső (1 440510 0193 A. n.: Wirth Sarolta, Budapest XII., Sátánkert köz 5.) a feleségem, Gyimesi Barbara halála ügyében a lakásomon megjelent rendőrtiszt utasítására az alábbi írásos vallomást teszem.

Egy barátom, a holttest felfedezésekor jelenlévő dr. Bartal Gábor vegyészmérnök révén ismerkedtem meg Barbarával 1980 szilveszterén, ő akkor szabadúszó fotómodellként dolgozott, rövid idővel később pedig az apjától örökölt pénzen beindította a Barbi ruhatervező szalont, amely mindmostanáig prosperál a Belvárosban. Rövid élettársi kapcsolat után 1984. május 10-én kötöttünk házasságot. Ugyanakkor költöztünk be a Sátánkert közű lakásba, amelyet kettőnk jövedelméből építettünk. Az ingatlan, bár feleségem nevén van, közös tulajdon. Házasságunkból gyerek nem született. Én 1974-től a Gyógyszerkísérleti Intézetnél dolgozom kutató biológusként és vegyészként, doktori címemet

1970-ben szereztem, 1974-ben lettem kandidátus, ugyanabban az évben osztályvezetőnek, majd 1983-ban laborvezetőnek neveztek ki. Munkám természetéről annyit: bizonyos gyógyszerek hatásmechanizmusát és toxicitását vizsgáljuk; a fent említett Bartal Gábor az irányításom alatt álló labor egyik főmunkatársa.

Az intézet alkotó- és pihenőházat tart fenn a Balatonnál, Füzesberényben, amelyhez vitorlaskikötő is tartozik. Ugyanitt van egy kisebb laboratórium. Általában azonos témával foglalkozó kutatópárok és csoportok veszik igénybe ezt az alkotóházat, legtöbbször a munka befejező szakaszában. Mi most Bartalal ugyanilyen célból július 7-én érkeztünk Berénybe; egy külföldi szakfolyóirat számára írt hosszabb cikken dolgoztunk együtt. Július végén lényegében munkánk végére értünk, utána időnként sporttal és pihenéssel töltöttük, konkrétan: vitorláztunk, teniszeztünk, úsztunk és horgásztunk. Én július 7-e óta nem jártam Budapesten, feleségemmel azóta egyszer találkoztam, július 19-én, amikor lejött hozzám Berénybe, és két napot ott töltött. Ő egy modellkiállításra készült, amely augusztus 10-én nyílik meg Szegeden. Nekünk ugyancsak Füzesberényben nyaralónk van; így nem is vettem igénybe az alkotóházat éjszakánként, de ott étkeztem és ott dolgoztam, néha ott is aludtam, ha későig tartott valamely elfoglaltságunk. Dr. Bartal, ha a helyzet úgy hozta, időnként a mi nyaralónkban aludt, például feleségem ottlétekor (vendégünk volt Kardos Mór színművész is), amikor hajnalig bridzseltünk. Jószert minden időnként együtt töltöttük dr. Bartalal, eltekintve attól, amikor ő hosszabb vitorlástúrára indult, vagy én a nádas előtt horgásztam csónakból. De egymás hollétéről akkor is tudtunk.

A rendőrtiszt arra kért, hogy számoljak be arról, hol és mivel töltöttem a keddtől csütörtök késő délutánig, tehát az augusztus 3-tól 5-ig tartó időt.

Minden perccel természetesen nem tudok elszámolni, de legjobb emlékezetem szerint a következőket mondhatom el.

Augusztus 3-án a keddre virradó éjszakát az alkotóházban töltöttem alvással a 13-as szobában, előtte körülbelül 01 óráig dr. Bartallal a fent említett szakcikk utolsó korrigálását végeztük el. Reggel 10-kor a ház ebédlőjében reggeliztünk, utána engem telefonon felhívott a feleségem; beszélgetésünk kb. 20 percig tartott. Megállapodtunk abban, hogy augusztus 5-én, tehát ma, csütörtökön feljövök Berényből Pestre, mivel arra kért, hogy másnap (augusztus 6-án, pénteken) menjek le vele Szegedre. Beszélgetésünk jó hangulatban zajlott, semmiféle nyomát nem éreztem annak, hogy ő túlzottan izgatott, szorongó vagy elkeseredett lenne. Sőt inkább jókedvű volt, kellemesen felajzva készült a szegedi kiállításra. Velem csöppnyit ironizált, szememre hányta, hogy jól elvagyok hetekig nélküle, mindezt azonban tréfának szánta. Emlékezetem szerint én ugyancsak viccelődve azt mondtam neki, ha annyira hiányzom, rohanjon le most azonnal hozzám, várom a három tölgnél. (A három vén tölgy Berényben kapcsolatunk elején kedvelt találkozóhelyünk volt.) Ő azonban a meghívás elől kitért azzal, hogy annyira azért nem sürgős, csütörtökig meglesz nélkülem. Ezt a beszélgetést vagy töredékeit hallhatta az alkotóház gondnoka is, Aba Gaál Péter, mert a készülék az irodában van, ő hívott a telefonhoz. Ismétlem, feleségem beszédjén izgalom, félelem, búskomorság jelét nem vettem észre. Azt mondta, délelőtt beugrik még a szalonba, délután pedig uszodába megy, és ha talál jó partnert, este színházba. Semmi más közelebbit nem mondott aznapi vagy későbbi terveiről. Csak annyit, hogy szerdán benéz a fodrászához.

Ez után a beszélgetés után dr. Bartallal egy parti sakkot játszottunk, majd lementünk a vízre, mert ő hosszabb túrára akarta előkészíteni a hajót. (A vitorlás neve Kerecseny.) Ebédig én szőrföztem, ő pedig előkészült az útra, ellenőrizte a vitorlás tartozékait, élelmiszerekkel és itallal töltötte fel a hűtőszekrényt; úgy tervezte, hogy csütörtök reggelig a nyílt vízen marad.

Ebéd után, délután 2-kor összejött egy jó bridzs-parti, két órát játszottunk, utána kb. 4-től 5-ig én a partról horgásztam, dr. Bartal pedig utolsó tennivalóit végezte a vitorlásra. Ötkor indult útnak; többen búcsúztattuk úgy, mintha föld körüli túrára indulna. Ezt követően én csónakon kiveztem a nádas elé, egy vödör kukoricát öntöttem be a pontyoknak, utána fél 7 körül benéztem a gondnokhoz, majd felmentem a nyaralónkba, és néhány angol nyelvű levelet gépeltem le. Körülbelül 8-kor bekopogott hozzám a szomszédasszony, Lambertné, Lambert Kálmánné azzal, hogy kisfia, a tízéves Imi hirtelen rosszul lett, nagyon belázasodott, hány és a hasát fájlalja. Arra kért, hogy a kocsimmal (Citroen Combi, GS 58-33) vigyem be a gyereket a kövári kórházi ügyeletre. Azért volt szükség az én segítségemre, mert a posta előtt lévő crossbar telefon nem működött, Lamberték Skodáját pedig a férj (aki rendőrtiszt egyébként) magával vitte éjszakai szolgálatára.

A kisfiú valóban nagyon rosszul volt, olyan magas lázzal, hogy időnként az öntudatát is elvesztette. Én szakmámból eredően szert tettem bizonyos orvosi ismeretekre, feltételeztem, hogy heveny alhasi gyulladásról van szó. Természetesen azonnal elindultunk Kővárra; a gyerek a Citroen hátsó részében kialakított fekhelyen feküdt, összecsavart lepedőkkel rögzítve. A tizenöt kilométernyi utat húsz perc alatt tettem meg. Kilenc óra előtt néhány perccel értünk az ügyeletre; az időpont a kórház eseménynaplójában nyilván pontosan szerepel. Az ügyeletes orvos nagyon



hamar heveny vakbélgyulladást diagnosztizált, és közölte, hogy a gyereket azonnal műteni kell. A sebészt otthonról hívták be.

Fél 11 tájt kezdődött el a műtét. Én természetesen ott maradtam az édesanya mellett, és igyekeztem megnyugtatni őt. Közben az apát is sikerült elérnem, illetve kérésemre rádiótelefonon értesítették a történekről, éppen egy üzletbetörés helyszínén tartózkodott. Kb. 11-kor ő is beért a kórházba, ott már az a hír fogadta, hogy a műtét rendben lezajlott, komplikációtól nem kell tartani.

A gyereket átvitték egy kórterembe, mi pedig, amíg az édesanyja valamennyire megnyugodott, egy közeli presszóban ültünk le, ahonnan a férj éjfélkor – ekkor volt záróra – visszament a betörés helyszínére, mi pedig hazaindultunk Füzesberénybe, ahová fél 1 tájban érkeztünk.

Lamberték együtt laknak az asszony szüleivel, ők ébren vártak ránk, kb. éjjel 2-kor váltam el tőlük, addig beszélgettünk, és ittunk a nagypapa saját termésű borából. Fáradt voltam, de az eset felizgatott, tudtam, hogy aligha sikerül elaludnom. Ezért arra gondoltam, hogy összekötöm a kellemetlent a haszontalannal, lementem horgászni a nádas elé. Jó haljárás volt, sikerült fognom két fogassüllöt. Reggel 7-re értem fel a nyaralóba, s éppen befejeztem a halpucolást, amikor megérkezett Lambert Kővárról. A kerítésen át köszöntünk egymásnak, elmondta, hogy a gyerek jól van, én pedig megmutattam neki a három és fél kilós fogast, amire roppant büszke voltam.

Ezután lefeküdtem és aludtam déli 1-ig, mivel az éjszaka nagyon kifárasztott. Lambertné édesanyja, Gizi néni ébresztett fel; meghívtak ebédre. Rántott csirke volt és háromféle rétes, meggyes, káposztás, túrós. Nagyon hálásak voltak a segítségemért, de mivel intelligens emberek, a hálájuk nem volt terhemre, ismételtettem az ilyenkor szokásos közhelyeket, hogy

segíteni alapvető emberi kötelességünk, és így tovább, őszintén örültem annak, hogy nem történt semmi baj, és túl vagyunk a nehezen.

A szerdai nap (augusztus 4-e) a következőképpen folytatódott. Kb. 3-kor lementem az alkotóházba, néhány percig a gondnokkal beszélgettem, majd bementem a szobámba, és mintegy két órát aludtam, nyilván az ébren töltött éjszaka jobban megviselt, mint ahogy gondoltam volna.

Ötkor a gondnok ébresztett fel azzal, hogy összejött három ember, lehetne bridzselni, ha van kedvem rá. Bridzsre mindig van kedvem, a partnereim dr. Geréb és Gerébné, továbbá Gosztonyi Endre, a füzesi református lelkész, kitűnő játékosok; hat órát bridzseltünk, rendkívül jó partik jöttek össze... Közben felszaladtam a kisebbik süllőért, s az alkotóház szakácsával megsüttettem vacsorára, négyünknek elég volt.

10-kor megpróbáltam telefonon hívni a feleségemet, jobban mondva a gondnokot kértem meg erre, de a telefont Barbi nem vette fel. 11-kor mentem fel a nyaralóba, benéztem Lambertékhoz, mivel égett náluk a villany, örömmel értesültem róla, hogy a gyerek jókedvű, láztalan, egy héten belül hazajöhet.

Szóval ennek nagyon örültem, hogy ilyen szerencsésen lezajlott az egész.

Az éjszakáról nincs mit mondanom, aludtam, ahogy máskor, ezek szerint nem találkoztam és nem beszéltem senkivel, aki a hollétemet igazolni tudná.

De reggel nyolctól megint szem előtt voltam, Lambertné friss sült csirkét hozott át nekem; ezt már túlzásnak találtam, a szívesség, amit nekik tettem, nem volt olyan nagy, hogy ennyire lekötelezve érezzék magukat és hálájukat minden lehetséges módon kifejezzék. A sült csirkét még elfogadtam és megettem, mivel Lambertnét nem akartam megsérteni. Kávét viszont már az alkotóházban ittam. Utána lementem horgászni és a parton, illetve a nádas szélén vártam a

barátomat, dr. Bartalt, aki, amint mondtam, a Kerecsennel két nap óta a vízen kóborolt, és aznap délután 2-re jelezte visszatérését.

Valamivel korábban megjött jó széllel, egy szép nagy süllőt hozott, amelyet egy öreg halásztól vásárolt, aki a kelkői öböl nádasában lakik egy halászladikban, amelyet maga épített. Állítólag ez az alkotmány úgy néz ki, mint valami dzsunka. Éjszaka a kisöreg sárga fényű petróleumlámpával világít, ezért sokan Lidércnek hívják, mások Vízimanónak, mi Hanyistóknak szoktuk nevezni magunk között. Dr. Bartal a halat a vitorláson lévő hűtőszekrényben tárolta, és a feleségemnek szánta ajándékkul. Magával hozta, most is itt van a Citroenben, ki kell majd venni, mert megromlik. Kicsit nehezteltem a barátomra, úgy éreztem, azért vásárolt halat, mert nem bízott abban, hogy nekem sikerül fognom. Pedig épp előtte való éjszaka fogtam kettőt.

Ezután megebédeltünk, előkészültünk az útra, és kb. fél 3-kor elindultunk az én kocsimmal Budapest felé. Fűzfőn megálltunk, és a NIKE sporttelepén játszottunk egy teniszpartit, úsztunk is, így aztán csak hat óra után értünk haza.

Ami ezután történt, arról gondolom, nem kell beszámolnom, hiszen két rendőr is jelen volt az eseménynél.

Feleségem – halálával kapcsolatban egyszerűen képtelen vagyok bármi véleményt nyilvánítani, nem értem és nem tudom elképzelni, miért nincs többé, mi kényszerítette rá, hogy ezt tegye, megmagyarázhatatlan; szerintem valami extrém baleset történt itt, altató túladagolás teljesen szándéktalanul, bár ő injekciót tudtommal önmagának sohasem adott be, ha használt is néha valami enyhe altatót, például Noxyront, azt mindig csak lenyelte egy korty vízzel. Igaz, hogy ápolónőképző szakközépiskolát végzett, tehát tudott bánni orvosi eszközökkel, de számomra akkor is elképzelhetetlen,

hogy akár öngyilkossági szándékból, akár véletlenül önmagát injekciózza...

A gondolataim zavarosak, nem könnyű magamhoz térnem, folyton csak az jár a fejemben, mi oka lehetett rá.

Nem és nem. Az öngyilkosságot én kizártnak tartom. Ez valami félreértés. Valamit kíváncsiságból kipróbált, kábítószerrel, ilyesmit, és ez lett a vége.

Annak ellenére, hogy az a rendőrtiszt, aki a vizsgálatot végzi, idegenkezűségre gondol, én lehetetlennek tartom azt is. Akárhogy próbálom megérteni a dolgot, mindent lehetetlennek érzek, pedig biztos, hogy meghalt szegény.

Ki ölte volna meg, és épp ilyen módon, bezárt ajtók mögött... És utána miképpen ment el?

Mégis eleget akarok tenni a nyomozó utasításának, és megpróbálok magamban felidézni olyan dolgokat, amelyeknek így vagy úgy közük lehet a halálához.

1. Házasságunkból sajnos gyermek nem született, bár mindketten erősen akartuk. Ez azonban érzésem szerint engem nyomasztott jobban. Ám lehet, hogy ő előttem is eltitkolta az érzéseit.

2. Kétségkívül az első hevesebb érzelmű évek után, mint minden házasságban, nálunk is bizonyos kiegyenlítődés ment végbe; ezután már nem csupán az egymás iránti vágy kötötte le érdeklődésünket. Engem elsősorban a munkám érdekelt, egy-két alkalmi kalandom akadt, de érzelmileg nem kötődtem máshoz, ő, mint minden igazán szép nő, szerette, ha csodálják, sok rajongója volt, köztük barátom, dr Bartal is. Mindez a rajongás nála azt a szerepet töltötte be, mint az arcpakolás vagy a körömlakk, női mivoltához tartozott. Többé-kevésbé nyitott házasságban éltünk, de ez nálunk nem jelentette azt, hogy feltétlenül tudnunk kellett a másik érzelmi vagy szexuális kapcsolatairól. Ha volt ilyen, úgy lényegében úgy hunytunk szemet, hogy nem kértünk vagy szereztünk egymásról információt, az volt

a meggyőződésünk, hogy kapcsolatunkat kisebb-nagyobb kitérők nem befolyásolják.

3. Lényegében tehát nem tudom, hogy feleségem kivel került szorosabb közelségbe, vagy volt-e ilyen férfi egyáltalán. Rengeteg embert ismert, ahogy mondtam, sokan csodálták, de ez nekem problémát nem okozott, megbízta igényességében és okosságában, és természetesen bíztam kapcsolatunk szilárd voltában is. Válás vagy ilyesmi nem jött szóba közöttünk. Nézeteltéréseink mindig megoldódtak, tudtuk mindketten, hogy egymáshoz tartozunk, nem is akartunk mást. Természetesen ha gyerekünk születik, minden másképpen alakul.

4. Én elég sok időt töltöttem otthontól távol a munkám miatt, gyakran utazom külföldre kongresszusokra, ahová régebben ő is velem jött, rengeteg hivatalos elfoglaltságom van, a füzesberényi alkotóházban néha több hétig, sőt egy-két hónapig is dolgozom egyfolytában, ilyenkor van úgy, hogy Barbi is lejön a nyaralónkba, de az utóbbi időben, elfoglaltsága miatt, erre igen ritkán került sor.

Ezzel együtt ő érzelmileg kiegyensúlyozott volt, jó kedélyű. Végző soron ha valami komolyabb problémája adódott, mindig hozzám fordult, sikereinket is megosztottuk egymással. Most is azért jöttem fel Budapestre, hogy együtt mehessünk szegedi kiállításának megnyitójára, amiből most nem tudom, mi lesz.

Ennyit tudok most erről elmondani, természetesen ha később valami eszembe jut, haladéktalanul közölni fogom a rendőrséggel.

Dr. Szigeti Dezső.

\*

Morcos kilépett a kapun, s azonnal körülölelte a lágy és szelíd nyár végi alkony.

Körös-körül kúp alakú hegyek, fekete erdőségek zárták le a látóhatárt, az égbolt még kék volt, nyugatról szórt fényben derengő, az egész táj mintha lebegett volna, olyannyira, hogy a nyomozót egy csöpp búbánat és szédülés fogta el.

Nekitámaszkodott a kerítésnek, s rövid idő múlva rádöbbsent, hogy alszik. Ettől a gondolattól fölriadt, és megint lebegni kezdett vele a táj.

– Beleszaladtam a nyitott bicskába – dünnyögte. – Behúztam magam a csőbe. Lesz mit hallgatnom. Tarnyik, a Véreb megoldja a bezárt szoba titkát. Mert ki kell tartanom amellet, hogy tényleg azt hittem, gyilok. Még hogy gyilok! Hagyom az egészet a francba. És holnap bevallom, hogy csak a csemőce-ügytől iszonyodtam...

Ettől a gondolattól jobb kedvre derült volna, ha nem látja meg saját tükörképét a Szigeti-villa halljának kéken derengő üvegfalán. A látványtól mélyen elszomorodott.

Szemüveges, bajszos, slampos alak bámult vissza rá, akiről messziről lerítt, hogy egy peches zsarú, mivel zsarú voltában nem volt sem fenyegetés, sem fölény; a zsebre dugott kéz, a leejtett váll, a kissé gyűrött, térdig érő esőkabát esendőseget fejezett ki, már-már előrevetítve a mindennapok kudarcát.

Tarnyik nézte az impozáns tükörben feszesen álló köpcös kis ürgét, és hangosan kifakadt.

– Mi a francnak hordasz ilyen ocsmány esőkabátot?

– Mosolyogj – szólalt meg fölötte egy gyermeki hang –, attól szebb lesz majd minden.

Tarnyik rávicsorított tükörképére. Az esőkabát ettől ráncosabb lett, a szemüveg lencséjén sátáni fények futottak át.

– Még rondább – állapította meg, aztán megdöbbenve, merev nyakkal fordult a hang felé. – Ja! Maga az?

A kontyos öregasszony megmozdult a tűzfényben égő muskátlik között.

– Hozzám jössz?

– Nem – felelte Tarnyik.

– Hát? – kérdezte erre az öregasszony.

– Csak megyek...

Az öregasszony halkán nevetett a bíborló muskátlik fölé hajolva. Kezében sárga öntözőkanna volt.

– Valami gondod van – állapította meg.

– Nincs semmi gondom – tiltakozott Tarnyik, és közelebb lépett a verandához. – Ha felmegyek, ad nekem valamit enni?

Szél támadt, vízpermet érte Morcos arcát.

Ezért hordok mindig esőkabátot – gondolta. – Hátha eső jön.

– Jobboldalt hátul van a bejárat – mondta az öregasszony. – Ha a fal mellett jössz, a kutya nem harap meg. Ne félj.

Tarnyik valójában roppant kemény fiú volt, rámenős, elnyűhetetlen, bátor zsarú. Egy dologtól tartott csak igazán: a kutyáktól.

– Tényleg nem harap? – kérdezte.

– Jól néznék ki, ha bárkit is megharapna.

Morcos lassú, bizonytalan mozdulattal nyitotta ki a kertkaput. Fehér kavicsos út vezetett a ház bejáratáig. Szemben egy füves térségen hatalmas fekete farkaskutya állt. A szürkületben kirajzolódó sziluettjén látszott, ahogy hegyes fülei felmerednek.

Tarnyik a falhoz simulva osont, hallotta, hogy súrlódó háta mögött hullik a vakolat.

A nagy dög nem mozdult. Két mellső lábát szétvetve mereven állt, hangot sem adott. Tartása azonban készenlétet és nagyfokú rosszindulatot fejezett ki.

– Amelyik ugat, az nem harap – mondta magában a nyomozó. – De ez itt néma, mint a sír...

Hallgatta saját lépteinek surrogását, aztán egy madár rikoltott a kertben. Morcos összerezzen.

Most mindjárt rám ugrik ez a dög – gondolta.

Az utolsó három lépést az ajtóig úgy tette meg, mintha tojáson járna. A szíve vadul vert. Lassan, óvatosan résnyire nyitotta az ajtót, a sarokvasak élesen megcsikordultak, de a kutya nem mozdult. Tarnyik villámgyorsan surrant be a résen, aztán megkönnyebbülten fősóhajtott; a szemközi falépcső tetejéről egy hatalmas színes papagáj szállt a vállára, és az örömtől szinte megrészegülve csipkedni kezdte az arcát. Az öregasszony odafent állt, és szeretettel mosolygott.

– Sicc – próbálta elhessegetni magáról Tarnyik a papagájt, miközben fölfelé botladozott a lépcsőn. – Miért nézel vattacukornak?

– Adolf – szólalt meg szigorúan az öregasszony. – A fejemre!

A madár azonnal Tarnyik fejére ült.

– Nincs tréningben – mondta özvegy Jakabné. – És szinte megőrül a vendégekért.

– Semmi baj – mondta Morcos, és megpróbálta lesöpörni fejéről a papagájt. – Ez egy kaparászó kedves kis örült. De az a nagy dög odalent...

– Melyik? – kérdezte tágra nyílt szemmel az idős hölgy.

– Amelyik miatt a fal mellett kellett osonnom. A német juhász.

– Ó, hát elhitte? – Az öregasszony tapsolt a kezével, és tipegve táncra perdült. – Az kőből van. A férjem tréfás kedvében állíttatta a bejárathoz, hogy rémisztgesse a vendégeket. Bedőltél neki?

– Bedőltem – mondta Tarnyik olyan hangon, mintha a saját temetéséről intézkedne.

– De rég volt, hogy attól a kutyustól valaki bejedd. Évek óta nem jön esti vendégünk. Igaz, Adolf?

De Adolf csak Tarnyikkal törődött, halkán duruzsolta a fülébe: „Ugye szeretsz? Ugye szereted Dolfikát?”

Tarnyikot a bizalom gátlástalan áradása mindig undorral töltötte el. Két kézzel próbálta kipiszkálni a hajából a papagájt, a madár föl-fölrebbent, de mindig visszatért.

Az öregasszony arcán anyás mosollyal figyelt.

– Adolf – suttogetta, és feje fölé emelte vékony csontú, finom kezét. – Gyere.

A madár most hallgatott a szóra, otthagya Tarnyikot, és az öreg hölgy mutatójára szállt.

– Hol moshatok kezét? – kérdezte Morcos, aztán gyöngédséget mímelve tette hozzá: – Aranyos ez a dög.

– Hm – komolyodott el az özvegy –, látom, nem szereti a madarakat.

– Szeretem őket – jelentette ki Tarnyik.

– Nem és nem... Minden mozdulatán viszolygás látszik. A fejére szállt szegény kis madár, és most maga kezét akar mosni. Terhére volt a szeretetével.

– Dehogy – sziszegte Tarnyik. – Csak így hirtelen nem számítottam rá.

A papagáj szárnyra kelt megint, körözni kezdett Morcos feje fölött.

– Ez legyen a legrosszabb, ami éri – mondta Jakabné, és hangjában sértődés volt. – Hagyd, Dolfi. Ragacs!

A madár azonnal leszállt a fogásra. „Ragacs” – pityegte, és nézegetni kezdte a lábait.

– Mi baja van? – kérdezte Tarnyik. – Hirtelen olyan rosszkedvű lett.

– Egyszer egy frissen kiköpött rágógumi a csőrére ragadt. Utána napokig utálkozott. Azóta minden undorítót ragacsnak hívunk. Ezért fordult



el magától, amikor azt mondtam, ragacs. – Tarnyik arcára pillantva szelíden elmosolyodott. – Másképp nem tudtam magától elválasztani. A fürdőszobaajtó ott van jobb kéz felől. Tiszta törülközőt is talál.

– Köszönöm – felelte Morcos, s csak a fürdőszobában a tükörbe nézve döbönt rá, hogy az öregasszony már nem tegezi. Hiába, hogy azelőtt a tegezéstől viszolygott, most a magázástól fogta el mélabú.

– Ragacs – nyöszögte, miközben a tükörben szemügyre vette arcát, amelyen talán a foncsorozott szemüveg miatt úgy látszott, gyanakvás, gyász és rosszindulat honol. – Te elfuserált tontonmokuc...

– A verandára jöjjön – hallotta az öregasszony hangját. – Szegény kis Dolfit bezártam az éléskamrába, hogy ne szekírozza magát.

A muskátlis verandán egy fehér asztalon porcelántányéron nagy szelet meggylekváros kenyér állt, mellette egy pohár tej.

– Tessék kiereszteni Dolfit – mondta Tarnyik, és beleharapott a kenyérbe. – Megörülök tőle, ha bezárnak egy állatot.

Az özvegy visszament a házba, hallani lehetett, ahogy a papagájnak dűnnyög.

– Nem ragacs már. Megmosdott. Dehogy ragacs. Vegye le a szemüvegét – kiáltotta –, akkor talán Dolfi eltekint attól, amit az előbb mondtam neki.

Tarnyik levetette tontonmokuc szemüvegét. A következő pillanatban a papagáj már ott ült a fején.

– Kérdezzen – ereszkedett le az öregasszony egy nádból font székre. – Én előre megmondhattam volna, hogy az a nő ilyen véget ér.

– Milyen véget? – harapott Tarnyik a lekváros kenyérbe, amelyet ugyanakkor a papagáj is csipegetni kezdett.

– Szomorút – felelte az öregasszony, és szemében fürkész kíváncsiság jelent meg. – Vagy nem így mondják?

Morcos belekortyolt a tejbe, aztán azt mondta.

– Tessék már engem tegezni. Láthatja, tűröm, hogy ez itt ül a fejemen.

– Miért tegeznék egy detektívet, aki titkolózik előttem?

– Én titkolódom?

Az özvegy némán bólintott.

– Mit titkolok el? – kérdezte Morcos.

– Az igazságot. Csak kerülgeted, mint macska a forró kását. Mondasz ezt meg azt, pedig én az igazságról többet tudok ám, mint gondolnád.

– Hát akkor halljuk – dőlt hátra Tarnyik a karosszékben. – Mi az igazság?

– Te is tudod, fiam. Kérsz még tejet?

– Köszönöm. Ötéves koromban ittam utoljára mézes tejet, amikor mumpszom volt. Azóta is kiráz a hideg, ha azt hallom, hogy valami tejjel és mézzel folyó... De ez jólesett.

– Talán azért, mert nem méz volt benne, hanem Édeske. Én ugyanis cukros vagyok.

Tarnyik csuklott egyet.

– Szóval szacharin. A lekvár is szacharinnal van? Az özvegy bólíntott, aztán hirtelen azt kérdezte.

– Mikor ölték meg?

– Kit?

– Azt a szerencsétlent.

– Miért szerencsétlen? – kérdezte szórakozottan Morcos, mert arra figyelt, hogy az Édeske mit csinál a gyomrában.

– Hát nem nevezhetjük szerencsétlennek azt, akit megöltek?

Tarnyik határozott mozdulattal levette fejéről a papagájt, és a tejespohár szélére ültette.

– Miből gondolja, hogy ez gyilok?

– Micsoda? – kérdezte Jakabné.

– Gyilok. Gyilkosság.

– Csak abból, hogy nem természetes halállal halt meg. Nem betegség vitte el. És biztos, hogy ő nem nyúlt magához. Három napja még énekelt és úgy nevetett, hogy visszhangzott tőle a ház. Kitárt ajtót, ablakot, és dalolt, mint a pacsirta. Sohase láttam ennyire vidámnak.

– Nevetésre mindig sírás jön – dünnyögte bölcsen Tarnyik. – Túlzások sose vezetnek jóra. Fél nappal azelőtt, hogy a nyakára teszi a kötelet, az öngyilkos általában röpdös az örömtől. Ezt hívják mániás depressziónak.

– Tudom – mondta az özvegy. – Mindannyiunkban megvan rá a hajlam. De az a szerencsétlen tudott uralkodni az érzelmein, most mégis egész nap dalolt. Talán a gyilkos épp ettől az örömtől vadult meg.

– Elnézést – mondta Tarnyik. – Kaphatnék egy pohár vizet? Összeragadt a szám.

– Ó, hogyne – mosolygott Jakabné. – Furcsa, hogy nem érdekel az, amit mondok. Ezek szerint mindent tudsz már.

– Mit kéne tudnom?

Az öregasszony felvonta finom ívű ősz szemöldökét.

– Jól rálátok arra a házra – mondta. – Ami azt illeti, én lennék az egyetlen szemtanú. – Megint elmosolyodott, és kiment.

Tarnyik felkelt a székről, a veranda korlátjához lépett. Magasabban állt most a Szigeti-villa tetőantennájánál; innen rá lehetett látni a támfallal elválasztott alsó és felső kertre, a teraszra és a garázsajtó előtti műkövel borított térségre, amelynek szélén dézsában néhány virágzó magnólia állt. Valóban jó rálátás nyíltott innen, Jakabné mégis túlzott: a római cserepes tető elrejtette a ház belsejét, s az ablakok közül csak egy nyíltott erre: ez az ablak most tárva volt, Szigeti ott ült egy állólámpa fényében, és el-tűnődve gépelte vallomását.

Az öregasszony visszatért, és talpas pohárban, porcelántányérokán hozta a vizet. A papagáj azonnal beleivott.

Tarnyik elszántan elvette tőle a poharat, és fenékgig ürítette. Úgy érezte, ha most azonnal elaludhatna, valószínűleg épségben érné meg a holnapot.

– Na mondja hát – fordult az özvegy felé. – Mit látott, mit hallott, mit tapasztalt?

– Ezt így szoktátok, fiam?

– Hogyan?

– Ilyen átabotán, elsietve. Fogalmam sincs, hol kezdjem. Mire vagy kíváncsi?

– Jó – mondta Tarnyik lemondóan –, akkor kérdezek.

Az öregasszony egy kockás füzetet és egy golyóstollat tett eléje.

– Ezzel mi legyen? – kérdezte Morcos.

– Nem akarom, hogy kimenjen a fejedből az, amit mondok.

Bele se megy – gondolta Tarnyik, aztán hangosan kérdezte. – Tehát?

A papagáj fejével előre beleesett a tejespohárba.

– Na! Itthon tetszett lenni például kedden?

– Napközben mindig itthon vagyok.

– És este?

– Este is. Csak reggel szaladok le a közértbe.

– Akkor sínen vagyunk. Szóval ha kedden itthon tetszett lenni, kezdjük keddel. – Tarnyik intően felemelte a golyóstollat. – Kötelességem elismételni a formulát: mint tanú ön csakis az igazat mondhatja, a hamis tanúzás büntetendő cselekmény.

– Tudom.

– Hát akkor, kedden kint tetszett, lenni a verandán?

- Egész nap.
- Reggeltől estig?
- Egy-egy percre néha beszaladtam. Például amikor megmelegítettem az ebédemet. Nem írod, fiam?
- De – mondta Tarnyik. – Mi volt ebédre?
- Far-hát.
- Hogy?
- Far-hát – ismételte az öregasszony. – A csirke csontos fara és háta. Egy csomag 17,50, plusz forgalmi adó. Kicsit csontos, de nagyon finom. Kóstold meg egyszer.
- Kösz – mondta Tarnyik, és tűnődő mosollyal beírta a füzetbe. – Hát, far, plusz csont, plusz áfa.
- Az öregasszony előrehajolt.
- Nem hát, far, far-hát!
- Oké. Itt kint a verandán ette meg a csomag farhátát?
- Egyszerre elég nekem fél csomaggal. Utána egy kis tea, és slussz.
- Slussz – írta le Tarnyik. – Vegyük úgy, hogy most kedd délután van; mit lát, mi történt odaát Szigetiéknél?
- Semmi – mondta az özvegy. – A lakás lezárva, az asszony négy óra körül beült a kocsijába, habozott egy darabig, aztán az autót visszavitte a garázsba, és gyalog ment el; beállt a buszmegállóba, jobban mondva lent éppen jött a busz...
- És mikor tért vissza?
- Aznap már nem.
- Hogyhogy nem?
- Nem, és kész. Legfeljebb éjfél körül, vagy talán hajnal felé.
- Szóval nem látta visszajönni?
- Ha visszajön, láttam volna.
- Biztos?
- Okvetlenül.
- De éjjel mégiscsak visszajött?
- Nem tudom. Nem láttam, ki jött akkor.
- Az előbb mondta, hogy legfeljebb éjfélkor vagy hajnal felé.
- Hajnalban, félálomban úgy éreztem, mintha szisszent volna a garázsajtó.
- Mit csinált?
- Amikor nyílik vagy csukódik, ilyen hangot ad: szi-i-i-phü...

- Hogyan? – kérdezte Tarnyik. – Megismételné?
- Szi-i-i-phü – mondta az öregasszony.
- Rendben. Pontosán leírtam. A későbbiek során mi történt?
- Semmi.
- Hogyhogy semmi? Hát akkor egyáltalán miről tud?
- A ház csendes volt két napig. Aztán ma délután megjött a férje. És elkezdődött ez a hajcihő.
- Igaz – bólintott Tarnyik. – Nagy hajcihőt csinálunk. Kihallgatás, jegyzőkönyv, meg minden. Ennyit tud az esetről?
- Dehogy, fiam. Ami érdekes, az előbb történt.
- Mikor?
- Egyrészt kedden éjjel, éjfél felé.
- Másrészt?
- Szerdán délután három körül.
- Harmadrészt?
- Kedden délelőtt.
- Kezdjük hát keddel.
- Jól van, fiam. Csak arra kérlek, ne kezelj úgy, mint egy szeretetre méltó vén bolondot. Fontold meg jól, amit hallasz tőlem.
- Megfontolom – dünnyögte Tarnyik.
- Az öregasszony leült az asztalhoz. Kötényzsebéből tablettával teli üvegcsét vett elő, egy tablettát kinyújtott nyelvére helyezett.
- Cavinton – mondta. – Mióta szedem, nem beszélek hülyeségeket. Előtte állandóan felszólaltam a lakógyűlésen és odamondogattam a tanácstagunknak. Mintha mindenről ő tehetne. Nem furcsa ez?
- Nem – mondta Tarnyik. – Időnként nekem is kedvem támad odamondogatni, de nincs kinek.
- A régiek nadályt használtak – mondta az özvegy, miközben lenyelte a pirulát. – Érdekes, hogy mostanában bármilyen vízbe nyugodtan beleléphet az ember, nem kell félnie, hogy nadály ragad rá.
- Ragály? – csodálkozott Tarnyik. – Az meg hogy jön ide? Tényleg be tetszett venni a Cavintont?
- Nadály – ismételte az öregasszony. – Biztos úgy ismered csak, pióca. De ne kalandozzunk el, mit is mondtam?
- Hogy fontoljam meg jól, amit mondani tetszik.
- Igen. De az előbb, úgy emlékszem, kérdeztél valamit.
- Azt kérdeztem, mi történt kedden.

– Ahá! Ahogy mondtam, az a szerencsétlen itt repdesett az örömtől a szemem előtt a teraszon vagy a kertben. Aznap elég meleg volt, persze nem nekem volt melegem, hanem neki, ezért felvett valami fehér muszlinruhát, áttetszőt, könnyen lebbenőt. Itt szemközt, látod azt a nyitott ablakot?

– Látom.

– Abban a szobában is van telefonjuk. Ha hiszed, ha nem, kettő van nekik, vagy három. Fentről, lentől és a teraszi is tudnak telefonálni. Szóval kedden délelőtt tízkor hallom, hogy a szobában csörög. Én éppen a far-hátat főztem, ott kellett hagynom, szaladtam ki ide a verandára, az asszony a teraszukon feküdt a hintaágyban, kezében a kagyló. Nem tudom, kivel beszélt, de folyton nevetett, hogyan is mondjam, a nevetése nemcsak jókedvű volt, hanem fölényes is. Még nem tette le a kagylót, amikor fent a ház előtt megállt egy fehér kocsi, az a férfi vezette, aki már máskor is járt itt, amikor a férj hosszabb időre elutazott. A nő a kezével intett neki, aztán ujját az ajkára téve figyelmeztette, hogy ne zavarja a telefonálásban. A férfi bejött a kapun, lábujjhegyen a hintaágyhoz ment és megcsókolta annak a szerencsétlennek a fülét.

– Stop – szólalt meg Tarnyik. – Ezt hadd fontoljam meg. Ön tudja, ki az a férfi?

– Nem.

– Hogy néz ki?

– Magas, fekete, bajszos, ragyogó mosollyal. Kiköpött Clark Gable.

– Milyen kocsija van?

– Nagy fehér.

– A márkája?

– Azt meg honnan tudnám? – mondta az öregasszony, aztán csöppnyit sértődötten tette hozzá. – Folytathatom?

– Tessék – bólintott Tarnyik, miközben azon tűnődött, ha szundítana egyet, tetten érné-e az özvegy.

– Ne aludj, fiam – szólt rá azonnal Jakabné. – A java most következik. Az asszony letette a kagylót, és odakínálta az ajkát a férfinak, pedig tudta, hogy a fejük fölött én mindig a verandán ülök. A bajszos fekete ember meg letérdelt, ha hiszed, ha nem, én ilyet utoljára moziban láttam, mert tévém nincs, pedig itt van a házunk mögött az átjátszótorony, mindenki rá akar beszélni a tévére, mivel ilyen jó vételi lehetőség az egész városban nincs sehol...

– Szóval?! – kérdezte Morcos.

– Mit szóval?

– Azt tetszett mondani, hogy most jön a java.

– Az ám Ezek összeborulnak, én beszaladok egy pillanatra, hogy megnézzem, puhul-e a far-hát, amikor visszajövök, látom, hogy a garázs előtt lent megáll egy zöld kocs, és kiszáll belőle az a másik férfi, aki szintén itt mászkál, ha távol van a férj. Indul fel máris a teraszra a kerti lépcsőn. Na most kiáltsak, vagy ne kiáltsak? Mit lehet ilyenkor tenni? Látod? Ide a verandakorlátra rakom ki a paradicsomot, hogy érjen a napon. A kezembe vettem egyet, és lehajítottam nekik. Ott toccsant szét mellettük, de erre se néztek fel, látom, oda az egész. Az a másik felér a lépcsőn, nézi őket, az arca eltorzul, az öklébe harap, gyűlölet van a szemében, de nem szól semmit, hanem lehátrál csendben a lépcsőn, és úgy megy el a kocsijával, hogy a másik kettő észre se veszi. Alszol, fiam?

– Dehog – rezzent meg Tarnyik. – Hogy mondhat ilyet, mikor három napja nem aludtam. Ezt a férfit tetszik ismerni?

– Ennek véletlenül tudom a nevét is. Mivel ez nem hasonlít holmi színészre, hanem ő maga az.

– Mi? – kérdezte Morcos.

– Színész.

– A neve?

– Kardos Mór.

– Jóképű, deltás, szívdöglesztő, ő volt Szigetiné másik szeretője??

– Mit tudok én erről? Különben is, mi közöm hozzá? De anyyi biztos, mindig akkor jött, ha távol volt a férj. Ezzel nincs persze vége. Két perc sem telik el, Kardos visszajön, bögeti a motort, becsapja a kocsiajtót, azok ketten erre felrezennek, a férfi felül a hintaágyra, és ott ülnek kéz a kézben. Nem tudják, ki jön, de eszükben sincs titkolózni, félni. Kardos felbukkan, köszön, úgy tesz, mintha mi sem történt volna, azok meg ülnek és mosolyognak rá. Én meg azt mondom magamban, lássuk, ki bírja jobban idegekkel. Hát pont én nem bírtam. Nagyon sistergett a far-hát, mire felöntöttem vízzel és visszajöttem, Kardos már elment, a kocsija az alsó úton dübörgött, azok meg ketten nevetve egymásra borultak és bementek a házba. Fél óráig lehetek bent, aztán ez a férfi is elment. Később volt még egy látogató, egy elegáns sárga kosztümös nő, de őt csak hátulról láttam, amikor távozott.

– Nagyszerű – mondta Tarnyik, aki közben rájött, hogy szunyókálva nemcsak beszélni, de írni is tud. – Rátérhetünk arra, hogy éjjélkor mi

történt?

– Rá – mondta az özvegy. – Én ilyen későn természetesen odabent vagyok, lefekvéshez készülök éppen; a fogam a pohárban, az ágy megvetve, a rádió halkán szól, a híreket még meghallgatom, Dolfi a kalitkában motoszkál, az időjárás-jelentéstől alszik el mindig, utána én is villanyt oltok, de még nem alszom... Véniségedre te is éjjeli bagoly leszel, fiam. Kedden Dolfi szokatlanul viselkedett, ahelyett hogy időben elaludt volna, elkezdett rikoltozni, s hiába csitítottam, nem hagyta abba. Kiengedtem a kalitkából, de még azután is borzolta a tollát, úgy látszott, valami teljesen kihozta a természetéből. Gondoltam, macska ment át a kerten. A macska a papagáj számára gyilkos. Adolf mindig úgy alszik el, hogy csőrével lóg a hintán, olyan az neki, mint gyereknek a cumi, megnyugszik, elszunnyad. Most is így történt végül, visszament a kalitkájába, abbahagyta a rikácsolást, hallottam, ahogy leng a hinta, aztán megáll. Dolfi elaludt, vele együtt már-már magam is elaludtam, amikor egy koppanás felriasztott. Nekem a hirtelen ébredéstől veszettül kezd verni a szívem, fel kell ülnöm és úgy kivárnom, amíg elcsitul. Ültem hát az ágyon a párnámhoz támaszkodva, amikor reccs, most meg mintha az ablak reccsent volna odakint. Aztán megint csak csend lett, de ebben a csendben volt valami gyanús mocorgás. Nem is mocorgás, inkább óvatos léptek nesze, sóhaj, elfojtott nyögés. Ilyenkor az ember félálmában azt hiszi, hogy csak a szél jár. De én éber voltam. Kilopakodtam a verandára, a falhoz húzódva vártam, de sokáig sehol sem mozdult semmi. Nagyon sötét éjszaka volt aznap, alacsonyan jártak a felhők, és ide nemigen jutnak el a város fényei. Álltam hát lélegzetvisszafojtva, amíg a szemem megszokta a sötétet; derengeni kezdett a szemközti fal fehérje, s rajta a fekete négyszög, az ablak. Hirtelen onnan hallatszott egy csöpp csikorgás, aztán a zár kattánását hallottam, ahogy valaki vigyázva behajtotta az ablaktáblákat. Mindebben nem volt semmi más meghökkentő és baljóslatú, csak ez az óvatos némaság. Tudtam, hogy valaki jár odabent, és nem akar figyelmet kelteni. Reggel az az ablak már megint nyitva volt, a szoba üres, semmi nyoma az éjszakai látogatónak.

Tarnyik szomorúan mosolygott álmában. Tudta, hogy arra, amit az öregasszony látni és hallani vélt, csak akkor kellene odafigyelnie, ha gyilkos történt volna azon az éjszakán. A gyilkos valóban bemászhat magas ablakokon, surranva, némán. De Picur a szobának az ajtaját kívülről zárva találta, így a gyilkos azon az ajtón ki-be aligha járhatott.



– Ajaj – sóhajtott Morcos –, ülök itt hiába. Ó, ágyikó, lágy, puha kedves... – Feje lebiccent, de mielőtt homloka az asztalra koppant volna, fölriadt.

– Mondom, semmi jele az éjszakai látogatónak – emelte fel a hangját az özvegy.

– Semmi jele – helyeselt Tarnyik. – Tovatűnt, akár az álom.

– Hajnalban aztán még egyszer felriadtam, nyilván valami zajra, ami bejött a franciaablakon. Mindig nyitott ablaknál alszom, akár hideg van, akár meleg, annyi a különbség, hogy télen, ha fagy, kisebb rést hagyok. A friss levegő tartja életben az embert, már azt, aki hozzájuthat. Szegény uram mindig mondogatta, hogy aki a hideg elől fut, azt utoléri minden nyavalya...

– Zajra riadt fel – szólalt meg Tarnyik, éberségét jelezve. – Miféle zaj volt?

– Honnan tudhatnám? Álmomban ért, mire magamhoz tértem, már tovatűnt.

– Ugatás, ajtócsapódás, motordübörgés, szélroham?

– Nem lehetett természetes zaj – mondta az özvegy. – Ha fúj a szél, vagy ugat egy kutya, nyugodtan alszom tovább.

– Helyes – bólított Tarnyik. – Így vagyok ezzel én is. Tőlem szirénázhat a tűzoltóautó, tüzelésbe kezdhet egy rakétaegység... hehe.

– Nincs ebben semmi vicces – emelte fel mutatóját intően az özvegy. – Nincs min nevetni. Reggeltől kora délutánig egy lélek sem mozdult odaát. Csodálkoztam is, hogy az a szerencsétlen teremtés egész nap alszik. Akkor már halott volt?

– Ki tudja? – mondta talányosan Tarnyik, s amúgy zsaru módra mindentudóan elmosolyodott.

– Szóval halott volt – állapította meg Jakabné. – Mindjárt gondoltam. Valami baljós némaság ült azon a házon. Amikor az a délutáni látogató becsöngetett...

– Délutáni látogató?! – kérdezte gépiesen Tarnyik.

– Mintha nem tudnád, hiszen beszéltél vele...

– Én? Beszéltem én bárkivel is?

Az öregasszony megcsóválta kis kontyos fejét.

– Naná! Most együtt jött valahonnan a férjjel, mielőtt én kihívtam volna a rendőrséget. Az a bajuszos, düllelt szemű.

– Bartal! – ugrott be a név Tarnyiknak. – Szóval ő itt járt tegnap?

– Átmászott a kerítésen. Legalább félórát töltött a kertben és a teraszon.

– Biztos, hogy Bartal volt?

– A nevét nem tudom. Olyan, akár egy mongol. Ha Bartalnak hívják, akkor ő. Most is odabent van a házban. Tegnap zöld Trabanttal jött, ott lejjebb állt meg a kanyaron túl; egy színes táskát cipelt magával. Fél óra múlva nagy búsán elment.

– Ez bizony számomra nóvum – ismerte be Tarnyik. – Eddig egy szó sem hangzott el erről. – Kiborította a papagájt a tejespohárból. – Köszönök mindent. Nem tudom másképp viszonzni, sem a tejet, sem a lekvárt, sem a papagájt, csak azzal, ha elárulom az igazságot: Szigetinét senki se bántotta. Túl nagy adag gyógyszert adott be magának, vagy szándékosan, vagy véletlenül.

– Lehetetlen – mondta az özvegy.

– Hótbiztos – állt fel a székről Tarnyik. – Belülről bezárt lakásban találtunk rá.

– Akkor talán bent maradt vele együtt a gyilkos. Morcos mosolygott.

– Tényleg ez az egyetlen lehetőség. Ott kuporog valahol az egyik ágy alatt, vagy a szekrényben.

– Csak viccelődj, fiam... Van itt számodra még valami. Ráléptem, amikor bementem abba a házba, és csak az a nagydarab rendőr mentett meg a hanyatt eséstől.

Köténye zsebéből egy áttetszőn sárga műanyag golyóstollat húzott elő, amely megtévesztően hasonlított egy ceruzához.

– A padlón volt, közvetlenül a küszöb előtt. Diadalmasan nézett a nyomozóra, mintha a golyóstoll bizonyítaná a gyilkosságot.

– Kösz – tette el a tollat Tarnyik. – Ha lesz vizsgálat, a bizonyítékokhoz csatoljuk majd.

– Lemegyek veled – mondta az özvegy. – Nehogy megint megijedj a kutyától.

Tarnyik vidáman csörtetve ment el a kőkutya mellett, amely most mintha valamivel közelebb állt volna a kijáráthoz.

Az öregasszony a kertkapuban két keze közé fogta a nyomozó kezét, és búcsúzóul azt suttogta:

– Ne higgy el mindent első szóra. A látszatnak se higgy. – Eleresztette Tarnyik kezét, becsukta a kaput, és halk füttyöt hallatott. A hatalmas kőkutya megmozdult, kongó mély mordulással ugrott előre, mögötte

csörgött a lánc. – Látod, fiam – mondta az özvegy –, most majd eleresztem. És reggelig nem hívok vendéget.

– A francba már – dünnyögte Morcos –, és ha befele jövet elkapott volna?

– Nem ér el a falig a lánc – mondta az öregasszony. – Azért mondtam, hogy a fal mellett gyere. Szegény férjem arra nevelte, hogy amíg láncon van, engedély nélkül ne is mozduljon. Gondold végig ezt az ügyet még egyszer, fiam.

Tarnyik hátán hideg futott át, magán érezte a hatalmas állat sárgán villogó szemét.

– Végiggondolom – mondta.

Bartal doktor a hallban ült, belesüppedve egy meggypiros bőrfotelbe, a szeme csukva volt, két karja ernyedten lógott. Előtte a fekete ezüstasztalon teleírt papírlap hevert.

Amikor Tarnyik belépett az ajtón, a mongol arcon rángás futott át, a résnyire nyílt keskeny szempár báván meredt maga elé, aztán Bartal fölállt, a papírt szó nélkül a nyomozó felé nyújtotta.

– Mi ez? – kérdezte Tarnyik.

– Amire kért. Leírtam mindent. Remélem, el tudja olvasni.

– Igyekszem majd – mondta Tarnyik. Leült az asztal mellé, és olvasni kezdett.

\*

„Kapcsolatomról Szigetiékkel a következőket tudom elmondani. Szigetiné Barbit, Gyimesi Barbarát gyerekkora óta látásból ismerem, de a köztünk lévő tízéves korszak különbség miatt beszélő viszonyba, illetve közelebbi kapcsolatba csak gimnazista korában kerültem vele. Akkor édesanyja anyámon keresztül arra kért, hogy foglalkozzam a kislánnyal, mivel a matematika nehezen ment neki, én pedig akkoriban, 27 éves koromig, egy középiskolában matematikát és biológiát tanítottam. Barbi nagyon szép kislány volt, és a matematika egyáltalán nem érdekelte, az érettségig valahogy átment a segítségemmel, s a továbbiakban nem volt szüksége rám. Ennek ellenére a kapcsolatunk

megmaradt, barátság alakult ki közöttünk, rengeteget beszélgettünk a legkülönbözőbb dolgokról, egy darabig együtt jártunk színházba, hangversenyre is... Szóval én úgy gondoltam, hogy néhány év múlva, ha egyenesbe jövök, elveszem feleségül.

Közben a Gyógyszerkutatóhoz kerültem, és előrehaladtam tudományos pályámon. Szigeti doktor volt 1978-tól a főnököm. Így történt aztán, hogy 1980-ban azon a szilveszteri összejövetelen, ahol a labor munkatársai vettek részt, ők ketten összeismerkedtek, s ismeretségükből szorosabb kapcsolat, majd házasság lett.

Számomra ez természetesen csalódást és csapást jelentett; persze az egész olyan gyorsan történt, hogy semmit sem tudtam tenni ellene. Meglepetésként ért – egy darabig úgy is fogtam fel Barbi részéről, mint valami árulást, de aztán rájöttem, hogy az én érzéseimet és elképzeléseimet nem szabad kivetítenem rá, a mi viszonyunkat ő valószínűleg nem szerelemként, hanem barátságként fogta fel.

Házasságkötésük előtt beszéltem erről vele, de akkor már késő volt, be kellett látnom. Barátságát azonban nem akartam elveszíteni, ezért nem adtam jelét sem csalódottságnak, sem sértődésnek, sőt talán Sziszihez való viszonyom házasságkötésük után vált szorosabbá, mondhatom, a munkatársi kapcsolaton túl sajátos barátság alakult ki közöttünk.

Ennek ellenére én elsősorban Barbi barátja voltam, és amikor láttam, hogy házasságukban problémák merülnek fel, ezeket a problémákat elsősorban az ő szempontjából érzékeltem, és bizonyos értelemben reménnyel töltött el szemmel látható elhidegülésük. Sziszinek minden dolgáról tudtam, nőügyeiről stb., de inkorrektiséget ellene nem követtem el. Barbi előtt sohasem hoztam szóba ezeket a dolgokat, ő viszont nekem egyre többet és egyre többször panaszkodott. Két malom között őrlődve ezekről a beszélgetésekről

viszont Sziszi előtt hallgattam, s magamban (azt hiszem) Barbinak adtam igazat.

Megtörtént, hogy Sziszi tudta nélkül találkoztunk, eszpresszóban, nyilvános helyeken, és egyszer-kétszer az érzelmeimet is szóba hoztam, de kapcsolat a barátságon kívül nem alakult ki most sem közöttünk. Azt hiszem, a kettőnk dolga Barbi számára nem is létezett, de arról sem tudok, hogy bárki mással viszonyt kezdett volna. Mindig sokan rajongták körül, de ő bizonyos távolságot mindenkivel szemben megtartott, lelkileg sem nyílt meg.

A most történt dolgokra rátérve, hétfőn felhívott engem telefonon az alkotóházban, és azt mondta, szeretne személyesen beszélni velem, egy nagyon fontos dolgot akar elmondani. Szerda délután három órában egyeztünk meg, úgy, hogy én feljövök Pestre, és ide jövök a lakásukra. Sziszi előtt ezt persze titokban kellett tartanom. Ezért neki azt mondtam, hogy hosszabb vitorlástúrára indulok. Kedden délután el is indultam, a tavon töltöttem az éjszakát. Egy horgásztól este vettem Barbinak egy gyönyörű süllőt azzal, hogy másnap hűtőtáskában elhozom neki. Ezzel a halással voltam kedden este nyolctól körülbelül éjfélig, akkor átmentem Almádiba, lehorgonyoztam a kikötőben, ott is aludtam. A Trabantomat már korábban átvittem oda, így szerda délben azzal jöttem fel Pestre, és pontosan háromkor, a megállapodásunk szerint, ide jöttem Barbihoz. Sokáig csengettem, később átmásztam a kerítésen, zörgettem az ajtón, de nem nyitotta ki, annak ellenére, hogy láttam, belül van a kulcs. Később felhívtam telefonon, arra sem reagált. Nagyon bántott a dolog, de nem tudtam mit tenni. Azt hittem, valaki van nála, ezért megsértődtem és el is keseredtem. Egy pillanatig se jutott eszembe, hogy holtan fekszik odabent. Ezután nem tehettem mást, visszamentem Almádiba vonattal, majd onnan este vitorlással tovább Füzesberénybe. A Trabantomat a Déli pályaudvar parkolójában hagytam.

Sziszinek természetesen azt mondtam, hogy a tavon töltöttem az egész időt.

Amikor hívott, hogy jöjjen ide velem, nem akartam, de semmilyen kifogás nem jutott eszembe. Ennyit tudok ezzel kapcsolatban elmondani. Bartal Gábor.”

\*

– Tényleg járt itt, de nem is titkolja – mondta magában Morcos. – Miért titkolná? Legfeljebb a férj előtt blama, előttem semmiképp. De Jakabné, immár úgy látszik, komolyan kellene vennem.

Odafent megszűnt az írógépkopogás, ajtó nyílása és csukódása hallatszott, Szigeti doktor jelent meg a lépcső tetején.

– Elkészültem a vallomásommal – mondta. – Egy kicsit hosszúra sikerült.

– Sebaj – felelte Morcos. – Legfeljebb rámeleg az éjszakám. – Abban a percben határozta el, hogy véget vet ennek a sületlen históriának, örökre elköszön Szigetiéktől és indul haza. Azután reggelig csak alszik, alszik.

A pálma alatt csipogni kezdett a telefon. Tarnyik intett Szigetinek, hogy nyugodtan vegye fel.

Szigeti belehallózott a kagylóba, aztán átnyújtotta a nyomozónak.

– Magát keresik.

– Mázlid van – hallotta Morcos a doki kárörvendő hangját. – Tényleg gyilok! A nő koponyáján felül középen nagy kiterjedésű, de szinte észrevehetetlenül lapos duzzanatot találtunk, merő véletlenségből bukkantunk rá hatalmas mázlival. Bevérzés sehol, mégis biztosra vehető, hogy fejbe verték valami puha, sima és súlyos tárggyal. Az ütéstől elveszíthette az eszméletét, a morfium-hidroklorid-injekciót, amely a halálos dózis kétszeresét tartalmazta, azután nyomták bele.

– Ne hülyíts már. Miféle tárgy az?

– Például egy selyembe és laticelbe burkolt gumi bunkó. Ötkilós puha meleg kenyér. Nagy adag frissen kelt tészta... A lényeg az: az ütés nem kis helyre, hegyre vagy élre összpontosult, így nem okozott látható sérülést, a nagy tömeg, a súly viszont megrendíthette az agyat, így következhetett be nyilván az ájulás. A szájüregben találtunk egy cöpp alvadt vért, a nő elharapta a nyelvét, valószínűleg az ütés beszéd közben érte, amikor a szája

egy kissé nyitva volt. Ez a sérülés olyan semmiség, hogy önmagában szintén nem kelt figyelmet. De a kettő jól kiegészíti egymást. Örülsz?

– Majd beledöglök. Tudjátok már, mikor halt meg?

– Körülbelül két napja. Pontosabban kedden 18 és 24 óra között. Ez a végleges időhatár, ennél közelebbit mondani nem tudunk. Holnap megkapod a boncolási jegyzőkönyvet. Még annyit: a nő terhes volt. Jocckát!

– Doki!... – kiáltotta Morcos, de a másik már letette a telefonkagylót.

– Rossz hír? – kérdezte Szigeti.

Tarnyik talányosan felvonta a szemöldökét.

– Ahogy vesszük – felelte. – Annyi biztos, az eddigiekhez képest nem jelent változást. Ön itt alszik? – fordult Bartalhoz.

– Ha megengedi, a tízórás vonattal visszamegyek Füzesberénybe.

– Telefonon elérhető lesz?

– Igen, az alkotóház számán. Crossbar hívható.

– Mennyi a szám?

– 97 10-110 – mondta Szigeti –, természetesen a 06 hívása után.

Tarnyik felírta a számot.

– Menjen – mondta –, de az alkotóházban a gondnoknál mindig hagyja meg, hogy hol tartózkodik. Apropos! Hánykor indult útnak kedden a vitorlásán?

– Leírtam, nem?

– Itt azt írja, hogy kedden délután.

– Ötkor – szólalt meg Szigeti.

– Igen – bólintott Bartal. – Egy-két perc eltéréssel.

– És hánykor vásárolta a süllőt?

– Nyolc-kilenc körül. Erősen sötétedett már. De a halással, ahogy leírtam, éjfélig együtt voltam.

– Egy pillanat még, megtudhatnám annak a halásznak a nevét is, akitől vette?

– Az igazi nevét nem tudom. A többiek Vízimanónak hívják, mert olyan szőrös kis apró figura, nagy fejjel, rövid végtagokkal. Mi Hanyistóknak nevezzük, állítólag hálóval és fenékhorggal dolgozik, mindig van hala.

– Éjjel-nappal bújja a nádast – szólalt meg Szigeti. – Mindenki tudja róla, hogy orvhorgász. De sose csípték még el. Egyébként én megmondhatom a Hevét: Raab Gergelynek hívják, nyugdíjas vasutas. A

legjobb horgászok mindig vasutasok. Ha szükség van rá, értesítheti a Halászkert vendéglő séfjén keresztül, ott szokta eladni a halat.

– Oké – bólintott Tarnyik. – Reméljük, nem lesz rá szükség. Maga itthon marad?

– Igen, természetesen. Hova mennék?

– Ha úgy gondolod – szólalt meg Bartal –, én szívesen itt maradok veled. Talán tudok valamiben segíteni.

– Köszönöm – mondta Szigeti. – Nyugodtan utazz el.

– Sajnálom – mondta Bartal, és megszorította Szigeti kezét. – Igazán sajnálom, Sziszi... Ha szükség van rám, odalent bármikor elérsz.

Tarnyik is kezet fogott Bartallal, aztán szótlanul várt, amíg becsukódik az üvegajtó, amely mögött most már az éjszaka sötét árnyai feküdtek.

– Doktor úr – szólalt meg aztán –, ha megengedi, én még elolvasom itt, amit leírt, aztán még egyszer körülnézek a házban. Éjszakára a felesége szobáját lezárom és lepecsételem, oda senki sem mehet be. Kérem, hogy holnap reggel kilenctől legyen itthon, bizottság jön a helyszínre. – A kezében tartott sárga golyóstollal megkocogtatta a fogát. – A házban mindennek úgy kell maradnia, ahogy most van.

– Természetes.

– Ön most nyugodtan a szobájába mehet, de ne feküdjön még le, lehet, hogy a vallomásával kapcsolatban lesz egy-két kérdésem... – Rövid tűnődés után így folytatta. – Ha nincs ellenére, én itt töltöm az éjszakát.

– Van vendégszobánk.

– Maradok itt a hallban, ha megengedi.

– Hozok ágyneműt. Esetleg kér egy kávé?

– Ha nincs terhére.

– Nescaféből egy pillanat.

– Egy pléd elég lesz, és egy törülköző. Hol találom a fürdőszobát?

– Egyiket a földszinten, a feleségem szobája mellett. A másik az emeleten van.

– Köszönöm. Lezuhanyozok, ha szabad.

– Segíthetek még valamiben?

– Köszönöm, semmiben.

Szigeti kihozott a vendégszobából egy nagy bolyhos, könnyű és puha plédet, kikészített a kád mellé egy sárga, macikkal díszített fürdőlepedőt.

– Hány cukorral issza? – kérdezte aztán kezében a gőzölgő kávéscsészével.



– Hárommal – mondta Tarnyik, és egy kortyra lehajtotta a kávé.

„Gyilok” – motyogta néhány perccel később a meleg zuhany alatt. – Puha bunkó és belülről bezárt lakás... Nekem kellett ezt is kifogni...”

A kád szélén ülve aludt néhány percet, aztán hideg zuhanyt vett, felöltözött, s nekiült, hogy elolvassa Szigeti doktor vallomását.

Tizenegyre végzett, s csalódottan állapította meg, hogy a férj, akire ilyen esetekben minden zsaru a legkézenfekvőbb elkövetőként tekint, nyilvánvalóan ártatlan. Ártatlan bizony, hacsak nem a lehető legostobább hazug, aki abban a hitben él, hogy senki sem ellenőrzi állításait.

Morcos ezután az álmoságtól tántorogva bement abba a szobába, ahol a halott nő feküdt. Ez a szoba a rózsaszín és a csontfehér különös keveréke volt; a padlót rózsza árnyalatban játszó perzsaszőnyeg borította, málnaszínű könnyű függönyök lengtek az ablakon, rózsaszínű porcelánból készült az ötkarú csillár, az ágy túlsó felén négy sötétebb pink díszpárna és egy összehajtogatott vastag fehér takaró hevert. Az ágy, az éjjeliszekrény, a komód, a fésülködőasztal, előtte a szék is mattfehér volt; középpütt a fémtükör ezüstje szinte égett, ez az izzó pont sejtelmessé tette a szobát, mintegy visszajára fordítva a színek leányálom-habkönnyűségét.

A fehér falon egymástól távol két ikon függött, súlyt és méltóságot adva a lenge térnek; gondosság és hatásra törekvés érződött mindenben. Egyetlen dolog rítt ki ebből a környezetből: az egyszerű, alacsony ágyon feszülő mélykék lepedő; lehet, hogy ennek a sötét foltnak a rajta heverő gyöngyszínű testtel jól kiszámított célja és hatása volt.

A lepedő még őrizte annak a gyöngyszínű testnek a lenyomatát.

Morcos, aki úgy vélte, épp ideje ebben a szobában alaposan körülnézni, először az ágyat vizsgálta meg; a lepedő alatt finom rugalmas léckereten fehér huzattal bevont vékony laticel volt, derékfájósoknak való, a laticel mellé beszorulva a nyomozó megtalálta az ötödik ampullát, amelyen a pici fekete halálfej fölött piros betűkkel állt a szó: mérég. Még mindig nagyon úgy nézett ki, hogy a nő itt az ágyon ülve törte fel az ampullákat. Tarnyik négykézlábra állt, és a rózsaszín perzsa finom szálai közt talált is néhány apró üvegszilánkot. Mindez persze nem bizonyított és nem zárt ki semmit, a gyilkos is bizvást itt nyithatta ki az ampullákat.

A legnagyobb bökkenő – gondolta Morcos – még mindig az, hogyan hagyta el a lakást. De ha egyszer gyilok, akkor gyilok, jöhetnek nekem bezárt szoba titkával, tojok rá. Elkapom a rohadt mérégkeverőt, ha száz trükköt tud, akkor is. Visszahajtotta a laticelre a lepedőt, ugyanakkor

leküzdhetetlen álmoság tört rá, megdörzsölte szemét, oldalára fordult, s a puha rózsaszín szőnyegre dőlve, ajkán üdvözült mosollyal elaludt.

\*

A nádas éjjel titkokkal teli. Feléled mindaz, ami napközben szunnyad, hallgat és rejtőzködik. Sötéten ring a víz, felszíne halkan csobban, moco-rog, reszket. Suhog a nád.

Nagy pontyok indulnak útnak; ahogy a mélyben siklik a testük, nádkévék dőlnek jobbra-balra. A fekete tisztásokon holdfény suhan át.

Hirtelen hatalmas loccsanás, s rémült halálsikoly: vadkacsa verdes, lábánál fogva harcsa húzza a mélybe. A gágogás most emberi hangra hasonlít, aztán elfullad, csend lesz megint, lustán lélegző némaság.

Hatalmas hattyú suhan a vízen. Ha néha szárnyra kel, zümmögő, csilingelő hang hallatszik, a nagy test elképesztő könnyedséggel röpül, kísérteties ez a hatalmas fehér suhanás, a furcsa zümmögő hang, amely elektromos gépek finom sivítésára emlékeztet.

A Lidérc hallja, ahogy a hattyú a közelében vízre száll, halk szóval szólongatja.

– Gyere, gyere...

A madár hallgat a szóra, most már súlytalanul a vízen lebegve közel jön, csőrével megkocogtatja a csónak oldalát. Az apró öregember nevet, kenyérdarabot vesz a kezébe, a hattyú óvatos mozdulattal érte nyúl, csőrével azonnal a vízbe ejti, aztán a víz alatt totyogva matat utána, mindig így eszik, élelmét a vízbe fürösztve.

Éjfél után négy óra van. Körös-körül csöndes a táj, a távoli dombhátat köd borítja. A nyugati égbolton fent jár a hold.

A Lidérc tréfálkozva megfogja a hattyú nyakát.

– Na most pucolj, ha tudsz.

A madár nem érti a tréfát, mérges hörgő hangot hallat, eltávolodik a csónaktól, de továbbra is figyeli az öreget, igazából nem tart tőle.

A víz egyre elevenebb. Hallani, ahogy a pézsmapocok foga alatt ropog a nád, csobog, lüktet a tó, megállás nélkül ring, remeg. A Lidérc nagy lyukú hálóval babrál, amely két nádtorzsok között feszül. Ebben a hálóban kopoltyújánál fogva akadt fel a hal. Az öreg halkán maga elé vihog, s egy természetes süllőt dob a csónak fenekére. Kezét hosszan lengő fehér szakállába törli. Aztán lassú, hangtalan evezőcsapásokkal siklik tovább.

Hirtelen valami furcsa zajt hall, loccsanást, amely idegenszerű. Lekuporodik a csónak aljára, és némán fülel.

Nem állattól való a hang.

A Lidérc mosolyog, a csónak aljából egy vesszőkosárba rakja át halait, rájuk teszi a hálót, a kosarat bezárja, zsinóron süllyeszti a mélybe, a zsinór végét odaköti a nádhoz. Nem fogja eltéveszteni; minden szál nádat ismer.

Evezőjét belevágja a vízbe, most nagy locspoccsal halad tovább. Hadd hallja, aki ráles.

Vihog magában. Gyermeki teste tele van életerővel. Szeme jól lát a sötétben, füle érzékeny minden kis neszre. Még sohasem kapta el halór.

Na, ott van!

Egy kémlelő alak a nádtisztáson. Hogy ágaskodik, hogy tekintget! Túl akar járni a vízimanó eszén.

Elmehetne mellette lejjebb az alsó ösvényen a hínáros felé. De most már minek? Hadd lássa csak a bolond az üres csónakot.

Megy hát egyenesen locspoccsolva a kémlelő árny felé. Az vár, nem mozdul, nem ad ki hangot, aztán látni, ahogy a holdfényben a kezével int.

Ez nem halór, ez egy civil, nyilván halat venni jött.

– Adj isten, hehe – kuncog a Lidérc, szakállas kopasz fejét felemelve.  
– Hal kéne, mi?

A másik most se szól. Csak bólint és integet mosolyogva.

A két csónak egymáshoz simul. A Lidérc lehajol, evezőjét a padra teszi.

Suhanást hall, mintha a feje felett hattyú repülne. Valami az arcának zúdul, nem érez fájdalmat, csak hirtelen eltűnnek felfelé tekintő szeme előtt a csillagok.

A másik az evezővel addig ügyeskedik, míg a kis szakállas arca a víz alá kerül. Ott tartja egy ideig leszorítva. A test meg se rándul. Nincs küzdelem. A Lidérc egyszer csak elmerül. Légbuborék száll föl. A kis testet az evező óvatosan a nád közé löki, míg az odalent beszorul. Aztán a két csónak eltávolodik egymástól, s újra nyugodtan ring, lélegzik a nád.

A hattyú surrogva, ritmikus csilingelőssel száll át a fekete vízen.

\*

A boldogan és derűsen alvó Morcost nyolc óra előtt néhány perccel dr. Szigeti nyugtalan járás-kelése ébresztette fel. Kicsit csodálkozva nézett

körül a rózsaszín-fehér leányálom-szobában, ahová a padlón alvás a legkevésbé sem illett; megropogtatta tagjait, fölállt, résnyire nyitotta az ajtót, s látta, hogy Szigeti kék színű pizsamában épp lefelé jön a lépcsőn. Hangosan, hangsúlyozott vidámsággal ráköszönt, s hétalvónak nevezte, ily módon tagadva el, hogy ő maga egész éjjel mélyen és boldogan aludt.

– Hajnalig nem hunytam le a szememet – mentegetődzött szükségtelenül Szigeti. – És most már egy órája megint fent vagyok, őszintén szólva azt hittem, hogy ön kora reggel elment.

– Miért mentem volna el?

Ennek a kérdésnek volt egy csöpp kötekedő jellege; Morcos mindig így nyilvánította ki, ha furdalta a lelkiismeret.

– Kerestem az egész házban – mondta Szigeti. – Szólongattam is, de nem felelt.

– Végig itt voltam – pillantott Morcos mindentudó mosollyal a rózsaszín szoba ajtajára. Aztán zsarutermészetének engedve úgy gondolta, okoz Szigetinek egy kis meglepetést. Azt kérdezte hát.

– A felesége derékfájós volt?

Szigeti meghökkenve meredt rá.

– Miért lett volna derékfájós? Miért kérdezi?

Morcos, akiben a zsaruszellem reggel ébredés után volt a legerősebb, hosszas, kissé misztikusnak látszó tünődés után felelt a kérdésre.

– A derékalja vékony laticel.

– Ja?! – mosolyodott el szomorúan Szigeti. – Minden ágyunkban azt használunk, itt is és lent a nyaralónkban is. Preventív céllal, őszintén szólva nekem már valóban merev egy kicsit a derekam... A korral jár.

– Aha – mondta Morcos. – így már érthető.

– Jöjjön – intett a fejével Szigeti a hall felé. – Kikészítettem egy kis reggelit magamnak, de elég lesz kettőnknek is, ha nem nagyétkű. Tea, kávé, vaj, sajt, kemény tojás, téliszalámi, zöldpaprika és méz, ha szereti a mézet.

Morcos a mézet utálta, a téliszalámit viszont szerette.

– Ha megengedi, előbb telefonálok a főnökömnek.

– Odakint a teraszon megtalál – mondta Szigeti. – Nem zavarom.

Tarnyik felhívta Aradi őrnagyot, aki mindennap reggel nyolcra járt a hivatalába, hogy így egy nyugodt félórát a jelentések, körözési utasítások és géptávírók tanulmányozásával töltsön. Az őrnagy a világon a legtöbbször a jól informáltságot becsülte; szeretett mindenről tudni, nagy kínokat állt ki, ha egyszer-egyszer valami elkerülte a figyelmét.

Morcos suttogó hangon előadott jelentése számára nem mondott semmi újat. Késő este a doki őt is felhívta otthon a lakásán, kifejezve abbéli véleményét, hogy Szigetiné halálát idegen kéz okozta. A bírói boncolás jegyzőkönyve is ott volt már az íróasztalán, de azért hagyta, hogy Tarnyik egyre jobban belelkesedve a koponyán lévő dudorról s a súlyos puha tárgyról beszéljen, amellyel a gyilkos feltehetően lesújtott.

– Nem lesz könnyű kideríteni, mi volt az – mondta Tarnyik.

– Túrós rétes – felelte Aradi teljes közönnyel. – Az okoz ilyen rejtett, nehezen észrevehető sérülést. Arra kell ügyelni, hogy a túró jó puha legyen, így nem áll össze fesszé... Ha arra a súlyos puha tárgyra gondolsz, mindig egy túrós rétes jelenjen meg előtted, oké?

Tarnyik nyelt egyet.

– Egyébként – folytatta az őrnagy – szerencsére jó orrod volt, kiszúrtad előre, hogy ez biz' gyilok. Nagyon helyes, hogy ott is maradtál. Különben valami utcai rendőrrel kellett volna a helyszínt biztosítatnunk. Én, becsszóra, tegnap azt hittem, hogy az egész kamu. Gondoltam azért találtad ki, hogy megszabadulj a csecsemőgyiloktól. De ha nem, hát nem. Egy napot nyertünk így. Máris megvan a helyszíni szemle.

– Hát – szólalt meg Morcos –, ez nem egyértelmű. Csak a Picur volt itt, meg én.

– A lényeg az alaposág. Nem az, hogy hányan vagytok...

– Kellene egy nyomszakértő UV-lámpával – nyögte ki Morcos. – Nyomot tegnap nem is kerestünk.

– Nyugi – mondta a főnök. – Fél tízre mindenki ott lesz, aki kell. Természetesen mivel már benne vagy, te viszed tovább az ügyet... Én most percekben belül hivatalosan beindítom a nyomozást.

– Helyes.

– Persze hogy helyes. A srácok kilencre jönnek. Sajna van még egy gyilok. A Csillagtéri temetőben egy női holttestet találtak.

– Micsoda! Hol legyen egy holttest, ha nem a temetőben?

– Ez nem alul, hanem felül feküdt a borostyán között. Hátulról megfojtották. Szóval a srácok fele arra az ügyre kell. A többit küldöm hozzád. Előkerítettem azt a rendőrt, aki a holttestet megtalálta ott. Szontághnak hívják, ő mindjárt nálad lesz a társával együtt. Biztosítják a helyszínt, és teszik, amit kell. Küldjünk kutyát?

– A francba – mondta Morcos –, elegendem van a kutyákból.

– Na jó, akkor küldünk. Aztán úgy tíz körül gyere be. Átbeszéljük a dolgot. Feri már tud róla. Rendben?

– Rendben – dünnyögte Tarnyik, aki nem szerette, ha zűrös ügyek előadójaul jelölik ki.

– Mi nem tetszik? – kérdezte az őrnagy, bár pontosan tudta, hogy Morcosnak általában semmi sem tetszik. – Várj csak! Mi van azokkal a

zárakkal? Itt Szontágh jelentésében az áll, hogy minden ajtó belülről zárva volt.

– Tény! Picurral megnéztem a zárat és mindkét kulcsot. Egyiken se volt karcolás, Ő azt mondja, hogy nyom nélkül semmilyen eszközzel nem lehet kívülről a belül lévő kulcsot a zárra ráfordítani.

– Ablakok? – kérdezte az őrnagy.

– A földszinten rács mindegyiken. A nyitott emeleti ablakra kívülről rázárva az ajtó.

– Akkor titkos alagút – mondta az őrnagy. – Rejtekaajtó a falban, ördög a kéményen át, sellő a vízvezetékben. Tőlem lehet akármi. De nézz utána alaposan. Oké? Ha gyilok, akkor gyilok, még akkor is, ha Hamlet atyjának szelleme követte el. Ne csevegjünk tovább. Megyek a nagyfőnökhöz.

Alighogy Morcos a helyére tette a telefonkagylót, a teraszon megjelent a szálfaszerű Szontágh főörzs vezna és hallgatag kísérelőjével. Szigeti doktor őket is az asztalhoz invitálta, így Tarnyiknak egy fél kemény tojás és egy kis méz jutott.

– Maga most odaáll a szoba ajtajába, és senkit se enged be addig, amíg a nyomszakértő meg nem érkezik – mondta Morcos a reggeli végén a főörzsnek. – Még engem se. Világos? Maga meg – nézett a nyeszlett kis rendőrré – kiáll a sarokra; jobban mondva bemegy a felettünk lévő házba, onnan a verandáról a környéket figyeli. Az öreg hölgy, aki ott lakik, szereti a rendőröket. A kutyától pedig ne féljen.

– Miért félnék? – nézett rá csodálkozva a rendőr.

– Mit tudom én – mondta Morcos. – Van, aki fél a kutyáktól.

Aztán Szontágh főörzsét félretolva mégiscsak bement a rózsaszínű szobába, négykézláb sokáig mászkált a szőnyegen, de azt a néhány agyagszemcsét a rózsaszín bolyhok között végül az ultraviola lámpával és más műszerekkel felszerelt nyomszakértő találta meg.

Ezzel kezdetét vette Szigetiné ügyében a hivatalos nyomozás.

\*

E nap reggelén Aradi őrnagy kezébe sokféle jegyzőkönyv, utasítás, géptávirószöveg és jelentés került. Köztük volt az alábbi is.

BRFK Bűnügyi Osztály.  
Jelentés.

Július hónap folyamán egyik kapcsolatunkon keresztül tudomásunkra jutott, hogy Golf József (1924, Békásmegyer, An.: Tóth Karolina, Budapest XXI., Láp u. 17. szám alatti lakos), nyugállományú BÁV-becsüs egy meg nem nevezett NSZK-beli állampolgárral megállapodott különböző műtárgyak illegális eladásáról és külföldre juttatásáról. Előjáróink utasítására Golf Józsefet július 20-tól megfigyelés alá vontuk, mozgását ellenőriztük, azonban több napon át tartó megfigyelés után környezetében gyanús tevékenységet nem észleltünk. Megszokott munkáját végezve (használcikk-kereskedő az Ecséri piacon) csak vevőivel találkozott. Ezek között külföldi állampolgár a megjelölt időszakban nem volt. A szoros megfigyelést ezután abbahagytuk, illetve időszaki ellenőrzésre korlátoztuk.

A mai napon (aug. 5-én) délután 2-kor fent említett kapcsolatunk telefonon jelentkezett és közölte, hogy Golfot augusztus 3-án vagy 4-én a kora reggeli, hajnali órákban felkereste egy fiatalember, aki egy valószínűleg nagy értékű tárgyat kínált fel eladásra, amelynek értékét ő maga feltehetőleg nem ismerte, mivel végül is ötezer forintért adta el. Informátorunk szerint Golf ezután rendkívüli módon izgalomba jött, sokat telefonált, üzletét zárva tartotta, bár odabent ült. A műtárgyat valószínűleg az Ecserin lévő boltjában rejtette el.

Ezután feletteseink utasítására ügyészi engedéllyel, szakértők bevonásával a feltűnést kerülve házkutatást tartottunk Golfnál, és egy értéktelen szentkép mögé rejtve megtaláltuk Anton Iljics XV. századi orosz mester kisméretű ikonját, amelynek becsült értéke 500 ezer forint. A házkutatás során más gyanús vagy értékes tárgy nem került elő. A szakértő megállapította, hogy az Iljics-kép védett műtárgy, s az 1987-es katalógus szerint Kardos Mór (Kaposvár, 1949, An: Géczi Teréz, XII. ker. Magnólia köz 7/b szám alatti lakos) színművész tulajdonát képezi.



Golf a műtárgy eredetéről nem tudott számot adni, ezért további kihallgatásra a Budapesti Rendőr-főkapitányságra vittük, ahol az elé tárt bizonyítékok hatására beismerte, hogy az ikonhoz vétel útján, de rosszhiszeműen jutott, mivel gondolta, hogy lopásból, betörésből származik. Ezután hajlandónak mutatkozott, hogy velünk együttműködjön, s a bűnügyi nyilvántartóból beszerzett fényképek közül kiválasztotta azt a személyt, aki a műtárgyat neki eladásra kínálta fel. Ez a személy Halász Lajos (Pócsakarattyá, 1971, An: Halász Aranka) kiskorú, büntetett állami gondozott, akinek körözését a Pest megyei Rendőr-főkapitányság az 1464. számú géptávírón rendelte el, az aszódi nevelőintézettől történt szökése miatt ez év június 10-én. Golf József nyugati kapcsolatát illetőleg is beismerő vallomást tett, eszerint Wolfgang Drachaus nyugatnémet állampolgár kölni műkereskedő hajlandó bármily értékben Magyarországról származó műtárgyat vásárolni. Az illegális külföldre juttatásról Wolfnak kellett volna gondoskodnia, mivel Drachaus úgymond a törvényes és kockázatmentes üzlet híve.

A mai nap során többször megpróbáltuk telefonon elérni a műtárgy tulajdonosát, Kardos Mórt, azonban csak üzenetközvetítőjével találtunk kapcsolatot, mely szerint „a művész úr vidéki turnéjáról augusztus 7-én tér haza...”

Golfot orgazdaság alapos gyanújával őrizetbe vettük, ugyanakkor a fenti adatokkal kiegészítettük Halász Lajos kiskorú körözését.

\*

Budapesti Rendőr-főkapitányság  
Bűnüldözési Osztály XC  
Szám: 3962/bü.  
Géptávíró

A Pest Megyei Rendőr-főkapitányság 1464. sz. géptávíróban 1989. június 10-én büntetés-végrehajtási intézetből való szökése miatt körözését rendelte el Halász Lajos állami gondozott kiskorú személynek.

Ezt a körözést az alábbiakkal egészítem ki.

Halász Lajos alaposan gyanúsítható azzal, hogy betört Kardos Mór Bp., XII. kerület Magnólia köz 7/b szám alatti lakására, és onnan értékes műtárgya(ka)t tulajdonított el.

Kérem vezető elvtársakat, hogy amennyiben Halász Lajosra vonatkozó adatok birtokába jutnak, azokat közöljék a BRFK Bűnüldözési Osztályával, fellelése esetén pedig vegyék őt őrizetbe, gondoskodjanak a BRFK-ra történő szállításáról.

Aradi őrnagy szeme végigfutott a jelentésen és a géptávíró szövegén, aztán mindkettőt félretette. Eszébe sem jutott, hogy Halász Lajos szökésben lévő kiskorú személye a gyilkossági csoportot is érdekelhetné.

\*

Morcos pedig, fogát a sárga golyóstollal időnként megkocogtatva, mint a Szigetiné-féle gyilkossági ügy előadója, társaival együtt hozzákezdett az áldozat kapcsolatainak felderítéséhez és ellenőrzéséhez, ahhoz a sziszifuszi munkához, amelyet közhelyszerűen rendőri rutinnak nevezünk.

Ő is többször beszélt Kardos Mór üzenetrögzítő automatájával, s tudomásul vette, hogy a művész úr csak 7-én tér haza.

Ettől az időtől kezdve gyarapodni kezdtek az ügy aktái; a dossziéba került Szontágh főörzs tudálékos jelentése, Szigeti és Bartal önvallomása, s Morcos gépbe diktálta Jakabné szavait, melyeket annak idején csakis az özvegy unszolására jegyzett fel.

Újra kihallgatta Szigetit, célirányos kérdésekkel gyötörte felesége személyes kapcsolatait illetően, két nyomozót kiküldött a Barbi szalonba; telefonon beszélt az asszony fodrászával, de senkit sem talált, aki Barbit kedd délután négy és éjfél között látta volna.

Mint tudjuk, ebben az időben Jakabné szerint bizonyos habozás után visszavitte a kocsit a garázsba, és gyalog ment a buszmegállóig...” Kiderült, hogy az özvegy valóban az egyetlen, ha nem is igazán megbízható tanú. Egy dologban kétségkívül téved: ha Barbi 4-kor elhagyta is a házat, néhány órával később visszatért együtt a gyilkosával; nem lehet igaz, hogy az áldozat házon kívül töltötte a fél éjszakát. Ez a következtetés a tényekből, főként a halál időpontjának ismeretéből ered; az ember inkább egy feledékeny öregasszony szavait vonja kétségbe, mint a tényeket.

A helyszíni szemlét, amely egy nappal előbb feleslegesnek látszott, most nagy alapossággal és gondossággal végezték el; a rózsaszín szőnyeg bolyhai konzul például kiporszívózták és üvegfiolába zárva a bizonyítékokhoz csatolták Tarnyik álmában elhullatott hajszálait is.

„A holttest lenyomata ma augusztus 6-án, 16 órával a tetem elszállítása után még világosan kivehető és érzékelhető a lepedőn és az alatta lévő huzattal bevont ún. laticel derékaljon, amely 3 cm-es vastagságú, újnak látszó, s egy könnyű fenyőléc keretre simul rá. A lepedő kék színű, újnak látszó, frissen mosott és vasalt, rajta szennyeződés, vérnyom nem fedezhető fel, UV-lámpa fényében sem. Egyik sarkában vegytintával szabad szemmel láthatatlan jelzés, A0764, a mosodai szám. A lepedő fejrésznél, ahol párna nincs, öt szál hosszú vörössesszőke, nyilván női hajszálat találtunk, melyeket üvegcsébe zárva 7/a-b-c-d-e jelzéssel a bizonyítékokhoz csatolunk. Kétségkívül megállapítható, hogy az ágyra, illetve a lepedőre a tetem mozdulatlan, valószínűleg eszméletlen állapotban került, s ott a későbbiek során sem mozdult el, hanem mindvégig hanyatt fekve, kinyújtott és egyenes tartásban feküdt. Az orvosszakértői vélemény, amely a fenéken és a háton, tehát a hanyatt fekvő test alsó részein elhelyezkedő hullafoltokról tesz említést, ugyancsak ezt a véleményünket erősíti meg.

A bizottság az ágyon takarót, párnát nem talál, ugyanakkor megállapítja, hogy a földön négy darab eperszínű díspárna (az ágynak a bejáratától távolabb eső

felén) és egy tojáshéjszínű takaró hever. A takaró gondosan összehajtogatva. Ugyanitt női fehérneműt találunk: Triumph márkájú áttetsző melltartót (8-as) és call-girl felirattal fehér, alig használtak látszó bugyit (9). Az ágy alól egy pár 36-os méretű puha rózsaszín Scholl papucs kerül elő (10). Ezeket a ruhadarabokat fóliába csomagolva 8, 9, 10 szám alatt csatoltuk a bűnjelekhez.

Pormintát vettünk az ágy mellett a szőnyegről (11).

UV-lámpa fényénél átvizsgáltuk az ágy támláját és farészeit, s a fejtámláról gumifolin-, hüvelykujj-és tenyérsnyomot rögzítettünk.

Más értékelhető, a bűncselekménnyel összehozható nyomot az ágyon nem találtunk.

A szakértő átvizsgálta a szőnyeget még a porszívózás előtt, azon szennyeződést, sarat, szőrt, hajszálat, vért s egyéb idegen eredetű anyagot keresve. Közvetlenül az ágy mellett egy kb. 1x1 mm-es üvegszilánkra bukkant, amelyet a bizottság a Tarnyik főhadnagy által már előző nap megtalált üvegszilánkkal és injekciós ampullákkal együtt eredetben biztosított.

A helyszíni szemle kiterjedt a technikai alosztályra korábban beszállított tárgyra, így a 4 db üres ampullára és ampullatöredékre, továbbá az injekciós fecskendőre és tűre is. A bizottság a fecskendőn és az ampullákon elkenődött ujjnyomokat talált, melyeket szakértő nagy valószínűséggel sértett ujjlenyomatával azonosított.

Az injekciós tűn található vér csoportja és faktori megegyeznek elhunyt vérenek jellemzőivel.

A bizottság az ügy előadójának nyomatékos kérésére szakértői vizsgálatnak vetette alá a házban található zárat, ablakokat és kulcsokat. A kérdés, amelyre a szakértőknek válaszolniuk kellett, a következő: található-e az ajtókon, ablakokon, zárokon vagy kulcsokon olyan nyom, elváltozás, amelyből az elkövető házból való távozásának jellegére, illetve

útvonalára lehet következtetni? A szakértő a kérdésre egyértelmű választ ad: a zárral nem manipuláltak, a kulcsokat kívülről, tolluknál vagy végüknél fogva erőszakosan nem fordították el erre a célra szolgáló, a betörők által használt fémeszközzel, forgóval, szorítóval vagy csipesszel. Az az enyhe felületi sérülés, amely a teraszra nyíló ajtó kulcsán erős nagyításban észrevehető, feltehetőleg a házba behatoláskor a lakatos eszközétől, amelyet a kulcs kilökésekor használt, származhat. Az az erőhatás, mely ekkor a kulcsot érte, a zárban való elfordításához nem elegendő. Ugyanakkor az emeleti szobaablak és környezetének alapos vizsgálata során szakértő olyan nyomokra bukkant, amelyekről nagy valószínűséggel elképzelhető, hogy kampós, horgos (?) vastárgytól származnak. Szakértő véleménye szerint lehetséges, illetve valószínű, hogy az ablak könyöklődeszkájának alján található festéklepattogzás, horzsolás és pontszerű bemélyedés ún. vasmacskától származik. Ebből következő feltételezés: a vasmacskához erősített kötélnek elkövető behatolhatott a házba, illetőleg elhagyhatta azt. Ezt megerősíti az a tény, hogy szakértő a kérdéses ablak alatti falfelületet átvizsgálva a vakolaton több helyütt gumitalpú cipő halvány nyomát fedezte fel. A nyomokat fényképfelvételen rögzítette (14., 15., 16. sz. kép). A behatolásnak és távozásnak ez a valószínűsíthető útvonala azonban nem ad magyarázatot a távozást illetőleg, mivel a kérdéses szoba ajtaja a folyosóról zárva volt. (Egyébként is nehezen feltételezhető, hogy elkövető tettének végrehajtása után e nyaktörő módon távozott volna, ugyanazzal az ismeretlen és lehetetlen trükkel élve, amellyel a teraszra nyíló ajtónál is élhetett: hogy a zárra kívülről fordítja rá a belül lévő kulcsot.)”

A bizottságnak természetesen nem az a dolga, hogy feloldjon ellentmondásokat, következtetéseket vonjon le, esetleg megnevezze a

tette. A bizottság feladata egyértelmű: a helyszínt oly módon kell rögzíteni, hogy az a nyomozást végzők számára mindig az eredeti állapotot tükrözze. Ezt a célt szolgálja az írott jegyzőkönyv, a fotók sora és a helyszínen lévő nyomok rögzítése, eredetben való megőrzése. A helyszínelő bizottság itt kissé túl is lépte feladatkörét: következtetni próbált a távozás útvonalára. Ezzel Tarnyik dolgába ártotta magát, a helyzetet oly módon súlyosbítva, hogy tényszerűen állapította meg: az elkövető nem hagyhatta el a házat. Valósággá vált tehát a bezárt szoba titka, az örök rejtély, amelynek létezésében egyetlen épeszű zsarú se hisz.

(Tarnyik a Belügyi Szemlé-ben néhány évvel azelőtt olvasott egy hasonló esetről. Kőszeg városában találtak halva egy öregasszonyt belülről bezárt ajtók mögött. Ott az orvosszakértő szívrohamban vélte megtalálni a halál okát, mígnem a szomszédból jelentkezett egy fiatalember a rendőrségen, gerontofil hajlamú gyilkosként adva fel saját magát. Az utónyomozás során ott kiderült, hogy a gyilkos belülről a holttest felfedezésekor utólag tolt a reteszt a hátsó ajtóra, a tanúk és a holttesttel elfoglalt orvos és a kíváncsi szomszédok háta mögött. Ha az ifjú gerontofil nem érez lelkipurdalást, a zsaruk nem is foglalkoztak volna az ügygel, mivel őket a természetes halálesetek hidegen hagyják. Úgy látszik, egy téves orvosi diagnózis és a szemtanúk figyelmetlensége elegendő ahhoz, hogy valaki egy gyilkosságot megússzon.)

Most Szigetiné esetében is csak annyi kellett volna: a rendőrorvos tudomásul véve a belülről bezárt lakást, eleve kizárja az idegenkezűséget, megállapítja az öngyilkosságot, s az ügy máris hamvába hol. El sem kezdődik a nyomozás.

Morcos most leküzdve viszolygását, melyet az eleven kőkutya iránt érzett, dél körül egy csinos harmadosztályú irodatiszttal visszament Jakabnéhoz, hogy gépírásos jegyzőkönyvbe vegye az özvegy tegnap még lekicsinyelt vallomását. (Bent a BRFK-n csak néhány percet töltött. Aradi őrnagyot tájékoztatta az addig végzett munkáról.) Egy avított és nehéz Remington írógépet cipelt magával, hogy a szőke, lakkozott körmű irodatisztnak legyen min dolgoznia. Később kiderült, hogy az elhunyt Jakab (Jakabné férje) után egy ugyanolyan Remington maradt, amit Tarnyik valószínűleg látott is az előző napon, mert ott állt egy asztalkán a verandára nyíló franciaablak mellett. Ráadásul az özvegy, aki valamikor az angol kisasszonyoknál tanult, kitűnően gépelt, így sem a rendőrségi Remingtonra, sem a rendőrségi irodatisztre nem volt szükség, sőt nyomozóra sem, mert

Jakabné minden más ötletet elutasítva a verandán ülve egyenesen gépbe írta vallomását, amely semmivel sem különbözött az előző napitól, csak rendezettebb és egyértelműbb volt, mivel most az özvegyet senki sem zavarta meg oktalan kérdésekkel.

Tarnyikra mindezek ellenére mégis rámosolygott a szerencse. Ahogy a verandán üldögélt vállán a papagájjal, a Remington kopogásától elbódulva, odalent az utcán egy lassan haladó nagy fehér kocsit, egy 280-as Mercedest pillantott meg. A kocsi csigatempóban jött fel a lejtőn, s éppen ebben a vánszorgásban volt valami gyanút keltő, már-már baljóslatú. Tarnyik felpattant a fonott karosszékből, és odasziszegte a veranda túlsó felén ácsorgó őrszemes rendőrnek, hogy próbálja feltartóztatni a Mercedest, vagy ha nem sikerül, legalább a rendszámát írja fel.

A rendőr elrohant, Tarnyik válláról pedig felrebbent a papagáj.

A nagy fehér kocsi hangtalanul gördült el a Szigeti-villa felső kapuja előtt, s Morcos a szélvédő üvegen át látni vélte, ahogy a sofőr fekete bajuszos arcán a teraszon posztoló Szontágh főtörzs láttán riadalom fut át.

Mivel az út feljebb már nem folytatódott tovább, a Mercedes Jakabné háza előtt próbált megfordulni, de a manőverhez nem volt elég helye, így a szemközti árokpartról visszafelé tolatni kezdett. Az elvesztett idő elég volt ahhoz, hogy az őrszemes rendőr odaérjen, s Tarnyik utasítása szerint feltartóztassa a kocsit.

Így aztán Morcos fél perccel később szemben állt azzal a magas, telt bajszú, ragyogó fogú, fényes fekete hajú férfival, akit Jakabné Clark Gable-hez hasonlított. Ez a hasonlóság csak felszínes volt. A férfi arcából és tekintetéből teljesen hiányzott az a csibészesnek szánt félmosoly, amely a színész vonásait olyannyira jellegzetessé tette. Ez az arc komoly volt, a legcsekélyebb csibészes báj nélkül, férfiasan szép és kemény. A fényes fekete hajjal s a leburnult feszes bőrrel meghökkentő kontrasztot alkotó nyugodt, szürkéskék szemek ragyogása kissé enyhíteni látszott az arcvonások kemény, már-már erőszakos jellegén, s bocsánatosá tette a férfi egész fellépésében megnyilvánuló fölényt.

Csodálkozó, kissé megbántott, ugyanakkor elnéző mosollyal szállt ki a Mercedesből, már nyúlt is a zsebébe, hogy jogosítványát odaadja a rendőrnek, puha sötétkék inget, khaki répanadrágot és fehér Nike cipőt viselt. Tarnyik undorodva állapította meg, hogy ő maga ilyen öltözékben úgy nézne ki, mint egy piperkőc majom, ez a férfi pedig a legtermészetesebb és leglazább módon elegáns. Intett a rendőrnek, hogy

menjen vissza őrhelyére, aztán a Mercedeshez lépett, elismerő, de kissé gúnyos mozdulattal megérintette a kívülről tükröző szélvédő üveget, aztán kérdő arccal a férfihez fordult. Az ugyanúgy nézett vissza rá.

– Rendőrtiszt vagyok – mondta Tarnyik. – Szeretném tudni, hogy kit keres.

– Ismerőseim laknak itt – felelte a férfi.

– Nyilván. Különből miért jött volna? Nyomatékosan kérem, feleljen érdemben a kérdéseimre, higgye el, alapos okom van rá, hogy kérdezzem.

– Mi történt? – kérdezte a férfi, és szája szögletéből eltűnt a fölényes félmosoly. Tekintete Szontágh főtörzsön állapodott meg.

– Nyilván történt valami, ha itt vagyunk – mondta Tarnyik. – De az most lényegtelen. Kik az ismerősei?

– Szigetiék. Velük van valami baj?

– Nyugalom – felelte Tarnyik, azon tűnődve, hogy Szontágh miért hagyta el benti őrhelyét. – A végén minden kérdést tisztázunk. Szabad a nevét?

– Dr. Deák Csaba.

– Jogász? – Szontágh főtörzs most megpillantotta Tarnyikot, ijedten húzódott vissza a házba.

– Nem – mondta Deák doktor. – Orvos vagyok. Szigetiné nőgyógyásza.

– Csak? – kérdezte Tarnyik.

– Mi az hogy csak?

– Csak a nőgyógyásza, semmi több?

– Mit akar ezzel?

– Feltettem egy kérdést a kapcsolatukat illetően. Tehát csupán hivatalos jellegű ez a kapcsolat? Vagy baráti? Netán szorosabb annál?

– Addig, amíg nem tudom, mi történt, nem vagyok hajlandó a kérdéseire felelni. Mi van Barbival?

– Várjunk – mondta Tarnyik. – Miért éppen Barbit kérdezi?

– Az előbb láttam a férjét a teraszajtóban. Épp azért nem álltam meg a ház előtt.

– Nem akar találkozni a férjjel?

– Nem.

– Most sem akar?

– Nem.



– Akkor ülünk be a kocsijába, és menjünk el innen. Hajlandó rá?  
– Persze – mondta a férfi. – De mondja már, mi történt?  
– Ülünk be, jó? Ha megengedi, vezetek. Mercedest még sose vezettem. Adja ide a kulcsot!

– Bent van – mondta a férfi. Megkerülte a kocsit, és beült a jobboldali első ülésre.

Tarnyik indított. Meglepte a puha, zajtalan gyorsulás, ahogy a kocsi nekilódult. Aztán hagyta a Mercedest gurulni lefelé a dombról, és az útkereszteződésen túl egy nagy diófa árnyékában megállt.

– Az a helyzet – kezdte –, hogy nekem tudomásom van arról a kapcsolatról, amely önt Szigetinéhez köti. Szóval emiatt nehéz válaszolnom a kérdésére. Barbi ugyanis...

– Meghalt – szólalt meg a férfi, és az arcán valami elképedt üres kifejezés jelent meg. A szeme hirtelen elvesztette ragyogását, zavaros lett és sötét.

– Meghalt – bólintott Tarnyik.

– Hogyan?

– Nem tudjuk.

– Baleset?

– Mérgezés.

– De hiszen sohasem szedett nyugtatót...

Tarnyik a kiürült s hirtelen megsápadt és lefogyott arcra tekintve mondta.

– Valószínűleg valaki beléfecskendezte a morfiumot.

– Szigeti – mondta elképedve a férfi, és kezével tétován végigsimította a homlokát.

Tarnyik megrázta a fejét.

– A férj a közelében se járt... – Aztán minden aggodalom nélkül tette hozzá. – Jól van? Folytathatjuk?

– Folytassuk – mondta Deák doktor. – Ne törődjön a hogylétemmel.

– Akkor mondja el, milyen viszonyban volt Szigetinével, hogy alakult ki ez a kapcsolat, miképpen állt a kettőjük dolga kedden, amikor ön ott járt a teraszon és odament. Mi történt akkor, s mit csinált, hol, merre járt ön azóta? Természetesen a vallomását később meg kell ismételnie, jegyzőkönyvbe vesszük.

– Két éve ismerem Barbit. A feleségemen keresztül ismertem meg.

– Ön tehát nő?

- Igen. Válófélben vagyok, épp őmiatta.
- Gyerekük van?
- Nincs. Hát éppen ez az...
- Na jó! Ne siessünk előre. Ráérünk. Van elég időnk. Tud valami helyet itt a közelben, ahová nyugodtan be lehet ülni egy kis csevejre?
- Van itt egy kertvendéglő – felelte Deák –, ilyenkor pang az ürességtől.
- Akkor hát iszunk egy kávét, s közben maga elmondja szépen, mit és hogyan...

Tarnyik jóindulatúan, már-már barátian beszélt, mintha Deák doktort nem idegesíteni, hanem megnyugtatni akarná. De baráti szavait a modortalan és kissé rideg magázással fejezte be, s ezt a szándéktalan durvaságot csak fokozta a teljesen feleslegesen elhangzó „szépen”, és betetézte a könnyednek szánt „mit és hogyan”.

Deák megfelelően reagált Morcos rendőri mesterkedésére, beült a szavak hintájába; a magázástól elsápadt, a „szépen” szónál ajkát beszívta, tekintetén pedig sötét felhő futott át. Kétségkívül olyan érzése volt, mint annak, akit tilos parkoláson érnek, s az intézkedő zsarú a helyzet megalázó voltát elmélyítve némi kétkedéssel tudakolja anyja nevét.

Morcos épp erre törekedett, egy csöppnyi sportszerűtlen fölényre, amely erkölcsi látszatot ölt. Így Deák doktor viszonya Szigetinéhez egy csapásra gyanús megvilágításba kerül s alkalmassá lesz arra, hogy a szép, magabiztos, kemény férfiarcot a szégyen pírjával vonja be. Tarnyiknak volt még egy ütőkártyája, a cinkoskodás, a „mindketten férfiak vagyunk” trükkje, ami általában lehetővé teszi, hogy a zsarú mocskos vallomásokhoz is hozzájusson. Morcos ezt utálta legjobban az összes trükk közül, de szívesen használta, ha szüksége volt rá. Most még várt vele, nem akarta Deák doktor önbizalmát egészen összetörni.

A Víg Kakukk vendéglő fehér falú, barna ajtós és barna ablakos épülete öreg tölgyfák között állt egy magas és meredek sziklafal közelében. Itt valóban állandó kakukkszót lehetett hallani, bárki kiszámolhatta, hány évig él. A vendéglő udvarán a mohos kőből rakott forráskútból bő és tiszta víz bugyogott fel; piros betűs tábla figyelmeztetett rá, hogy nem iható. Ettől Morcos elszomorodott és dühös lett, nagyon utálta már, hogy mindenhol romlással találkozik.

Deák ügyet sem vetett a kútra; lehajtott fejjel ment át az udvaron, a fehér rácsozatú, rózsával befuttatott filagória felé. A bokszok üresek voltak,

csak a legszélsőben ült egy lány és egy fiú összeborulva, egymásba gabalyodva. Fejük felett zengett az örök életet ígérő halálmadár. Deák a filagória tulsó végébe vezette Tarnyikot, otthonos mozgásán látszott, hogy nem először jár ezen a helyen. Még le sem ültek, máris ott volt a pincér, egy aranyfogú, kopasz, fűrge sovány öregúr, a régi vágásúak közül való; a kezében damasztzalvéta lendült, ahogy arcán joviális és cinkos mosollyal odalépett az asztalukhoz.

– Tisztelem, főorvos úr. A kis nagyságát hol tetszett hagyni?

– Most ne! Most ne! – mondta Deák, és arca megrándult közben. – Ne haragudjon Feri bácsi, ennek most nincs itt az ideje.

– Ó – mondta a pincér –, bocsásson meg.

Még egyet legyintett a szalvétával az asztal fölött, aztán szájában eltűnt aranyfoga, komor lett és szolgálatkész.

– Hozzon két kávét – mondta Tarnyik. – Nekem rostos almalevelet, ha van.

– Van. – A pincér Deákra nézett. – A főorvos úrnak a szokásosat?

Deák nem szólt, Morcos válaszolt helyette.

– Jó, hozza hát!

A pincér térült-fordult, mentében felkapta a szerelmespár elől a kávéscsészéket, kettőt köhintett, hogy a valós élet jelenlétét tudatosítsa. Aztán tálcán hozta a kávét, az almalevelet és Deák doktor italát: vodkás martinit, jég helyett öt szem mélyhűtött meggyel.

Mikor Tarnyik megtudta, mi van a harmatos pohárban, összeomlott.

– Hozzon nekem is egyet – mondta. – Kevés vodkával.

A pincér kivillantotta aranyfogát.

– Bízva rám, miből mennyi kell.

Ott állt az asztaluk mellett, amíg Tarnyik megkóstolta az ezüst- és bíborszínben játszó italt.

– Köszönjük, Feri bácsi – mondta Deák. – Szólunk majd, ha valami kell.

A pincér bohókásan túlzó meghajlással távozott, és a szívében valahogyan ott volt a bizonyosság, hogy az idegen vendég zsarú, és a főorvos nagy bajban van.

– Kezdje hát, doktor úr – mondta Tarnyik, egy szem jeges meggyet szopogatva. – Egyébként ez nagy találmány... Az öreg kreálta?

– Barbi meg én – felelte Deák. – Úristen, hová jutottunk?!

– Jó, jó – mondta Tarnyik. – Nyugodjon meg. Nem tudunk változtatni a dolgon. Hallgatom. Hogyan kezdődött?

– A páciensem volt. A legszebb és legegészségesebb nő, aki megfordult a rendelőmben.

– Bocs – köpte ki a meggymagot Tarnyik. – Az előbb mintha azt mondta volna, hogy a felesége révén ismerte meg.

– Igen. Sári a Barbi szalonból öltözik, így jöttek össze. Ennek úgy két és fél éve már. Hozzátartozik, hogy nekünk a feleségem petevezeték-elzáródása miatt nem lett gyerekünk, és Barbi abban az időben ugyanilyen dolgokkal bajlódott...

– Bocs! Az előbb azt mondta, hogy soha egészségesebb nőt.

– Igen. Tökéletesen egészséges volt. Ahogy később kiderült, nem vele, hanem a férjével voltak problémák.

– Aha! Egyre jobb.

Ronda zsarutrükk volt ez is. Deák reagált rá.

– Mi jobb? – kérdezte, és egészen belesápadt.

– Folytassa csak – felelte Tarnyik. – Ne törődjön velem. Én mindig a saját szempontjaim szerint kérődzöm el a dolgon.

– Szóval Barbi elmondta a feleségemnek, hogy náluk is baj van, ő pedig megsajnálta. Nekem elég jó a hírem, mint genetikusnak, na mindegy, szóval a feleségem megsajnálta, és úgy másfél évvel ezelőtt felhozta a rendelőmbe...

– Nem tudta, mit tesz – dűnnyögte Tarnyik. – Sose tudják.

Deák a felső ajkába harapott.

– Ő tudta. Szeretett volna Barbin segíteni. Ki láthatta akkor előre, hogy így alakulnak a dolgok?

– Senki. Nos? Miért hallgat? Menjünk tovább!

– Megvizsgáltam, s mivel a feleségem pártfogoltja volt, a szokásosnál több időt szántam rá. Elvégeztük az összes szükséges dolgot, ha kívánja, részletezem: a petevezeték átjárható, a peteérés normális volt, ahogy mondom, egy tökéletesen egészséges nő állt előttem alkatilag és idegileg is, aki bármelyik pillanatban teherbe eshetett volna. Ezért azt javasoltam, hogy a férje menjen el andrológiai vizsgálatra. Mikor megmondta, hogy a férje kutató biológus, azonnal tudtam, teljesen felesleges a spermavizsgálat, Szigeti sejti, hol a hiba, s ha lehetne vagy akarna, tenne is ellene. Barbinak mindenesetre megmondtam, hogy teljesen egészséges, elláttam az ilyenkor szokásos tanácsokkal, s hogy semmi kétség se legyen, megkértem, feküdjön

be hozzám a kórházba néhány napra, ott a lehető legjobb körülmények között végezhetjük el az endokrinológiai vizsgálatokat... Persze tudtam, hogy erre semmi szükség, de abszolút korrekt akartam lenni.

– Hm – krákogott Tarnyik. – Sikerült. Akkor már gondolt rá?

– Mire?

– Hogy közelebbi kapcsolat lesz maguk között.

– Nem tudom – mondta Deák. – Nem akarok hazudni. Kétségtelen, hogy később, tehát mielőtt a kórházba befeküdt volna, jó érzéssel gondoltam rá... És ahogy kiderült, ő is rám.

– Bocs. Gyakori ez?

– Mi?

– Hogy nőgyógyász és páciense... szóval...

– Nem tudom, milyen gyakori.

– És az ön praxisában?

Deák elsápadt, aztán elpirult. Szürkés szemén megint sötét felhő futott át.

– Mi köze ennek Barbi halálához?

– Bízsa ide – mondta Tarnyik. – Ez az én szakmám.

– Jó. Rendben van. Az én esetemben háromszor fordult elő.

– Mi van a másik kettővel?

– Élnek. Jól vannak.

– Bocs – mondta Tarnyik. – Folytassa.

– Mit akar ezzel a modorral? Minek néz engem?

– Modorom van? – dünnyögte Tarnyik. – Pedig anyám le akart szoktatni. Sajnálom, doktor úr, nem tudtam, hogy ilyen érzékeny. Maradjunk abban, hogy mostantól kezdve befogom a szám. – Két ujjal belenyúlt a poharába, kihalászott egy szem jeges meggyet. – Ez viszont jó – mondta. – Nem úgy, mint a modorom. Lesz szíves folytatni?

Deák egy pillanatig tűnődött, aztán bal kezével végigsimította homlokát. A hangja fakó volt, amikor megszólalt.

– Nézze, belátom, hogy felesleges kifogásolnom a modorát. Gondolom azért ilyen, mert éppen ezt a hangot véli célravezetőnek. Lehet, hogy igaza van, de arra hadd hívjam fel a figyelmét, hogy ily módon velem nem jut semmire. Próbáljunk normálisan beszélni. Jó?

Tarnyik bólintott.

– Akkor hát – mondta Deák –, én tőlem telhető pontossággal elbeszélem a történeteket, ön pedig ha valamit lényegesnek vagy

tisztázatlannak lát, közbekérdez. De az iróniát nem szeretem, a gúnyolódást rosszul tűröm, a célozgatásoktól pedig hányingerem van.

– Elnézését kérem – mondta Tarnyik. – Azt hiszem, valóban stílust tévesztettem. Nem akarok magyarázkodni, de az ember minden kihallgatás során valamilyen taktikát követ, és viselkedését az határozza meg. Sajnálám, ha ezt a taktikát azonosítaná a modorommal. Tehát?

Deák legyintett, mint aki belátta, hogy kár a szóért.

– Szeretném, ha megértené, hogy ez a kapcsolat, amely őhöz fűzött, egy kívülálló szemével nézve sem marasztalható el, sem erkölcsileg, sem érzelmileg. Persze egy rendőr házasságon kívüli szerelmi viszonyokról sok jót aligha feltételez, hiszen az ilyen szerelem csalással és bujkálással jár, már-már rokon a bűnnel. A megértésére vagy egyetértésére persze nem is tartok számot. Csak azt akarom, hogy rájöjjön: nem érdemes itt alacsonyrendű titkokra lesni. Azért mondom el, amit elmondok, mert kiszámítottan undorító modora ellenére hiszek a szakértelmében, feltételezem, hogy jó detektív, s hasznát veheti talán annak, amit én tudok. Nekem az a legfontosabb most, bár az sem igazán fontos, hogy elkapják azt, aki Barbit megölte. Értéket pusztított el az az állat, olyan értéket, amely éppen most teljesült ki, s vált a legtisztább értelemben nemessé. Barbi boldog volt, amikor meghalt.

Deák ismét eltűnődött, homlokráncait kezével kisimította, nedvesen csillogó szemét a nyomozó arcára emelte.

– Kérem, próbálja ezt megérteni és elfogadni, mert lehet, hogy köze van a gyilkossághoz. Kapcsolatunk kezdetéhez visszatérve dehogy is akarom tagadni, hogy azonnal észrevettem, mennyire szép, vonzó és nőies. Amikor telefonon jelentkezett, hogy megbeszélésünk szerint három-négy napra befekszik az osztályomra, várakozásteli öröm fogott el. Pontosan tudom a napját is: tavaly szeptember 7-én történt, tehát tizenegy hónapja, hogy bekopogott hozzám, s én hivatalos sertepertét mímelve elhelyeztem egy külön szobában. Később kiderült, őbenne is várakozás volt. De egymásról akkor még semmit sem tudtunk, közeledésünk bizonytalansággal és tapintattal telt meg. A férje akkor közel egy hónapra Angliába utazott, a Welcombe céghez tanulmányútra, ő ezt az alkalmat ragadta meg, hogy a kivizsgálásra befeküdjön. Ilyenkor szükség van egy apró műtetre is, de én annyira biztos voltam a dolgomban egészségét és termékenységét illetően, hogy ezt a műtétet nem végeztem el. Nyilván így utólag belegondolva önérdek vezetett; nem akartam lehetséges kapcsolatunk elé ilyen

értelmetlen akadályt emelni. Azt hiszem, nem kell részleteznem előbb említett félénk és bizonytalan közeledésünket, a nővérek és a kollégáim nyilván nevettek rajtunk, mert vizsgálat ürügyén órákat töltöttem Barbi szobájában és esténként a kórház kertjében pongyolás betegek között andalogtunk. Gyönyörű, meleg, érzékeny őszidő volt, enyhén hűvös alkonyatokkal, s ami mindent még szebbé és érzőbbé tett, az a bennünk lévő várakozás volt. Négy nap telt el így, utána már értelmetlennek, sőt nevetségesnek látszott, hogy továbbra is a kórházban tartsam őt. Akkorra már felfedeztük kölcsönös vonzódásunkat, és semmiféle érvünk nem volt ellene. Amikor Barbi egy csütörtöki napon este hazament, én is mentem vele. Eddig rendben van?

– Rendben – mondta Tarnyik. – Nem gúnyképpen mondom, megéreztem történetében bizonyos komolyságot és emelkedettséget. Viszont figyelmeztetnem kell rá, hogy a gyilkosságok csakis kivételes indulatokból és érzelmekből születnek. Erős ösztönzés kell ahhoz, hogy valaki öljön. Vagy nagy baromság.

– Elismerem – mondta a férfi, akinek arca tüzelt és szeme lázasan tört fénnyel csillogott. – De én akkor sem lennék képes ölni, ha megcsalnak, becsapnak, megaláznak...

– Gondolom, erről itt szó sincs – mondta Tarnyik egy pillanatra visszatérve könnyed, csipkelődő modorához. – Tudok arról, hogy önök e hét keddjén a lehető legjobb viszonyban voltak...

– Igen – bólintott Deák. – Ilyenkor kiderül, hogy a rendőrség tényleg mindenről tud. Az az asszony beszélt rólunk, aki folyton a fejünk fölött ült a verandán?

– Ő – felelte Tarnyik. – Természetesen ha ő nem beszél, akkor is mindent tudnánk. – Ebben a szövegben már nem volt semmi gúny, inkább egy csöpp önirónia.

– Ne haragudjon – mondta Deák. – Néhány percig szeretnék egyedül lenni. Rosszul érzem magam. Ha megengedi, járok egyet az erdőszélen, addig hozasson még egy italt.

– Jó, menjen.

A férfi lehajtott fejjel ment el az egymáson csüngő fiatalok boksa mellett, aztán eltűnt a fák és bokrok sötétjében.

– Fojtogatja a sírás... ó – dünnyögte maga elé Tarnyik. – Vagy csak megjátssza az elfojtott zokogást. Vagy így, vagy úgy. Persze, ha sírva fakad is előttem, az se sokat ér, egy baltás gyilkos úgy tud bőgni, mint egy öt éves

gyerek. Pincér! – kiáltotta, s az elősiető szalvétás öregúrra mosolyogott. – Még tíz szem meggyet, ha nincs terhére.

– Nincs teremre – mondta a pincér. – Mi baja a főorvos úrnak?

– Ide jártak magukhoz? – kérdezett vissza Tarnyik.

A pincér széttárta a karját.

– Most nincs diszkréció – mondta Tarnyik. – Láss be. Gyilkossági ügyben nyomozok.

– Ó! – mondta a pincér teljesen megdöbbenve. – Ez komoly?

– Komoly.

– Csak nem a kishagyóád halt meg?

– Valaki meghalt, az fix. Felelne már a kérdésekre?

– Igen – bólintott a pincér. – Sokszor voltak itt. Egy héten háromszor-négyszer.

– A nő mindig ugyanaz?

– Mindig. Kivétel nélkül.

– Hogy nézett ki?

– Hagyjuk a személyleírást. Hiszen tudom a nevét is: Szigetiné. Szigeti prof neje. Itt laknak feljebb a sziklák alatt. Az utolsó előtti ház.

– Rendben – mondta Tarnyik. – Szóval sohase más?

– Soha.

– És a nő?

– Hogyhogy? – kérdezte a pincér.

– Ő se jött ide mással?

– Régebben a Kardos színművésszel néhanap. És a múlt héten is kétszer. De akkor már nem voltak jóban.

– Hogy érti ezt?

– Veszekedtek. Helyesebben a Kardos úr könyörgött... Na jó... Minek titkolózni, mi a fenének. Szóval Szigetiné a főorvos úr miatt kirúgta Kardost végleg, örökre. Az meg állandóan a nyakára járt. Ezt neveztem veszekedésnek. Jön a főorvos úr.

– Még annyit, ők ketten sose veszekedtek?

– Sose – mondta a pincér. – Mint két galamb. Mint ott a sarokban az a két kis hülye. Hozom az italt.

Deák visszaült székére, háta görnyedt volt, szeme karikás.

– Most kezdem felfogni – suttogta –, hogy ennek az egésznek vége.

A pincér eléjük tette a poharakat a meggy szemekkel, aztán pár lépést hátrálva visszament a barna zsalus épületbe.



– Muszáj faggatnom – szólalt meg Tarnyik. – Nézze el nekem, s próbáljon erőt venni az érzésein. Ott tartunk, hogy együtt mentek a Szigeti-villába... Kapcsolatuk nyilván akkor vált teljessé.

– Igen – mondta Deák. – De ez a teljesség nem tartalmazott semmilyen jövőt. Mintha csak vakációzni mentünk volna az életünkből, mintha egy lakatlan szigetre vetődtünk volna, ahová egyszer majd értünk jön egy hajó.

Morcos, bár erős csábítást érzett, megtartóztatta magát attól, hogy valami szellemeskedést fűzzön az orvos történetéhez. Az elébe tárt idill csöppet sem hatotta meg. Jól tudta, hogy a dolgok olykor szinte átmenet nélkül a visszájukra fordulnak; ezért hajlamos volt rá, hogy minden szerelmi históriában hátulütőt keressen. Felkínálkozó gúnyos megjegyzéseit nem azért nyelte le, mert Deák fájdalma valóságosnak látszott, hanem azért, mert nem akarta elbeszélő kedvét szegni.

– Ez az időn kívüli állapot – folytatta az orvos –, hónapokig tartott. Én csak a legnagyobb önfegyelem árán tudtam a munkámat rendesen végezni, ő pedig valószínűleg csakis ennek a kapcsolatnak élt. Megmondtam neki, hogy igenis lehet gyermeke, és ő sürgetően, rajongva gyereket akart.

– Elnézést – szólalt meg Tarnyik –, időnként félbe kell szakítanom. Az ön felesége mikor szerzett tudomást erről a kapcsolatról?

– Nem szerzett tudomást.

– Nem is sejtette?

– Nem.

– Kétkednem kell. Ön az előbb időn kívüli állapotról beszélt, magából kivetkezettiségről, gondolja, hogy ez nem tűnik fel egy házasságban?

– Ő úgy tudta, hogy a kórházban alszom.

– Formálisan minden megoldható és magyarázható – mondta Tarnyik.

– Nem is ezt vonom kétségbe, mindenki tud házi alibit gyártani, hogyha nagyon akar. De az érzelmekben és a viselkedésben bekövetkező változás mindig szemet szúr. Nincs igazam? Az ember akárhogy ügyel rá, egy ilyen helyzetben mégiscsak változik.

– A feleségemmel egy idő óta a kapcsolatam bizonyos értelemben baráti jellegűvé vált. Az az igazság, hogy valószínűleg egyikünk sem igényelt többet.

– Válni akartak?

– Dehogy. Egy ilyen lazának látszó, kissé hűvös, de végső soron összetartó viszony néha nagyon erősnek bizonyulhat. A tökéletes

szimbiózis egyik formája. Ehhez persze az is hozzátartozik, hogy engem a munkám lekötött és kielégített Barbi jöttéig.

– Megértem – bólintott Tarnyik. – Legalábbis igyekszem megérteni. Tehát ezt a viszonyt ön mindvégig titokban tartotta a felesége előtt.

– Nem. Pontosán most tíz napja megmondtam neki, tulajdonképpen a lojalitására számítva.

Tarnyik megköszönte a torkát.

– Nem ment könnyen – folytatta Deák doktor. – Amikor hozzákezdtem, azonnal megéreztem hűvös kapcsolatunk valódi erejét, s döntésemben azt, ami tragikus, bár ő valóban lojális és megértő maradt. Így tulajdonképpen a kezdeti feszengés és elszomorodás után a gyakorlati dolgokban is megegyeztünk... Én most három napja megbeszélésünk értelmében el is költöztem hazulról.

– Hová?

– Bérelt magánrendelőm van. Két szoba.

– Szóval a feleségén nyoma sem látszott fájdalomnak vagy haragnak?

– Nyilván ő is, akárcsak én, fájdalmat érzett. Hiszen belső ujjongásom ellenére volt az egészben valami roppant szomorú. De Sári nem látszott haragosnak. Ha ismerné, tudná, hogy bármi körülmények között megőrzi a nyugalját. Nagyon jó természet.

– Hány éves a felesége?

– Negyvenkettő.

– És ön?

– Negyvenegy. Évfolyamtársak voltunk az egyetemen.

– Ő is orvos?

– Gyermekgyógyász.

– Ha lehet – mondta Tarnyik –, tisztázzuk azt, hogy ön miért éppen most tíz napja beszélt Barbiról a feleségének?

– Mert akkor tudtam meg, hogy Barbi teherbe esett.

– Ühüm – dünnyögte Tarnyik. – Ez a jövő szempontjából nyilván döntő kérdés volt.

– Igen.

– Ön állapította meg a terhességet?

– Természetesen én.

– Biztos abban...

– Biztos vagyok.

– Nem fejeztem be a kérdést.

– Gondolom – mondta Deák –, az apaságra vonatkozóan akar kérdést feltenni. Arra feleltem.

– Honnan ez a teljes biztonság?

– Erkölcsi és érzelmi meggondolásokon túl; a teherbe esés idején közel egy hónapot töltöttünk el Barbival a Magas-Tátrában. És ott egy pillanatra sem veszítettük el egymást szem elől. Szigeti ismét csak külföldön volt...

– Tehát éppen a gyerek miatt döntöttek úgy, hogy mindketten tisztázzák a dolgot házastársukkal?

– Igen. Előbb én, aztán Barbi. Ő kedd délelőtt telefonon beszélt a férjével.

– Erről beszélt?

– Igen. De mondta, hogy lesz még beszélgetésük. Tehát feltételezem, hogy végleges és konkrét megállapodásra nem jutottak.

– Miért csak feltételezi? Nem beszélt erről Barbival?

– Nem. Alig egy órát töltöttünk akkor együtt. S kicsit meg is zavart bennünket az az idióta színész, aki évek óta fut Barbi után.

Tarnyik nem bírta ellenállni ironizálásra való hajlamának.

– De utol ugye sohase érte...?

Deák egy pillanatra elsápadt.

– Gondolom, sokan imádják ezt a stílust – mondta. – Tény, hogy Barbi valamikor lefeküdt azzal az erőszakos barommal.

– Erőszakos? Hogy érti ezt?

– Nem hagyta nyugton Barbit. A szakítás után a nyakára járt. Fenyegette...

– Mivel?

– Hogy megöli. De ezt maga most a világért se vegye komolyan. Szó sincs arról, hogy Kardos bárkit is megöl. Igaz, kedden nagy pofont kapott...

– Megütötte?

– Dehogya. Teljesen elvont értelemben mondom. A gyakorlatban csupán azt hoztuk tudomására félreérthetetlenül, hogy mi ketten, Barbi és én, egymáshoz tartozunk.

– Mindez ugye a teraszon történt?

– Ott.

– Utána önök ketten tudomásom szerint boldogan és önfeledten bementek a házba...

– Sok mindenről tud. Az a vén szipirtyó...

– Nem szipirtó – mondta Tarnyik. – Kedves, öreg hölgy. Egy gyilkosság elég nyomaték arra, hogy valaki a zsaruk tudomására hozza azt, amit látni vagy hallani vélt. Ezzel talán egyetért ön is.

– Jó – mondta Deák – egyetérttek. Bár kétségkívül nem rendes dolog, ha valaki leselkedik.

– A szájába építették azt a böhöm nagy teraszt.

– Igaz ez is.

– Tehát? Odabent nem volt alkalmuk megbeszélni, hogy Szigeti miképpen reagált a telefonra?

– Fél óránk volt. Utána engem szüléshez hívtak, úgy rohantam el.

– Biztos, hogy Barbi beszélt férjének a döntésükről? Tudomására hozta, hogy válni fog?

Deák elgondolkozott.

– Nekem annyit mondott, hogy amikor jöttem, a férjével beszélt.

– Semmi többet?

– Semmit.

– Ön tehát csak feltételezte, hogy beszélgetésük milyen tárgykörben mozgott?

– Igen.

– Lehetett egészen más jellegű is?

Deák a poharáért nyúlt.

– Lehetett.

– Barbi hívta fel Szigetit?

– Nem tudom.

– Lehet, hogy Szigeti hívta őt?

– Természetesen lehet.

– Az is lehetséges, hogy Barbi, mivel váratlanul érte a telefon, egyáltalán nem beszélt a válásról?

– Elképzelhető.

– Talán az is lehet, hogy barátságos szavakat váltottak, s Barbi arra kérte a férjét, hogy csütörtökön jöjjön fel, vigye el őt Szegedre?

– Ha személyesen akarta elmondani neki a dolgot, nyilván ez a szegedi út alkalom lett volna rá... Egyébként én kedd estétől tegnap estig Szegeden voltam, és a kiállításal kapcsolatos dolgokat intéztem... Négy-szer-öt-ször hívtam telefonon Barbit, de a kagylót nem vette fel. Úgy volt, hogy szombaton Szegeden találkozunk. Azért jöttem fel előbb, mert a néma telefon miatt aggodalom fogott el.

– Az aggodalom úgy látszik rokon az óvatossággal – állapította meg Tarnyik. – Ön úgy hajtott be a Sátánfő utcába, mintha nem akarná összetörni az úton heverő tojásokat.

– Az az igazság – mondta Deák –, hogy innen a Víg Kakukkból feltárcsáztam Szigetiék számát, és a hívásomra férfihang felelt. Persze hogy azután bizonyos tartózkodás volt bennem, nem szeretem a kínos helyzeteket. A férj számára nem volt mondanivalóm.

– Amikor a teraszon meglátta az egyenruhás zsarut, miért futamodott meg? Nem lett volna jobb azonnal megtudni, mi történt?

Deák sóhajtott, és tenyerével megdörzsölte izzadt homlokát.

– Mielőtt egyáltalán dönthettem volna, hogy mit akarok, már fel is tartóztatott a rendőr, utána pedig ön jött. Tűnődésre nem maradt időm.

– Lehet, hogy tényleg így van – bólintott Tarnyik. – Nekem ennek ellenére furcsának látszik az az óvatosság, amely ilyen esetben felülkerekedik az aggodalmon. Bajt sejtett, de nem akart a végére járni. Hát hogy van ez?

– Nem tudom – mondta az orvos. – A férj jelenléte teljesen megzavart. Arról volt szó, hogy távol lesz szombatig.

– Hol volt szó erről?

– Köztem és Barbi között.

– Erre majd visszatérünk – mondta Tarnyik. – Hátha találunk valami jobb magyarázatot.

– Nem hiszem – rázta meg a fejét Deák. – Soha nem tudtam kielemezni, miért viselkedem így vagy úgy. Nem is a maga dolga. Menjünk inkább tovább. Ott tartunk, hogy kedden délelőtt tíz óra körül ön megjelenik a Sátánfő utcában, Barbi éppen telefonál, de szemmel láthatóan örömmel fogadja azt, hogy ön letérdel a terasz kemény kövére...

– A kemény szó itt megint fölösleges volt – mondta Deák. – Most éppen nincs szüksége iróniára. Értse meg, együtt akarok működni önnel.

– Elnézést – dűnnyögte Tarnyik, s leitta a sárgabíbor italt a meggysemek fölül. – Néha előjön belőlem a rossz zsarutermészet. Arra vagyok kíváncsi, hogy kedden 11-től mostanáig hol töltötte az idejét? A pontosság és egyértelműség mindkettőnk számára rendkívül fontos.

– Tudom – mondta Deák, és szájához emelte a vodkás martinival teli poharat. – Engedje meg, hogy a gondolataimat rendezzem... Tehát 11-kor telefonhívásra mentem el Barbitól a kórházba, ott levezettem egy komplikált szülést, baj nem történt szerencsére; 1-kor kimosakodtam,

megettem az ebédemet, 2-kor hazamentem, körülbelül fél órát azzal töltöttem, hogy előkészüljek az utazásra. Beraktam egy bőröndbe a szükséges dolgokat...

– Ismeri ön Bartal doktort? – kérdezte váratlanul Tarnyik, pillanatnyi szeszélynek engedve.

– Igen – nézett rá csodálkozva Deák. – Ő bizonyos értelemben kollégája a feleségemnek.

– Mit takar ez a kifejezés, hogy bizonyos értelemben?

– Bartal doktor vírusspecialista... Annyit tudok, hogy összehozott valami szert az Adeno-vírus okozta légúti fertőzés gyors gyógyítására. Ez a vírus előszeretettel fertőz meg kisgyermeket. A szert a feleségem osztályán próbálták ki a klinikai gyakorlatban. Hatásosnak bizonyult.

– Bartal sejthetett valamit az ön Barbival való kapcsolatáról?

– Nem.

– Miért nem?

– Teljes mértékben titkoltuk előtte, hiszen tudtuk, hogy Szigeti legjobb barátja.

– Ne vegye zokon, ha netán megint érzelmeiben sértem. Tudott ön arról, hogy Bartal szerelmes Barbiba? Egykor kapcsolatukból majdnem házasság főtt?

– A szerelemről természetesen tudtam. Barbival nem volt titkunk egymás előtt. Arról is tudomásom volt, hogy Barbi néhányszor száanalomból és rokonszenvből lefeküdt vele... Nagyon jó embernek tartotta Bartalt.

– Szeretnék még hallani erről a száanalommal összefüggő szexuális viszonyról.

– Én sem tudok többet.

– Az ideje?

– Talán két éve fordult elő először, s azt hiszem, az eset és alkalom összefüggött azzal, hogy Barbi megtudta: Szigeti szeretőt tart.

– Tehát összejött a száanalom, a jóság, a rokonszenv és a bosszú.

– Nem bosszú, inkább a keserűség. A következőkben, azt hiszem, még két eset volt, valóban csak a száanalom és a rokonszenv játszott szerepet. Természetesen ezt a kapcsolatot Barbi a velem való megismerkedés után a helyére tette.

– Hol volt az a hely?

– A barátság és a rokonszenv megmaradt.

– Testi együttlét nélkül – dünnyögte Tarnyik. – Bartal persze simán belenyugodott...

– Kénytelen volt.

– Feltehető, hogy mégis tudott az önök kapcsolatáról?

– Őt Kardos színművész foglalkoztatta. Rá volt féltékeny mindig.

– Az ön felesége tudott arról, hogy Bartal szerelmes Barbiba?

– Igen.

– Testi kapcsolatukról is tudott?

– Igen.

– Ő mondta el magának?

Deák felemelte fejét, és szomorú szürke szemével Tarnyik arcába nézett.

– Maga jó zsarú. Elképesztő, milyen természetes módon jutott el ideig... Igen, a feleségem beszélt róla, mielőtt egyáltalán szóba került volna köztem és Barbi közt... Sára sajnálta Bartalt, és engem próbált rábeszélni, hogy segítsek neki.

– Miképpen?

– Hogy hassak Barbira.

– Érdekes – mondta Tarnyik. – Már-már érdekfeszítő, mennyire illenek egymáshoz a dolgok. Ön erre föl felelősségre vonta Barbit.

– Nem – rázta meg a fejét az orvos. – Most téved. Egyszerűen csak megkérdeztem tőle.

– Szelíden, kíváncsian...

– Megint! Megint! Maga a legrosszabb emberi reakciókhoz szokott. Természetesen ez a dolog hatott rám, de nem volt köze sem hazugsághoz, sem eltitkoláshoz. Barbi szinte magától kezdett beszélni róla. Én csak annyit kérdeztem, amikor egyszer Bartal telefonált, hogy ki volt ez? Erre elmondott mindent.

– Mindent?

– Mindent.

– Honnan tudja ilyen biztosan, hogy hol van a dolgok vége? Lehet, hogy Barbi a minden előtt valahol megállt. Láttam már ilyet.

– Elhiszem – mondta Deák. – A zsarut arról ismerni fel, hogy látott már karón varjút. Ez ellen nincsenek érveim. Vegye tehát úgy: én azt hiszem, hogy Barbi nem titkolt el előttem semmit.

– Jó – bólintott Tarnyik. – Úgy veszem. Mikor történtek ezek a dolgok?

- Még a kapcsolatunk legelején.
- Álljunk meg itt. Azt mondta az előbb, hogy Bartal Kardosra féltékenykedett. Milyen mélységig?
- Gyűlölte. Mindig úgy beszélt róla: az a bájgúnár.
- Ön előtt beszélt így róla.
- Egyszer, amikor a feleségem meghívta hozzánk vacsorázni, előttem is. Egyébként Barbi és Sára előtt. Tőlük tudom.
- Látja? Minden ember információval van teli. Ön többet tud, mintsem gondolná. Bartal Szigetire nem volt féltékeny?
- Régebben nagyon. De egy-két éve már látta, hogy Szigetiék házassága merő formaság. A reményei épp erre épültek, és ezért gyűlölte Kardost, mint közbejött akadályt.
- Ön nem gyűlölte?
- Kit?
- Kardost.
- Számomra nem akadályt jelentett. Az érzés, amit vele kapcsolatban éreztem, merő csodálkozás volt, hogy tudott Barbi akár csak egyszer is bedőlni egy ilyen bájgúnárnak. Nem tudom érti-e, mire gondolok. Mintha ez az elmúlt kapcsolat egy kicsit a mi szerelmünket is lealacsonyítaná. Persze a jobbik eszemmel tudom, hogy Kardos zseniális színész, ez lehet a dolog miéértje. A zseni más értelemben is hatni tud...
- Értem. Még valamit erről. Szigeti tudott Bartalról és Kardosról?
- Bartalról valószínűleg pontosan tudta, hogy imádattal csüng Barbin, de reménytelennek hitte ezt a rajongást. Kardosról is tudnia kellett, de Barbi szerint a dolog lényegében nem érdekelt. Kardos mindenképpen színvonalat képviselt, s ez Szigetit talán megnyugtatta. Én személyesen őt nem ismerem, csak látásból és hallomásból. De annyit tudok: kitűnő szakember, elsőrangú... Ez egyúttal azt is jelenti, hogy intelligens. Most, hogy jobban belegondolok, azt kell hinnem: ő Bartal megítélésében aligha tévedett; tudnia kellett, hogy Barbi egy időben érzelmileg rá támaszkodott...
- Még egyszer kérdezem: önről tudott valamit?
- Nem. Vegye biztosra.
- De Barbi viselkedésén nyilván észrevett valami változást.
- Bizonyára.
- Gondolja, vagy konkrétan tud erről?
- Tudok.



- Tehát?
- Valószínűleg azt hitte, hogy Barbi és Bartal kapcsolata mélyült el.
- Valószínűleg vagy bizonyára?
- Barbi szerint sokat foglalkozott a férje Bartallal, oly módon is, hogy mindenhova magával vitte és kihangsúlyozta fölényét, amely a hivatali előmenetelben, sportban és sok más egyébben is megnyilvánult.
- Mi az a sok más egyéb?
- Lényegében az, hogy más szeretői mellett Barbi az övé.
- Értem – mondta Tarnyik. – Vezetjük tehát úgy, hogy Szigeti féltékeny Bartalra?
- Dehogy. Szigeti csak a fölényét akarta bebiztosítani... Barbit nem szerette, és szerelem nélkül nincs féltékenység...
- Dehogy nincs – mondta Tarnyik.
- Van, valóban – bólintott az orvos. – De az a tulajdon birtoklására vonatkozik, és nem egyéb agresszióval...
- Ebbe most ne menjünk bele. Térjünk vissza a keddi naphoz. Vagyis még ne! Az előbb mondta, hogy Szigeti szeretőt tartott. Most is tart?
- Tart.
- Ki az?
- Egy manöken. Nyilván a színvonal miatt. Az a nő néhányszor Barbi ruhamodelljeit is bemutatta.
- A neve?
- Szabó Cynthia. Egyébként Barbi egyik legjobb barátnője volt.
- Mindvégig?
- Csak a legutolsó időkben szűrődött bele a barátságukba egy csöppnyi kétely. Cynthia kezdte fölényesen kezelni Barbit.
- Mire ő?
- Kissé csodálkozott.
- Tudta, hogy a férje és Cynthia között...?
- Tudta a maga módján.
- Amennyiben?
- Nem vett róla tudomást... Persze ha Cynthia nem olyan fölényes, lehet, hogy megpróbálta volna észhez téríteni.
- Miért? Cynthia nem volt eszénél?
- Huszonkét év korkülönbség van közte és Szigeti között.
- Szigeti észhez térítéséről nem esett szó?

– Nem. Mindenki tudta, aki közelről ismerte, hogy a nők terén nagy rutinja van. Könnyen szerzi őket, és elegánsan veszíti el. Barbi tudta, hogy ez a sors vár Cintire is.

– Ha tudta, tudta – bólintott Tarnyik. – Bár mindig adódhat meglepetés. Nem sejti véletlenül, hol találom meg most Cynthiát?

– Azt hiszem, Káptalanfürdőn a Fény Hotelben.

– Káptalanfürdő ugye Füzesberénnel szomszédos község. Jól tudom?

– Jól. Ebből is láthatja, milyen gyakoriak a véletlenek.

– Eszerint Szigeti Cynthiával nyaralt?

– Dehogyan nyaralt – mondta Deák doktor, s a hangjában most először volt egy csöppnyi gúny. – A világért se higgye. Szigeti Berénybe csak úgy dolgozni jár...

Tarnyik elővette esőkabátja zsebéből özvegy Jakabné összegyűrt kockás füzetét, s néhány percig az asztal fölé görnyedve írt. A golyósírón, amelyet szintén Jakabnétól kapott, hirtelen kiszáradt.

– Rohadj el – mondta Morcos –, azért se fogsz ki rajtam. – És száraz tollal véste bele papírba a Cynthiával kapcsolatos dolgokat. – Akkor – fordult aztán újra Deák doktor felé – térjünk vissza az ön dolgához. Ott tartottunk, hogy kedden délután fél 3-kor egy bőröndbe bepakolta az utazáshoz szükséges holmiját. Pontosan mit pakolt be?

– Miért lényeges ez? – kérdezte Deák.

– Legyen szíves – mondta Tarnyik – sorolja fel.

– Gondolja, hogy emlékszem rá?

– Emlékezzen. És hagyjuk abba a kötekedést. Ha kérdezek valamit, akkor annak számomra nyilván értelme van.

Nem mondta meg, hogy mi az értelme: ha a zsarú pontosságra és aprólékosságra és folytonos ismétlésre kényszeríti a kihallgatott személyt, a semmiségekből gyakran fény derül a hazugságra.

– Na jó – mondta Deák –, azt pakoltam be, amit ilyenkor szokás. A pizsamámat, tiszta ingeket, törülközőt, fogkefét, krémet, szájvizet, poharat a fogmosáshoz, borotválkozó eszközöket, egy pár cipőt, egy öltönyt...

– Melyik cipőjét vitte magával?

– A fehér Nike sportcipőmet. Szegeden nem várt rám semmi protokolláris program, végig inget, vászonnadrágot és pulóvert viseltem.

– Az öltönyét elő se vette?

– De. Kedden este, amikor beültem a szálloda bárjába.

– Leírná nekem ezt az öltönyt?

– Egészen világos, majdnem tojásfehér az alapszíne, ezen hosszan vékony barna csíkok futnak át. A zakó kétsoros, széles hajtókával, aranybarna gombokkal. Elég ennyi?

– A nyakkendő?

– Sötétkék, barna csíkkal.

– A bárban meddig üldögélt?

– Reggel fél négyig.

– Szót váltott valakivel?

– A dizőz a számok közötti szünetben mindig odaült hozzám.

– A dizőz – ismételte Tarnyik. – Szóval a dizőz.

– Nyomja el magában a gyanakvó zsarút – mondta Deák. – A dizőz az unokatestvérem. Ugyanis én Szegedről származom, a rokonaim szinte

kivétel nélkül ott élnek.

– Jó, jó – bólított Tarnyik. – Nehezen jutunk tovább a bőröndjénél. Tehát bepakolt, aztán?

– Lementem. Beültem a kocsiba. Bocsánat! Előtte írtam pár sort a feleségemnek.

– Mit írt?

– Szegedre kell utaznom. Vasárnap jövök vissza.

– Ennyi?

– És néhány barátságos szó. Vigyázz magadra... Légy jó... Csókol Csabi...

– Ühüm – dünnyögte Tarnyik. – Így kerek. Tehát még mindig jóban vannak?

– Igen – mondta az orvos. – Ilyen is van. Nem estünk egymás torkának.

– A bőröndje még a kocsiban van?

– Nem. Ma, amikor felértem Budapestre, hazamentem és mindent kipakoltam. A lakásunkról is többször felhívtam Barbit, de a telefont mindig egy férfi, nyilván Szigeti vette fel.

– A felesége úgy tudja, hogy csak vasárnap jön haza?

– Nem. Most is hagytam neki üzenetet.

– Ne vegye tolakodásnak, hogy hangzik ez az üzenet?

Deák nyelt egyet, összeszorította a száját, aztán kissé rekedt hangon mondta.

– Megjöttem, nyuszmusz. Hoztam neked Szegedről vásárfiát.

– Ühüm – vakarta meg a fejét Tarnyik. – Nyuszmusz. Teljesen érthető. Tehát nincs itt a bőrönd... Beült a kocsiba, és irány Szeged. Így volt?

– Így. Megőrjít az alpári dumájával. Már-már azt hiszem, nem is tud másként beszélni.

– A zsarú az zsarú – mondta Tarnyik. – Egy Arany Jánost sem talál közöttünk. Ha a dumám jobb volna, akár képviselő is lehetnék, vagy showman a televízióban. Vehetjük úgy, hogy 4-kor indult és 6 körül Szegedre ért a Mercedesszel?

– Nem – mondta Deák. – Ezúttal téved. Épp fél 6 körül volt egy defektem. Aztán a Fehér-tónál a csárdában megmosakodtam, és ittam egy kólát. Így aztán 7 óra is elmúlt, mire beértem Szegedre.

– Így is jó. Ott azonnal a szállodába ment?

– Nem. Leállítottam a kocsit a Tisza-parton, és sétáltam egyet.

– Ejha! – szisszent fel Tarnyik. – Pedig én úgy tudom, az ember jobban teszi, ha idejében elfoglalja a szállodai szobáját. Nekem mindig az az első dolgom, hogy jelentkezem a recepción.

– Másutt nekem is. De Szegeden erre nincs szükségem. A recepciós távoli rokonom. Telefonon leszóltam neki, hogy ha tízig nem érnék oda, akkor is tartsa fenn a szobát.

– De tízre csak-csak odaért?

– Nézze, engem Szegedhez rengeteg emlék fűz. Ha lemegyek, mindig nosztalgia fog el ifjúságom után. Ott végeztem el az egyetemem is... Számomra ott minden ismerős. Az esti Tiszát pedig imádom. Egyébként kedden este fülledt meleg idő volt, tudtam, hogy a szállodai szobában megfulladnék. Ezért aztán elég hosszán tartott a sétám. Ha egyáltalán sétának nevezhetjük. Majdnem egy óráig üldögéltem egy partra húzott ladikban. Kék-fehér csónak, kétpárevezős.

– Találkozott ott ismerőssel?

– Nem. Egy sötét, elhagyott részen ültem, a hídtól úgy kétszáz méternyire jobb oldalon.

– Érthető – mondta Tarnyik. – Nosztalgia, forróság, sokféle gond. Az ember leül, és észre sem veszi, hogy megy az idő. Hánykor jelentkezett a szállodában?

– Fél 11 körül.

– Szóval délután 3 és este fél 11 között csak maga a jóisten tudja, hogy mit csinált.

– Így van.

– De a jóisten sohasem tanúskodik. Tehát 3 és fél 11 között bármi megtörténhetett, nincs, aki igazolja, nincs, aki megcáfolja. Senki sem látta magát.

– De. Az előbb mondtam, hogy Szeged előtt úgy harminc kilométerre defektet kaptam. Egy kék színű Trabant volt mögöttem, a vezetője tanúja volt az esetnek. Megállt, és segített kicserélni a kereket.

– Aha – mondta Tarnyik. – Kék színű Trabant.

– Mindkét oldalán ezüst csillaggal. Egészen ordenaré. Váltottam néhány szót a vezetővel. Annyit megtudtam róla, hogy szegedi.

– Tehát egy szegedi kék Trabant ordenaré ezüstcsillaggal. Ez szinte jónak látszik, ha igaz. Hogy nézett ki a vezetője?

– Ötvenes, kövér, bajuszos, kopasz, szemüveges, vörös arcú. Overallban volt. Hátral a Trabantban rengeteg fokhagymát vitt. Akartam

neki pénzt adni, de nem fogadta el.

– Egyre jobb – mondta Tarnyik. – Mármint akkor, ha ez a jóindulatú ürge tényleg létezik.

– Miért ne létezne? – kérdezte Deák, aztán megdöbbenve tette hozzá. – Szóval kedd este történt?

– Mi? – nézett rá Tarnyik. – Ne lásson a vesémbe. Inkább azt mondja meg, a defektes gumi még a kocsiban van?

– Szerda délelőtt megcsináltattam Szegeden. Nem szeretek pótkerék nélkül autózni.

– Hol csináltatta meg?

– Egy maszeknál a szálloda mögött a Rózsa közben. Várjon, megvan! Hajdú a neve.

– Ez a defektes história marha jól hangzik. Ha a Trabant nem kerül elő, akkor is cáfolhatatlan. De az szentség, ha létezik ilyen Trabant, mi előkerítjük. Túl sok információt közölt róla, nem gondolja?

– Ennyire emlékeztem. Erre is csak azért, mert nincs ocsmányabb, mint amikor valaki a Trabantját kicsicsázza.

– Kevesen járunk Mercedesen – mondta Tarnyik. – És néhányunknak kövér a felesége.

– Bocsánat – mondta Deák. – Senkit sem akartam megbántani.

– Nekem Skodám van. És nincs feleségem. Nem bántott meg. Tudja mit? A Szegeden töltött többi időre ne legyünk kíváncsiak. Egy dolgot fejtsen ki bővebben. Miért szánta rá magát, hogy ma hazajön?

– Ha egyáltalán jöttem, ez csak ma történhetett, így volt lehetséges, hogy egyedül találom otthon Barbit. Szombaton ő is Szegedre utazott volna, így ha aznap jövök, elkerülhettük volna egymást. Csütörtökön napközben pedig még nem volt bennem olyan erős az aggodalom...

– Csütörtök este hívta a Szigeti-lakást?

– Igen. Egy számomra ismeretlen férfihang jelentkezett.

– Én voltam – mondta Tarnyik.

– Éjszaka is telefonáltam... Akkor viszont senki sem vette fel.

– Hm – dűnnyögte Tarnyik –, az ember nyilván álmában nem hallja. Megengedi, hogy az italokat én fizessem?

– Miért? – kérdezte Deák. – Állja a cég?

– Nyilván. A cég jeges martinik kifizetésére rendezkedett be. Erről közismert...

– Akkor csakis ki-ki alapon – mondta Deák. – Nem akarom megbántani, de így tisztességes.

– Azt hiszem, magának azzal az ocsmány Trabanttal valóban szerencséje volt. A nyakamat rá, hogy megússza... Legyen olyan jó, hívja a pincért.

Deák megitta italát, a meggy szemeket a pohárban hagyta.

– Feri bácsi! – kiáltott aztán lefojtott hangon, miközben Tarnyik szégyenkezve bámulta a saját pohárában lévő magokat.

A pincér azonnal előkerült.

– Parancsoljanak – mondta személytelenül, csak arca és tekintete fejezte ki, hogy tud a tragédiáról.

– A számlát kérem – mondta Deák.

A pincér a zsebéből zöld színű cédulát húzott ki, és az asztalra tette.

– Száznegyven a része – nézett Tarnyikra Deák. – Ha tényleg úgy gondolja. A borra való engedje át nekem. – Ő maga két százast tett a számla mellé.

Abban a pillanatban fehér Polski Fiat állt meg a kerítésnél. Szürke kosztümös nő szállt ki belőle, pillanatnyi habozás nélkül, gyors léptekkel, szinte futva indult Deák felé. Ahogy közeledett, arcán a krémpúderen látszott a könnyek nyoma. Deák döbbenetesen meredt rá.

– Sára – suttogta maga elé. – Ez hogy lehet? Az asszony egyetlen szó nélkül, zokogva a mellére borult.

– Bocsánat – mondta a pincér. Felvette az asztalról a pénzt, és villámgyorsan eltűnt az épületben.

Deák megnyugtatóan veregette az asszony vállát, s feje fölött, szemében értetlenséggel és tanácstalansággal Tarnyikra nézett. Aztán azt kérdezte.

– Hogy kerülsz ide? Mondd, hogyan?

– Tudtam, hogy itt vagy – suttogta rekedten a nő, arcát továbbra is a férfi melléhez szorítva. – Én akartam elmondani neked, én akartam...

– Mit?

– Meghalt az a dög.

– Hopplá – gondolta Tarnyik. – Ennyit a női megértésről és a válási kultúráról. – Bal keze mutatóját intón felemelte, így hozva Deák tudomására, hogy most jobb, ha egy szót se szól. Aztán megérintette az asszony vállát, s józan hangon mondta.

– Asszonyom, nyugodjon meg. Az előbb említett haláleseten kívül más baj nem történt. Az pedig, ahogy látom, nem szolgált az ön bánatára.

Deákné vörös arccal, égő szemekkel feléje fordult.

– Maga kicsoda?

– Gyilkossági nyomozó vagyok – mondta Tarnyik. – Éppen a férjét hallgattam ki.

Az asszony két kézzel megragadta a férje vállát, s közvetlen közről az arcába nézett.

– Igaz ez?

– Természetesen igaz – felelte Tarnyik. – De izgalomra megint csak nincs ok. A férje jó, igazmondó tanú. Próbáljon erőt venni magán, felelnie kell néhány kérdésemre.

– Nekem?

– Ki másnak?

– Mi közöm ehhez az egészhez?

– Erre vagyok kíváncsi. Semmi többre.

– Hogy képzelem? – sikoltotta az asszony, és rángatni kezdte a férje vállát. – Joga van ehhez?

– Nyugodj meg, kedvesem – mondta a férfi. – Azt hiszem ehhez is joga van.

– Asszonyom – szólalt meg Tarnyik, gonddal ügyelve rá, hogy jól tagolva ejtse ki a szavakat. – Maga felnőtt, intelligens ember. Megértheti, ebben a helyzetben józanságra van szükség. Üljön le hát, és feleljen a kérdéseimre. – Az utolsó mondat keményen csattant, bár indulat alig volt benne.

Az asszony leült. Kosztümzsebéből papír zsebkendőt vett elő, és tisztogatni kezdte az arcát.

– Doktor úr, maga itt maradhat – mondta Tarnyik –, de arra kérem, engedély nélkül ne szóljon közbe. Helyes?

– Jó – mondta Deák, és leült felesége mellé. – Megértem, hogy szükségét látja ennek a hangnak.

– Semmiféle hangnak nem látom szükségét. Kérdéseket teszek fel, és elvárom, hogy egyértelmű választ kapjak rájuk. Az a kívánságom mindössze, hogy ön ne befolyásolja a feleségét.

– Értem – mondta Deák. – Nem kell háromszor elismételnie.

Tarnyik az asszonyhoz fordult.

– Kitől tudja, hogy Szigetiné meghalt?



- Bartal doktortól.
- Mikor beszélt vele?
- Ma délben telefonon felhívott a klinikán.
- Honnan telefonált?
- Azt hiszem, Füzesberényből. Mindenesetre a Balatonról.
- Mit mondott?
- Hogy Barbi tegnap tisztázatlan körülmények között meghalt.
- Mit ért tisztázatlan körülményeken?

Az asszony szípgott, aztán kifújta orrát.

- Talán balesetet, öngyilkosságot, bűntényt...?
- Melyiket a három közül?
- Szerinte baleset.
- Kifejezetten ezt mondta?

A nő a férjére nézett.

– Velem beszél – szólalt meg ismét Tarnyik. – Ha tanács kell, tőlem kérjen tanácsot.

– Bartal azt mondta, hogy a rendőrség gyilkosságra gyanakszik, de szerinte ez abszurd feltevés, mert belülről volt a zárban a kulcs.

– Rendben – mondta Tarnyik. – Miért érezte Bartal szükségét annak, hogy önt értesítse?

– Említettem... – szólalt meg Deák, de Tarnyik közbevágott.

– Nem önt kérdeztem, doktor úr!

– Talán azért – felelte a nő –, mert én tudtam Bartalról, hogy mennyire odavan Barbiért. Lehet, hogy vigaszt várt tőlem. Zokogott a telefonban.

– Nagyon odavolt?

– Nagyon.

– Kifejezetten mondta önnek, hogy Füzesberényből beszél?

– Nem. De azt hiszem, az alkotóházból hívott fel.

– Jó – mondta Tarnyik. – Hát eddig eljutottunk. Mit tett ön azután, hogy meghallotta a hírt?

– Felhívtam Szegeden a szállodát. Tudtam, hogy ott van a férjem.

– Miért hívta?

– Hogy elmondjam neki.

– Szükségét látta ennek? Miért?

Az asszony ismét a férjére nézett. Deák alig észrevehetően bólintott a fejével.

– Kitűnő – mondta Tarnyik. – Asszonyom, ki vele! Megkapta az engedélyt a legilletékesebbtől.

– Barbi nekem barátnőm volt – mondta az asszony. – A férjemnek meg páciense. Szóval eléggé szoros kapcsolatban álltunk.

– Így hát mélységes fájdalommal tudatni akarta, hogy meghalt az a dög. Doktor úr, szólni kíván? Tessék!

Deák megérintette a felesége kezét.

– Sárrikám, nyugodtan mondd el. Amúgy is mindent tud.

– Mindent? – kérdezte a nő. – Te se tudsz mindent.

– Akkor itt az ideje, hogy megtudja – szólalt meg Tarnyik. – Tehát?

– A férjemnek viszonya volt azzal a nővel.

– Melyikkel? – kérdezte Tarnyik. – Ez így nekem homályos.

– Szigetinével.

– Mióta volt viszonyuk?

– Talán egy éve.

– Álljunk meg – mondta Tarnyik. – Térjünk vissza az alaptémánkhoz. Ön először Szegedre telefonált. Azután?

– A szállodában mondták, hogy a férjem ma reggel kifizette a számlát, és eltávozott. Négyig ügyeletes voltam bent a klinikán, fél 5-kor értem haza. Akkor megtaláltam Csabi üzenetét. Azonnal idejöttem.

– Miért épp ide?

– Tudtam, hogy itt találom.

– Honnan?

– Itt szokott randevúzni azzal a nővel.

– Állj! – kiáltott Tarnyik. – Főorvos úr, a Víg Kakukkról ön beszélt a feleségének?

Deák értetlenül nézett az asszonyra.

– Ilyen részletek nem jöttek szóba közöttünk. Hiszen éppen te mondtad, hogy nem vagy kíváncsi a részletekre.

– Stimmt – szólalt meg Tarnyik. – Én is így gondolom. Tehát asszonyom, honnan tudott a Víg Kakukkról?

– Az a dög beszélt róla. Nem kímélt meg a részletektől.

– Ne csodálkozzon, főorvos úr – mondta Tarnyik. – Az emberi lélek bonyolult. A női lojalitás pedig mindig gyanús. Asszonyom, számomra nyilvánvaló, hogy ez az igazság. Mióta tud a férje és Barbi kapcsolatáról?

– Nyolc hónapja. Már akkor tudtam, amikor befeküdt az osztályára álmeddőséggel.

– Sári! – emelte fel a hangját Deák.  
– Talán nem úgy volt? Gondoltam ez is elmúlik, mint annyi más románc. Jó képet vágtam hozzá.  
– Nekem sejtelmem sem volt...  
– Csönd, főorvos úr! A távollétemben tisztázzák majd. Asszonyom, ön tehát játszotta a megértő feleséget még akkor is, amikor a férje közölte, hogy Barbi miatt válni készül.

A nő elkínzott arcát Tarnyikra emelte.

– Nem a férjem közölte először.  
– Hát ki?  
– Az a dög. Ki más? Itt találkoztunk a Víg Kakukkban. A pincér nyilván emlékszik is ránk. Úgy ültünk itt, mint két barátnő, ő javasolta ezt a beszélgetést, mert Csabitól úgy értesült, hogy én semmit se szívok mellre... Várjon! Nem akarok unfair lenni egy halottal. Nem így mondta, hanem úgy, hogy semmit sem veszek a szívemre, semmi szerelmi dolgot, mert a hivatásom teljesen leköt. A bocsánatomat és a megértésemet kérte. Minden második mondata az volt, hogy én igazán beláthatom. Ültünk itt mint jó barátnők, s közben úgy éreztem, hogy elfolyt minden csepp vérem. Beláthatom, hogy neki is joga van a boldogsághoz, beláthatom, hogy ő többet jelent Csabának, különösen most, hogy teherben van. Amikor ezt kimondta, éreztem, hogy elveszett minden, számomra tényleg nem marad más, mint a belátás...

Lassan az asztalra hajtotta a fejét. A vállán dermedten nyugodott a férj simogató keze.

– Mindig két választás van – szólalt meg Tarnyik. – A belátás és az ellenszegülés.

– Mit tehettem volna? A férjem két napra rá elmondta ugyanezt.

– Hát – dünnyögte Tarnyik –, aztán most kiderült, hogy mégis van megoldás.

– Hogyhogy? – ugrott fel Deák az asztal mellől. – Mit akar ezzel mondani?

– Nyugalom, főorvos úr. Nálunk az a szokás, hogy nyíltan beszélünk, ha igazán komolyan gondolunk valamit. Önöket tanúként hallgattam ki, és ha holnap, egy mindkenőjük számára megfelelő időpontban bejönnek a főkapitányságra, ott is tanúkihallgatásról veszünk fel jegyzőkönyvet.

– Akkor mi ez a gyanúsítgatás?

Tarnyik megcsóválta a fejét és mosolygott.

– A gyanúsított kihallgatása olyannyira különbözik a tanúkihallgatástól, hogy más formanyomtatvány van erre és arra... És még valami: a gyanúsított nincs igazmondásra kötelezve, a tanú igen.

– Ezzel mire céloz?

– Ej, ej! Minden szavam mögött kettős értelmet lát. Mire jó ez? Persze egy szempontból tényleg igaza van. Minden zsaru szeret célozgatni, de éppen akkor, amikor valamiben bizonytalan. Hol van itt bizonytalanság? Üljön le, főorvos úr és beszéljünk végre komolyan. – Megvárta, míg Deák doktor leül, aztán folytatta. – Ön előadott nekem egy történetet a felesége tudatlanságáról, jóhiszeműségéről és lojalitásáról. Mint láttuk, mindebből egy szó sem igaz.

A felesége nem volt tudatlan, nem volt jóhiszemű, és egyáltalán nem volt megértő. Viselkedését kényszerhelyzet határozta meg. Nos, két dolog lehetséges: vagy ön nem ismeri az asszonyi természetet s ezzel együtt a felesége érzelmeit, vagy szántszándékkal félre akart engem vezetni, elbagatellizálva egy roppant lényeges dolgot. Igazam van?

Deák hallgatott.

– Ismerje el, hogy vagy ebben, vagy abban igazam van – folytatta Tarnyik. – Vagy azt hiszem, hogy ön hülye, vagy azt, hogy rosszhiszemű. Egyiket se vegye sértésnek.

– Sejtelmem sem volt, hogy a feleségem tud a dolgról, a viselkedésében nem vettem észre semmi változást.

– Asszonyom – fordult Tarnyik Deáknéhez. – Nézze el nekem az őszinte hangot. Tényleg ennyire képmutató ön? Ennyire titkolni tudta az érzelmeit?

Az asszony felemelte a fejét, barna szeme könnyes volt, szemhéja kivörösödött, orra megdagadt, szája megduzzadt, haja tüzelő arcába lógott. És most ebben a borzasságban és esendőségben látszott igazán, hogy mennyire szép.

– Nem figyelt rám – mondta. – Más kötötte le. Úristen, szájalom volt látni, hogy olyan, mint egy holdkóros kamasz.

– Szájalom – ismételte Tarnyik. – Hát gondolt volna erre, főorvos úr, hogy szájalmat ébreszt? Asszonyom, önre is vonatkozik az, amit az előbb mondtam.

– Fogalmam sincs, mit mondott az előbb.

– Hogy végre komolyan kell beszélünk. Hajlandó erre?

– Hajlandó vagyok.

– Akkor azt, amit a szájalomról mondott, felejtjük el.  
– Valóban – mondta az asszony –, nem voltam abban a helyzetben, hogy akár a legcsekélyebb fölényt érezzem.  
– És most? – kérdezte Tarnyik.  
– Most sem – felelte habozás nélkül Deákné.  
– Akkor miért beszél múlt időben? Barbi halála mennyiben befolyásolja azt, ami történt?  
– Mégiscsak más helyzet állt elő.  
– Ön örül ennek?  
– Természetesen örülök. De higgye el, én csak elvont értelemben kívántam a halálát.  
– A gyilkos akkor is jót tett önnel.  
A nő halványan elmosolyodott.  
– Ha kívánja, fogjuk fel így.  
– Akkor pedig megértheti, hogy az ön kikérdezésére van némi ok.  
A nő hangjában volt egy csöppnyi gúny, amikor így felelt.  
– Tökéletesen megértem.  
– Kezdhetjük hát? Nincs szüksége egy pohár italra?  
Az asszony férjéhez fordult.  
– Mit szoktatok itt inni? Azt hozzál nekem.  
Deák felállt, és bement a vendéglő épületébe.  
– Így stílszerű – mondta a nő. – Üritsük fenéig a keserű poharat.  
– Nem keserű – mondta Tarnyik. – Annyira nem, hogy nekem is hozhatna egyet.  
– Hoz is. Van benne charme. Mindig tudja, mi esik jól az embereknek. Csak akkor van baj, ha nem akarja tudni.  
– Asszonyom kérem – mondta Tarnyik –, nyomatékosan kérem, ne próbáljon félrevezetni. Se szeméremből, se rosszindulatból. Gondoljon arra, egy gyilkost keresünk, s nem jó dolog, ha szabadon jár az, aki ölt. Minden élet pótolhatatlan. Egyetért?  
– Ne próbáljon meggyőzni közhelyekkel – felelte a nő. – Anélkül is egyetérték.  
– Jegyezze meg, itt csak egyetlen embernek érdeke hazudni, annak, aki Barbit megölte. Remélem, ön nem akarja szolgálni a gyilkos érdekét.  
– Nem. Higgye el, nem.  
Deák visszatért az asztalukhoz, egy tálcán három pohár itallal.

– Hm – mondta az asszony a fény felé fordítva az egyik poharat. – Látványnak nem rossz... Saját találmány?

– Az öregé – mondta Deák. – A főpincéré...

Az asszony belekóstolt az italba, aztán Tarnyikhoz fordult.

– Ugye megmondtam.

– Meg – bólintott Tarnyik. – Sajnos belőlem épp ez hiányzik, a charme. Egy fatuskó vagyok.

A nő nem szólt semmit. Mereven nézte a nyomozó arcát. A szeme nem rebbent akkor sem, amikor Tarnyik váratlanul és durván feltette az első kérdést.

– Mikor találkozott utoljára azzal a döggel?

Hallani lehetett, ahogy Deák foga megcsikordul, aztán az orvos hirtelen mozdulattal a szájához emelte poharát. A fagyott meggy szemek megcsörrentek.

– Egy hete, pontosabban szombaton – felelte a nő –, ő hívott fel; ezt említettem már, találkoztunk beszélünk meg a klinika mellett egy kerthelyiségben. Akkor adta tudtul megint, hogy terhes.

– Hánykor történt ez?

– Délután fél öttől ötig. Fél óra elég volt rá. Utána visszamentem a klinikára, és a mosdóban hánytam.

– Tehát ez volt az utolsó találkozás?

– Ez.

– Azóta telefonon sem beszéltek?

Az asszony csöppnyit bizonytalanul felelte.

– Nem, dehogy.

– Miért habozott most? – kérdezte Tarnyik.

– Mert valóban gondoltam rá, hogy felhívom.

– És nem hívta fel?

– Nem. Letettem róla.

– Mit akart neki mondani?

– Nem tudom. Talán épp azért nem hívtam fel.

– Tehát sem vasárnap, sem hétfőn, sem kedden, sem szerdán nem látta és nem beszélt vele.

– Mondtam, hogy nem.

– Tudja, hol lakik?

A nő egy pillanatig megint habozott.

– Tudom.

– Járt náluk?  
– Nem.  
– Soha?  
– Nem.  
– Asszonyom, mi a gyilkos cigánygyerekeket azzal szoktuk ijesztgetni, hogy ha valaki megfordult egy lakásban, ottlétét a műszereink hónapok múlva is kimutatják... Még egyszer kérdem, sohase járt ott?  
– Soha.  
– Kedden kora délután milyen ruhát viselt?  
A nő arcán bizonytalan zavar jelent meg.  
– Általában kosztümöt hordok utcára, néha nadrágot blúzzal, szoknyát pulóverrel.  
– Kedden, ismétlem, kedden kora délután melyik volt magán a három közül?  
– Azt hiszem, kosztüm.  
– Hiszi?  
– Kosztüm volt rajtam. Jaj! Jaj! Várjon csak!... Egy szürke nadrág... Vagy mégsem?  
– Kosztüm volt rajtad – szólalt meg Deák.– Igazgatói értekezletre mentél.  
– Igen – mondta a nő. Talán...  
– Elegáns, sárga kosztüm? – kérdezte Tarnyik. Levette szemüvegét, és élénk gombszemével közről az asszony arcába nézett. – A sárga messzire virít!  
– Tehát látott valaki – mondta nyugodtan a nő. – Tudhattam volna. Elég krimet olvastam ahhoz, hogy tudjam, előbb-utóbb kibogarásszák. Bocsásson meg! Szégyellem ezt a dolgot.  
Tarnyik visszatette a rózsaszín tükröző szemüvegét.  
– Nem szeretem az összevissza beszédet. Azt pedig kifejezetten utálok, ha valaki hülyének néz. Ön néhány perce azt mondta: itt találkozott Barbival a Víg Kakukkban, most pedig azt, hogy szombaton egy presszóban a klinika mellett.  
– Úristen – suttogta a nő. – Kétszer találkoztunk. Pénteken itt, szombaton a klinikánál. Összemosódott bennem a kettő.  
– És a harmadik?  
– Jól tudja. Kedden délután a lakásán jártam.  
Deák kezéből koppanva az asztalra esett a pohár.

– Ez nekem nem újság – mondta Tarnyik. – Egész kis búcsújárás volt ott. Feleség, férj, kirúgott szerető... Bocsánat. Elragadtattam magam. Mindig kihoz a sodromból a hazugság. Asszonyom, most már ki vele! Pontosan hánykor ért oda, mi történt ott és hánykor jött el? Arra is kitérhet, hogy Szigetiné élt-e még, amikor maga eljött?

– Jézusom – mondta a nő –, persze hogy élt.

– Nem olyan persze – emelte fel a hangját Tarnyik. – Semmi sem olyan persze. Feleljen egyértelműen. Miért ment oda?

– Beszelnünk kellett.

– Miről?

– A férjemről. Erről az egész szörnyűségről.

– Hol beszéltek?

– A szobájában.

– Milyen az a szoba?

– Rohadt rózsaszín és fehér.

– Milyen színű az ágyon a lepedő?

A nő összehúzott szemmel gondolkodott.

– Nem tudom.

– Rózsás az is?

– Nem láthattam a lepedőt. Az ágyon takaró volt. Igen, az is fehér.

– Rendben – mondta Tarnyik. – Ez nem jött be. Szerettem volna, ha sötétkék lepedőt lát. Menjünk tovább. Hánykor érkezett?

– Úgy fél 3-kor.

– Úgy?!

– Pontosan fél 3-kor.

– Gépkocsival?

– A kocsit lent hagytam a Fenyves utcában.

– Tudta, hogy a férje délelőtt ott járt Szigetinénél?

– Tudtam.

– Utánament? Figyelte?

– Igen. Ez volt az első eset.

– Vagy a századik – mondta Tarnyik. – Asszonyom, nagyon küszködnöm kell magammal, hogy elhiggyem akár egyetlen szavát.

– Szégyellem, hogy odamentem. A férjem előtt nem akartam róla beszélni...

– Gyiloknál nincs szégyen. Ezt jegyezze meg. Vesse be mindörökre. És azt is, hogy a gyilok a legnagyobb szégyen.



– Maga most ugye a helyzet ura – szólalt meg Deák. – És ki is használja ezt a pozíciót. Nem érez undort?

– Dehogy – mondta Tarnyik szívélyesen. – Épp azért lettem zsaru. Szeretem, ha a pofámba hazudnak. Ön ezek után véletlenül nem látja más színben a felesége viselkedését? Rádöbbsent végre, milyen hamis mese az, amit beadott nekem?

– Maga mindent fehéren-feketén lát.

– Fekete, fehér, igen, nem – ez a zsaruk régi játéka, így folytatódik: mit vettél a pénzeden? Főorvos úr ugyancsak megdöbbenne, ha látná, mennyire életszerű ez a játék... Döntsék el, hányra tudnak holnap bejönni a főkapitányságra.

– Én délelőtt – szólalt meg az asszony. – Délután a klinikán kell lennem.

– A délelőtt nekem is jó – mondta a férfi.

– Fél 10 – dűnnyögte Tarnyik. – Rendben van? Nem biztos, hogy én veszem jegyzőkönyvbe a vallomásukat. – Ráfirkált valamit két sárga cédulára. – Legyenek pontosak. Egy kollégám lemegy magukért a kapuhoz. Ne! Ne! Maradjon – nézett az asszonyra, aki felállni készült az asztal mellől. – Van egy-két kérdésem még. De előbb figyelmeztetnem kell: holnap a jegyzőkönyvbe csakis a színtiszta igazság kerüljön, különben hamis tanúzásért megbüntetik. Erre szavamat adom. És maga is eszerint járjon el, főorvos úr.

– Értem – mondta Deák. – Mindketten értjük. Nincs szükség fenyegetésre.

– Fenyegetés?! – csóválta meg a fejét Tarnyik. – Jog szerint kötelességünk minden tanút az igazmondás kötelező voltára figyelmeztetni. A jegyzőkönyv, meg fogja látni, épp egy erre vonatkozó típuszöveggel kezdődik, mivel anélkül köpést sem ér. Asszonyom, hová siet?

Deákné visszaereszkedett a székre.

– Bent van a kocsiban a táskám – mondta a férjének. – Légy szíves, hozd ide. – Aztán Tarnyikhoz fordult. – Kérdezzen hát.

– Tehát kedd délután 3-kor vált el Szigetinétől. Jól mondom?

– Jól.

– Sikerült egyezsége jutniuk?

– Nem. Sajnálkozva közölte, hogy megért engem, de nem vághatja sutba saját érdekeit.

– Sutba – ismételte Tarnyik. – ő használta ezt a kifejezést?

– Nem. De annak, amit mondott, ez volt az értelme. Ragaszkodik a férjemhez, és vele együtt képzelel el a jövőjét. Igazán nem volt szemtelen vagy fölényes, de én meg tudtam volna ölni... Közben azt hittem, meglágyítja a könnyörgésem. Hiszen mindig könnyelmű és nagylelkű nő volt. Végül sírva jöttem el tőle. Teljesen reménytelenül.

– Gondolom megfontolta, hogy egy ilyen kijelentésnek, miszerint meg tudta volna ölni, most súlya és jelentősége van.

– Nincs mit fontolgatnom. Bennem volt ez az érzés, de maga is jól tudja, nem öltem meg. Aki engem látott, láthatta őt is, hiszen a kapuig kísért. És semmi baja nem volt az égvilágon.

Deák visszajött. A táskát az asztalra tette. Az asszony púderkompaktot vett elő, és az apró tükörben szemügyre vette vörös, megviselt arcát.

– Hogy nézek ki, te jószágos isten! – mondta. – Tíz évet öregedtem. – Ideges, apró mozdulatokkal púderozni kezdte az arcát.

– Most már csak az van hátra – szólalt meg Tarnyik –, hogy elmondja nekem, mivel töltötte az idejét aznap 3-tól éjfélig.

– Aznap? – kérdezett vissza az asszony, és kezében egy pillanatra megállt a púderpamacs. – Hazamentem... bögtém. És nem mozdultam otthonról egész nap.

– Hol laknak önök?

– A Purgatórium utcában, a Korona tér fölött.

– Hányra ért haza?

– Talán fél 4-re.

– A Korona tér innen kocsival tíz perc.

– Akkor negyedre.

– Vehetjük úgy, hogy fél 4-re biztosan hazaért?

– Igen.

Tarnyik Deákra nézett.

– Látja, főorvos úr! Gubanc van megint. Ha a felesége otthon volt fél 4-től, maga miért hagyott neki üzenetet 4-kor, hogy elutazik?

Deák a tenyerével megdörzsölte a homlokát.

– Lehet, hogy korábban utaztam el.

Tarnyik lassan, tagoltan mondta.

– Nem jó most játszani az idővel. Lássák be végre.

– Nem mentem fél 4-kor haza – mondta az asszony.

– Hát mikor?

A kérdést csend követte.

Aztán ismét a nyomozó szólalt meg.

– Ha most azt mondja, hogy négy után egy-két perccel hazaért, nem hiszem el.

– Csak másnap reggel mentem haza.

– Hol járt hát?

Az asszony a férjére nézett. A szeme kerekre tágult, és megint megtelt könnyel.

– Én azt hittem akkor, hogy minden mindegy... Úgy botorkáltam bögve az utcán, mint egy nyomorék... Arra gondoltam, bemegyek a klinikára, és magamba fecskendezek valami gyógyszert, így vége lesz ennek az egésznek. Olyan rosszullét jött rám, hogy le kellett ülnöm egy padra. Arra eszméltem, hogy valaki van mellettem, és rázogatja a vállamat. Először nem ismertem meg... Aztán rájöttem, ki az, Kardos Mór, Barbi elhagyott szeretője... Azon kaptam magam, hogy ott zokogok a mellén.

– Régebből ismeri Kardost?

– Találkoztunk néhányszor, amikor Barbi még a barátnőm volt... De teljesen felszínes az ismeretség. Most mégis úgy éreztem, hogy közöm van hozzá, hiszen Barbi miatt mindketten szinte ugyanazt éltük át... Ott azon a padon elmondtam neki mindent. Átölelt és simogatott. Végül azt mondta, menjek vele...

– Hogy került oda Kardos?

– Barbira várt. Követni akarta a kocsijával.

– És nem követte?

– Nem. Beültetett a kocsimba, mondta, menjek utána, lassan hajt majd.

– Hová mentek?

Az asszony a férjére nézett.

– Pesthidegkútra, Kardos nyaralójába.

– Meddig voltak ott?

– Másnap reggelig. És szerda este megint csak visszamentem.

Deák felállt az asztaltól, és lehajtott fejjel lassan elsétált az árnyékba boruló erdő széléig.

– Azt hittem, minden mindegy – mondta az asszony, és a púderpamaccsal idegesen ütögette az arcát. – Látja, látja? Ezt tette velem. Most mit csináljak?

– Maradjon nyugton – mondta Tarnyik. – Egálban vannak. Én a férje helyében nem érezném magamat sértve... Bár, a fene tudja.

– Gyere vissza – kiáltotta az asszony. – Gyere! Semmi se történt!

A férfi azonnal visszajött.

– Jogod volt rá – mondta rekedt, lefojtott hangon. – Elismerem. Csak az esik rosszul, hogy pont egy ilyen bájjúnárral...

– Nem történt semmi – hajtogatta az asszony. – Nála aludtam, de hozzám sem ért.

– Ez a mi szempontunkból lényegtelen – szólalt meg Tarnyik. – Tisztázzák maguk között. Tehát: kedd délután 4-től szerda reggelig nem hagyta el a nyaralót egyikük sem.

– Nem – felelte az asszony.

– Megint egy gubanc – mormogta Tarnyik. – Két ember együtt, akinek épülésére szolgált ez a haláleset. Az egyiknél bosszú, a másiknál önérdek. Nagyon jó volna, ha valaki más is látta volna önöket Hidegkúton.

– A szomszédok láttak bennünket.

– Mikor?

– Amikor odaértünk.

– Kevés – mondta a nyomozó. – Pesthidegkút egy köpésre van Szigetiéktől.

Az asszony a körmét pattogtatta.

– Feltételezi, hogy összejátshunk?

– Tud jobbat? – kérdezte Tarnyik.

– Én tényleg nem feküdtem le Kardossal. Ez az igazság. Persze ő megpróbált mindent... Itatott... erőszakos volt. Nagyon nehezen látta be... szóval... megígértem neki, hogy másnap visszajövök. Csakis Barbi miatt... a bosszú miatt... mert ő és a férjem... higgye el, így volt!

– Elhiszem készséggel – bólintott Tarnyik. – Nem ez a kérdés. Hanem az, hogy okuk és alkalmuk volt. Vígán élhetnek azzal a lehetőséggel, hogy egymás hollétét igazolják.

– Hát épp ez az – mondta a nő. – A szomszédok egész délután kint voltak a teraszon. Ők tudják, hogy egyikünk sem ment el. Hétkor pedig Móric áthívta őket videózni... Szexfilmet néztünk, aztán rémfilmeket, és megint szexet. Nyilván azt gondolta, így rábír engem. A szomszédok csak éjfélkor mentek el. Én meg szinte azonnal elaludtam, és reggel 7-kor eljöttem onnan.

– Hm – mondta Tarnyik –, hány szomszéd volt?

– Négy.

– Ez már valami. Tudja most, hogy Kardos hol van?

– Hidegkúton.

- Tudomására jutott, hogy Barbi meghalt?
- Tőlem nem tudja. Mióta engem Bartal felhívott, azóta Kardossal nem beszéltem.
- Ne is beszéljen – mondta Tarnyik. – Adja meg a hidegkúti nyaraló címét.
- Nem tudom – mondta a nő.
- De azért odatalál?
- Igen.
- Akkor adok maga mellé egy embert. Mutassa meg neki Kardos házát. És holnap délelőtt a férjével együtt jelenjen meg a főkapitányságon. Én most végeztem.

\*

Jelentés. Aug. 6.

Feladatul kaptam, hogy Deák Csabáné útmutatása alapján keressem fel Kardos Mór (XII. Magnólia köz 7/b) színművészt, aki hidegkúti nyaralójában (Gyertyán sor 3.) tartózkodik. A nyaralót sikerült megtalálnom. Miután Deákné az épületet nekem megmutatta, a kapott utasítás értelmében elváltam tőle. (Férje vitte haza saját Mercedes típusú gépkocsiján.) Ezek után én bezörgettem a hétvégi ház kapuján, mivel ott csengő nem volt, és Kardos Mór kisvártatva ajtót nyitott. Elmondása szerint álmából ébresztettem fel.

Ekkor az utasításnak megfelelően igazoltam magam, és az ok közelebbi megjelölése nélkül arra kértem, hogy feleljen kérdéseimre. Először vonakodott, ezért a kapott utasítás szerint elmondtam neki, hogy Szigetiek lakásába ismeretlen tettes feltehetően kedden az esti órákban jogtalanul behatolt, ezért szükségünk van azoknak a vallomására, akik aznap ott jártak. Így már kihallgattuk dr. Deák Csabát és feleségét, és ugyanebben az ügyben kérjük őt, hogy mondja el, amit az esetről tud. Ekkor izgatottan azt kezdte kérdezgetni, hogy a betörő mit vitt el Szigetiék lakásáról. Van-e festmény is az eltűnt tárgyak között? Én azt feleltem,

hogy közelebbit az egész dolgról nem mondhatok, nekem csak az a feladatom, hogy őt kikérdezzem. Forduljon a nyomozás vezetőjéhez, Tarnyik főhadnagyhoz, ha egyéb kívánsága van...

Ezek után a feltett kérdéseimre elmondta, hogy Szigetiékhez régi, többéves barátság fűzi, gyakran együtt teniszeznek vagy együtt kártyáznak. Amikor dr. Szigeti hosszabb időre külföldi vagy vidéki kiküldetésre utazik, ő, Kardos, a férj tudtával hangversenyre, színházba szokta vinni Szigetinét, s ha szükség van rá, segít neki olyan dolgok intézésében, amelyekhez egy nő kevésbé ért. Ezért gyakran felhívja telefonon az asszonyt és el is megy hozzá személyesen, ha szükség van rá. Így történt ez most, augusztus 2-án is, valamikor a délelőtti órákban felment Szigetiék Sátánfő utcai lakására, ahol Barbit (ez Szigetiné keresztneve) egy távoli ismerősükkal találta a teraszon. Pár szót váltottak, azután ő el is ment, mert próbája volt a színházban.

(A kapott utasításnak megfelelően ellenőriztem ezt az állítást. A próba, Shakespeare: Vízkereszt, vagy amit akartok délelőtt 11-től délután 14 óráig tartott, Kardos mindvégig jelen volt rajta.)

Ezután a Royalban megebédelt, majd hogy fejét kiszellőztesse, kikocsikázott a budai hegyekbe, és kb. fél órát sétált. (Valóban a Royalban ebédelt, a főpincér ismeri és emlékezett rá.)

Eközben találkozott egy ismerősével, aki nagyon rossz hangulatban volt, és ő próbálta megvigasztalni. Állítása szerint ez délután 15 óra 30-45 perc között lehetett. Ismerőse nevét vonakodott elárulni, de miután a rendőrség diszkréciójáról biztosítottam, megmondta, hogy bizonyos dr. Deák Csabánéről (XI. kerület, Purgatórium u. 14. szám) van szó, akit ezek után kihozott ide hidegkúti nyaralójába, ahol testi érintkezésre nem került sor közöttük, mivel az asszony nagyon ideges volt. Körülbelül két órát töltöttek kettesben, akkor Kardos áthívta a szomszédjait és azok

vendégeit: Vendel Dénest és feleségét, továbbá Hörömpöly Imrét és Tóth Évát. Éjfélig videóztak együtt, régi Jávor Pál-filmeket néztek. Deákné ott aludt, de testi kapcsolat a továbbiakban sem jött létre közöttük.

Kardos vallomását ellenőrizve beszéltem Vendelékkel és vendégeikkel, akik egyöntetűen úgy nyilatkoztak, hogy Kardos valamivel 16 óra után érkezett nyaralójába egy Sári nevű, 35 év körüli nővel, a nyaralót 18 óráig nem hagyta el egyikük sem, akkor Kardos áthívta őket videózni, éjfélig együtt szórakoztak. Vallomásuk annyiban tér el Kardosétól, hogy szerintük nem Jávor Pál-filmeket néztek, hanem horrort.

Ezek után visszatértem Kardos nyaralójába, hogy elköszönjek. Legnagyobb meglepetésemre a bejáratnál összetalálkoztam Gáti György rendőr főhadnaggyal, akit a főkapitányságról személyesen ismerek, mivel a szomszédságunkban a betörési csoportnál dolgozik, ő is meglepődött, hogy engem itt talál. Félreértés volt közöttünk: mindketten azt hittük, ugyanabban az ügyben küldtek ki bennünket Kardos nyaralójába. A félreértés tisztázása után kiderült, hogy Gáti főhadnagy egész más ügyben jár el; megkerült egy értékes ikon, amelyet Kardostól tulajdonított el ismeretlen személy, illetve a bűncselekménnyel alaposan gyanúsítható Halász Lajos, büntetett, foglalkozás nélküli fiatalkorú.

Gátival együtt mentünk be Kardoshoz, ahol a következő derült ki. A kérdéses képet, ikont (Anton I. XV. sz.) ő (Kardos) szívességből kikölcsönözte Szigeti Dezsőnének, aki egyik ruhamodell-kiállításán más ikonokkal együtt díszítőelemként használta volna. A kép ideiglenesen Szigetiék Sátánfő utcai lakásában volt elhelyezve, az asszony szobájában. Onnan tulajdoníthatta el a betörő.

Gáti főhadnagy Kardos erre vonatkozó vallomását külön jelentésben terjeszti fel a betörési, illetve az életvédelmi csoporthoz.

Miután kollégámmal együtt úgy éreztük, hogy a két ügy ily módon összefügghet, felkértük Kardos Mórt, hogy velünk együtt fájadjon be a BRFK életvédelmi csoportjához, s ott vallomását jegyzőkönyvileg tegye meg.

Az ikon megkerülésének nagyon örült, és sajnálta, hogy Szigetiék ezért betörésnek lettek kitéve. A halálesetről nem tettünk neki említést.

Ezek után vele együtt visszatértünk szolgálati helyünkre, és megtettük jelentésünket feletteseinknek.

Gombkötő Géza r. hdgy, Gáti György r. fhdgy.

\*

Aradi őrnagy a jelentés elolvasása után bement Tarnyikhoz, aki telefonon éppen egy szakértővel vitatkozott.

– Úgy néz ki, helyben vagyunk – mondta. Tarnyik levette a szemüvegét, és egy hófehér zsebkendővel tisztogatni kezdte. Ez nála mindig az öröm és elégedettség jele volt. Kék telexbetűkkel teleírt papírlapot tett az őrnagy elé.

– A kis Halász gyerek előélete – mondta. – Lekértem a nyilvántartóból.

– Megelőztél vele – felelte az őrnagy.

A nyilvántartó lapon a következő szöveg állt, Halász Lajos személyi adatait követően.

Bünt. 1987. gyógyszer illetéktelen eltul. (4 hónap szab. veszt. felfüg.)  
1987. betörés (6 hónap szab. veszt.) Tiltott káb. szer-élvezés (Tököl, két hét magánzárka). 1988. okirat-hamisítás – orvosi vény (2 hónap szab. veszt., Tököl). 1988. gyógyszer. lopás (4 hónap szab. veszt.).

– Szóval így jutott morfium-hidrokloridhoz – bámult el Aradi. – A fene hitte volna.

Tarnyik elhúzta az orrát.

– Őrnagyom, jól hangzik ez?

– A fene tudja – mondta az őrnagy. – De olykor a dolog ilyen egyszerű. Amíg ez a srác elő nem kerül, ellenőrizzék a férj meg a barátok állításait; az alaposágból még sose lett baj.

– Világos – bólintott Tarnyik. – Úgy néz ki, hogy Kardos meg Deákné rendben van... Négy jó tanú áll mögöttük.



– Kardossal mindenképpen törődnünk kell – mondta az őrnagy. – Hiszen a betörés meg a gyilok nyilván összefügg. És mostantól természetesen a tiéd mind a kettő.

– A kis Halász öcsi jól belekevert. Szép szerelmi drámának indult, sok-sok rejtéllyel, aztán kiderül, hogy szar pacekbalhé az egész.

– Na nem – mondta az őrnagy. – Nem ezt hívják pacekbalhénak. Ez előre megtervezett betörés volt. Halásznak tudnia kellett, hogy ott van a kép. Ilyen véletlenek nincsenek. Az látszik inkább véletlennek, hogy a lakás nem volt üres...

– A kisfiút hamar megfogjuk, állítólag a Balatonra ment az ötezerrel. Legalább két napig kihúzza vele. A francba is... Nekem ilyenkor, amikor egy szép hűtlen asszony váratlanul feldobja a talpát, az első gondolatom mindig a férj. Mondtam is Szigetinek, de nem vette komolyan, mivel neki meg egy zsaru a tanúja családostul.

– Megkerestétek azt a zsarut?

– Még nem. De bármikor felhívhatom.

– Hívd fel. Vagy menj le hozzá.

– Akkor van még a jó barát Bartal, meg Deák a szegedi defektes útjával. És Szigeti kis szeretője, a manőken Szabó Cynthia, 174 magas. Más közvetlen kapcsolatot eddig nem találtunk.

– Amíg a Halász gyerek nem kerül elő, csináljátok a szokott módon tovább. Ellenőrizni minden állítást, egyeztetni minden időpontot. Addig rágtam a doki fülét, míg obliquon kívül megsúgta nekem, hogy a halál valószínűleg kedden este 7 és 9 óra között állt be, az ütés pedig rövid idővel előtte érthette az asszony fejét. Ezt ne vedd készpénznek, de jó, ha észben tartod.

– Kösz – mondta Tarnyik. – Sokra megyek vele.

\*

A szőke copfos leányzó, aki egész aprónak és esendőnek tűnt a tenispályán, mivel lelkes, kipirult arca épp hogy csak kilátszott a háló mögül, ezen a verőfényes reggelen apjával, Dér Ádámmal, a fonákröptét gyakorolta. A fűzfői edzés mellett ugyanis hetente kétszer a füredi Tennis Hausban játszottak egy-egy órát. Dér Ádám fehér Zastavája Opelok, Golfok és Mercedesek között állt az udvaron, mivel a Tennis Haust leginkább nyugatnémet nyaralók látogatták.

A kislány, aki szívesen hallgatott a Mézmalac névre, egyre ügyesebb lett és egyre gyorsabb, olyannyira, hogy Dér Ádámot a jól sikerült kemény röpték után már-már eszelős atyai büszkeség fogta el. Ütődött kevélységgel mosolygott a németekre, akik repdeső kislányát figyelték; nagyon megörvendezettte és ellágyította szívét a kései gyermek...

Mézmalac még nem töltötte be nyolcadik életévét, Dér ezredes pedig az ötvenhez közeledett, bár tenisz közben sem látszott rajta, hogy megette kenyere javát. Két éve éppen, hogy nagydoktorrá avatták; hat éve tanszékvezető a rendőrtiszti főiskolán és vendégprofesszor a bölcsészkaron, ahol kriminál-pszichológiát ad elő. Labdaszedés közben mindez nem rítt le róla; csak magas, kopaszodó homlokán látszott, hogy értelmiségi, nem pedig egy kiérdemesült tenisztréner.

Volt egy egyezsége Mézmalaccal: azokat a labdákat, amelyek átjönnek a hálón, ő szedi fel; most a kislány 47-ből 46-ot szépen átütött, és derűs, kissé fölényes mosollyal figyelte hajlongó és nyögdécselő apját.

Edzés végén Hey-Ho almalevet ittak, aztán izzadtan és elégedetten visszamentek a füzesberényi vízpartra, hogy megfürödjenek. Mézmalac elszántan úszott vagy tizenöt métert, majd olyan arcot vágott, mintha ezt csakis apja kedvéért tette volna. Ezután Dér Ádám kötelet kötött Mézmalac derekára, úgy húzta maga után a csónakkal a mélyebb, nyílt vizek felé, ahol aztán a nádastól vagy ötvenméternyire ő is vízre szállt. Mézmalacon vitorlásmellény volt, amely mindenképpen a felszínen tartotta; a mellény gallérja körkörös meredt fel arca körül, messziről úgy nézett ki, mint egy nagy sárga tündérrózsa. Dér Ádám merő elragadtatást érzett, amikor rápillantott.

– Mapalacs, tudod mit? – szólalt meg Mézmalac. – Menjünk be csónakkal a nádba.

– Minek? – kérdezte Mapalacs.

(A Mapalacs név bonyolult áttételekkel a ma palacsinta lesz ebédre mondatból származott, és Mézmalac leleménye volt.)

– Csak – mondta a kislány. – Lehet, hogy ott van a hattyú.

– Döntő érv – bólintott Dér Ádám. – Mássz be a csónakba, és evezz.

A nap hevesen tüzelt. Az ég burája áttetsző kék volt, csak nyugaton a hegyek fölött bodrozódtak ártatlan felhők. A tó mozdulatlanra dermedt, tulsó partját pára vontta be lágyan és csillogón, nem lehetett tudni, hol végződik a víz, hol kezdődik az ég.

Nyílt és áttekinthető volt minden ebben a végtelenné tágulásban; hajók és csónakok jártak a vízen, a strand előtt a mélyben gumiból készült délszaki sziget állt egy bójához kikötve, pálmákkal és rikító virágokkal, a fürdőzők tömege szinte egy tömbben ringott: szüntelen zshivaj, visítás, nevetés áradt; a bójákon túl vízibiciklik és vízidömperek zakatoltak nagy vörös kerekükkel.

Ez a tágas, nyílt, nyüzsgő világ hirtelen megszűnt, amikor Mézmalacék ladikja elérte a nádast. Itt hűvös csend volt, a fekete, tiszta és átlátszó vízen árnyékok feküdtek, s ahogy a csónak apró hullámokat verve haladt tovább, a nádrengeteg, akár egy hatalmas pihenő lény, lélegezni látszott. A déli verőfény nem üzte el innen egészen az éjszakát. A nyiladékok fölött összehajolt a nád, kirekesztve a tomboló napot, de leginkább odalent a mélyben honolt sötét.

Kárókatona tornászott a nádon, vékony lábain tipegve és szökdécselve, akár egy kötél táncos; napozó ponty ugrott fel hatalmas loccsanással, vadkacsák úsztak át lomhán a fekete vizű tisztásokon.

Mézmalac a csónak orrában állva egy evezővel evezett, mint a halászok. Nagyon komolyan vette a dolgát, jobbra-balra forgatta az evezőt nyögve és erőlködve.

– Ül már le, Nyikita Szergejevics – szólalt meg Dér Ádám. – Majd én csinálom tovább, te meg pihenj.

(A Nyikita Szergejevics név hat hónapos korában ragadt rá Mézmalacra, amikor kicsattanóan kövér volt és szőke, pelyhes feje kopasznak látszott. Ezen kívül még volt harmincegy neve.)

Mézmalac húzott még kettőt a lapáttal, aztán kibújt a vitorlásmellényből, és leült.

– Járjuk be most az egészszet – mondta. – Persze csak akkor, ha nem másznak ránk a szúnyogok.

Hirtelen mély dübörgéssel harci helikopterraj húzott el fölöttük. A barna-zöld terepszínű gépek olyanok voltak, mint a ragadozó halak.

Dér Ádám a csónak hátuljában ülve evezett, az első ülésen egészen magasra emelkedve kuporgott Mézmalac, villogó szemével a vizet fürkészsze. Keskeny alagútban haladtak, fejük felett jobbra-balra összezárult a nád.

– Nézd – szólalt meg Mézmalac. – Mi az ott?

Néhány méterrel a csónak előtt, ahol a lagúna tisztássá szélesedett, a vízből kúpszerűen kiemelkedve ringott valami:

– Menjünk közelebb – mondta Dér Ádám könnyedén, és lassú, sima mozdulattal merítette meg a vízben az evezőt. Ahogy a tisztás szélére érték, beledöbbsent, hogy mit lát. – Na jó, nem érdekes. Menjünk el innen.

– Ne, ne! – mondta Mézmalac. – Közelebbről akarom látni ezt a micsodát.

A micsoda egy emberi hát volt, léggömbszerűen belepüffedve a kék vászoningbe, egy hulla háta. A két tésztaszerű kéz előrenyúlva feküdt a vízben, mintha belekapaszkodna a nádtorzsába. A hosszú szürke haj szétterülve lengett, s furcsamód vele lengett a test is, groteszk elevenséggel.

– Úristen – mondta magában Dér Ádám. – És ráadásul egy kisgyerek. – Na, ennek is sok esze van – szólalt meg hangosan. – Bejön ide fürödni a nádba...

A tisztás elég széles volt ahhoz, hogy a csónakkal megforduljon. Az evezőlapát hirtelen kavarázó mozgásától a test táncba kezdett, az úzás mozdulatait imitálva.

Mézmalac rezzenéstelen arccal nézte a ritmikus lebegést.

– Hé, öcsi – kiáltott Dér Ádám a hullára, vidámságot tettetve –, nem lenne jobb úszkálni kint a nyílt vízben? – Keményen meghúzta az evezőt, hogy a csónak minél gyorsabban távolodjon.

– Várj – szólalt meg Mézmalac. – Mi ez?

– Fürdik egy hülye kölyök.

– Ősz hajú kölyök – mondta gúnyosan Mézmalac, s mutatójával megbökte halántékát. – Te is jó vagy ám.

– Akkor egy hülye ősz öreg.

– Én inkább vízihullának nézem – mondta tárgyilagosan Mézmalac. Kérdően apjára bámult, aztán vissza a vízben lebegő testre.

Dér Ádám még egy kísérletet tett, hogy elkendőzze a dolgot.

– Na jó – mondta sóhajtva, mint aki végül is kénytelen beismerni az igazságot. – Az a helyzet, hogy itt filmet forgatnak.

Mézmalac szeme kerekre tágult. Gyors felfogásától teljesen függetlenül hiszékeny volt, jobban mondva szeretett hinni. (Például elhitte, hogy apja a Déli pályudvaron találkozott egy Szocsiból hazatérő húsvétii nyúllal, aki egy szovjet gyerekkerékpárt bízott rá. Ezen később maga is szívből, fölényesen tudott nevetni... Első elemiben az osztálytársai addig rágták a fülét, hogy nincs is Mikulás, hogy egy napon az iskolából hazatérve mindenre elszánt arccal fordult szüleihez. „Öntsünk végre tiszta vizet a pohárba ezekkel a dolgokkal kapcsolatban – mondta. – Tisztázzuk,

mi is van a Mikulással!” Szülei értetlenül néztek rá, mert szerették, hogy Mézmalac hisz, amíg lehet. „Jó – folytatta a kislány. – Húsvétkor az ajándékot a nyuszi hozza. Ez köztudott. Ez rendben is van. De mi a helyzet a Mikulással?!” Természetesen megmondták neki, de a húsvéti nyúl közel egy évig még valóságosként létezett.)

Így aztán Dér Ádám tudta, hogy Mézmalac tulajdonképpen bármiről meggyőzhető. Kislánya szemébe nézve így folytatta.

– A filmben vízihulla szerepel, így aztán egy színész eljátssza, hogy vízbe fulladt.

– Jó – mondta Mézmalac. – De miért van fölpuффadva?

– Már csak az élethűség kedvéért is kövér.

– Úgy akarod mondani, halálhűség...

Dér Ádám harsányan, szívből felnevetett, miközben igyekezett a csónakkal kikeveredni a nádöbölből.

– És hol vannak a filmesek? – kérdezte Mézmalac. – Megmondanád?

– Az előbb láttad a helikoptereket, nem?

– De.

– Nahát! Azokról filmeztek.

– És most?

– Mi az, hogy most?

– A helikopterek rég elmentek. Ez meg itt miért lebeg tovább?

Dér Ádám hallgatott. A tetem végre eltűnt a szemük elől.

– És egész idő alatt nem vett lélegzetet – folytatta Mézmalac. – Mondd már meg tényleg, ugye, hogy vízihulla?

Dér Ádám sóhajtott.

– Nem akartam, hogy közelről megnézd. Azért hazudtam.

Mézmalac hallgatott egy ideig, aztán tűnődve mondta.

– Na, ilyet is láttam már... Megölték?

– Miért ölték volna meg?

– Hát hogy került bele?

– Belefulladt. Kiesett egy csónakból. Öngyilkos lett. Mit tudom én.

– Nem is érdekel?

– Nem. Viszolygok a vízihulláktól.

Kiérték a nádasból, fehéren zúdult rájuk a napfény.

– Hová megyünk most? – kérdezte a kislány.

– A kikötőbe. Értesítenünk kell a rendőrséget.

– Beleírhatom a naplómba ezt az esetet?

– Persze – mondta Dér Ádám.

(így aztán Mézmalac vakációs naplójába, amit a tanító néni kérésére vezetett, a következő szöveg került: „Augusztus 8. Ma teniszeztam, úsztam, csónakáztam, és ami a legfontosabb: láttam egy igazi vízihullát.” Az igazi előtt az „eleven” szó állt, de azt Mézmalac hosszas mérlegelés után áthúzta.)

\*

A kővári rendőrkapitányságtól Lambert Kálmán százados jött ki egy orvossal és egy technikussal, hogy a vízben talált tetem körüli tennivalókat ellássa. A helyszínelést azonban Dér Ádám és Mézmalac nem várta meg. Hazamentek ebédelni a nyaralójukba.

\*

Tarnyik távmondatóra, amelyet a szegedi rendőrségre küldött Deák alibijével kapcsolatban, augusztus 9-én hétfőn válasz érkezett.

„A keresett ezüst csillaggal díszített kék Trabant (frsz.: VG 51-41) Lakatos Ervin hentes szalámigyári szakmunkás, Szeged-Móraváros, Halász köz 4. szám alatti lakos tulajdona. Lakatos személyleírása megegyezik a körözésben közöltekkel. Ötvenkét éves, kövér, tokás, bajuszos, feje tonzúraszerűen kopaszodó; feltűnően vörös, »borvirágos« arcán szemüveget visel. Kérésünkre közölte, hogy augusztus 3-án, mivel megrándította a lábát, nem mozdult ki lakásából, ezt felesége és anyósa tanúsíthatja. Tehát Szeged és Budapest között nem találkozhatott senkivel, és nem segíthetett a defekt elhárításában. Lakatos, ha kikérdezése ismételten szükséges, rendelkezésre áll otthonában, mivel jelenleg is betegszabadságon van sérült lábával.

Galga Dénes r. fhdgy.”

– A francnak hazudoznak az emberek folyton – dünnyögte Tarnyik, miután elolvasta a jelentést. – Ne adj isten, hogy az első szóra megmondanak az igazat. Itt ez a görény, ez a Lakatos Ervin a fájós lábával. Még hogy nem mozdult ki a lakásából és nem furikázott tíz mázsa fokhagymával... A felesége meg az anyósa...! Ej, ej, szegedi zsarukáim...

A telefonkönyvből kikereste a Csongrád Megyei Rendőr-főkapitányság bűnüldözési osztályának számát, és a közvetlen vonalon felhívta Galga Dénes főhadnagyot.

– Megtenne nekem egy szívességet? – kérdezte.

– Ahányat csak akar – mondta Galga, tisztelettel elegy utálattal, mivel mint minden vidéki zsarut, őt is bizonyos kisebbségi érzés fogta el, ha fővárosi kollégával vagy bűnözővel került kapcsolatba. – Hallgatom.

Egyetlen emberi szó megnyugtatta volna, némi kedvességtől barátság ébredt volna szívében. Persze nem tudta, hogy kivel beszél.

– Na, ha megtenné – kezdte Tarnyik elnyújtott, sipító hangon –, akkor fusson ki gyorsan ahhoz a Lakatoshoz, és ezúttal ne üljön be az első hintába...

– Miféle hintába? – kérdezte Galga idegesen. – És miféle Lakatoshoz?

– Már a nevére se emlékszik, mi? Utazzunk le, ha akarunk valamit? Kocsikázzunk hóban, esőben?

– Bocsásson meg, nem tudom, miről beszél.

– Maga hallgatta ki Lakatos Ervint, szalámigyári trabantost, kék alapon, ezüst csillaggal, na?

– Oké. Tudom már. A jelentést én írtam alá, de az illetővel nem én beszéltem.

– Hát ki?

– A kmb-s...

– Rábízták egy kmb-sre. Nem tudják, hogy gyilokban nyomozunk?

– Mi megbízunk a körzetiekben – mondta Galga, őrizve emberi méltóságát. – Végtére is, mi a hézag?

– A maguk kmb-sét Lakatos megetette azzal az ócska szöveggel, hogy augusztus 3-án a fájós lába miatt nem mozdult ki az otthonából. Így nem találkozhatott az országúton az általunk ellenőrzött személlyel...

– Maguk pedig onnan főntről tudják, hogy hazugság, mi?

– Tudjuk hát – mondta Tarnyik. – Vagy jobb lenne, ha mi is beülnénk a hintába maguk mellé?

– Kikérem ezt a hangot – sziszegte Galga, aki, úgy látszik, hajlamos volt rá, hogy elveszítse hidegvérét. – Mondja meg, mit akar, és maradjunk annyiban.

– Ne izgulj, fiú – dünnyögte Tarnyik. – Nem akarlak én sértegetni, csak ilyen rohadt a természetem. És öt napja nem aludtam. Érted már?

– Mit kéne értenem?

– Szóval ne haragudj rám. Nincs értelme egy hülye kmb-s miatt egymásnak esni.

– Miért volna hülye? – kérdezte Galga.

– Ne kötekedj – mondta Tarnyik. – Jó! Visszavonom. Senki se hülye. Még én se. Tévedés történt. Szóval nincs harag?

Galga hallgatott.

– Na – dorombolt Tarnyik a telefonba. – Oké vagy megint? Mondhatom? Rendbe jöttél?

– Mondd!

– Kérlek, menj ki most te magad Lakatoshoz. Halász köz 4., Szeged, negyedik kerület.

– Tudom.

– Szedd ki belőle, hogy augusztus 3-án igazából ott járt-e a rohadt Trabantjával a pesti főúton, és segített-e a mi ürgénknek kereket szerelni.

– És mindezt hogyan szedjem ki belőle? – kérdezte gúnyosan Galga.

– Á, nem kell azt neked magyaráznom! Téged se a gólya költött...

– De engem az.

– Akkor szagolj bele a kurva Trabantjába, és ha fokhagymaszagot érzel, mással ne is törődj. Ez a szalámigyáros fokhagymával feketézik, rohadjak el, ha nem úgy van, azért tagadta le a találkozást...

– Ennyi? – kérdezte Galga, akinek szíve még mindig nem melegedett fel. – Semmi több?

– Nyilván van nálatok valaki a bűnügyin, aki fokhagymában utazik. Hiszen tavaly ti buktattátok le fél ország fokhagymasíberét széles e szocializmusban. Biztos tudod, ki ismeri a dörgést.



– Én – mondta Galga. – Én buktattam le a genget.

– Hát miért nem mondod? A legszebb ügy volt, amiről életemben hallottam. És én még neked magyarázzam, hogy hogy és mint...

– Oké – mondta hűvösen Galga. – Ahogy megtudok valamit, visszahívlak.

– Rendben – felelte Tarnyik. – Itt ülök a seggemen a rohadt telefon mellett, és várok rád.

De egy pillanatig sem ült ott.

Kinézett az ablakon, látta, hogy szép napos idő van, gondolta, jár egyet, szív egy kis friss levegőt, és közben előkeríti Szabó Cynthiát.

Bement a csoportvezető szobájába, és a városi vonalon felhívta Szigetit.

– Doktor úr, hogy van? – szólt bele a telefonba. – Alakulnak a dolgok?

– Gondolom, ezt ön jobban tudja – felelte Szigeti. – Itt ragyog minden. Kiporszívózták az egész lakást.

– Az őrmesterünk ott van még?

– Igen. Vegyem úgy, hogy engem őriz?

– Dehogy. Miért gondol ilyet? – nevetett Tarnyik. – Ennyire komolyan vette, amit az élettársakról és a férjekről mondtam?

– Nem tudom, mihez kezdjek. Meddig kell itt ülnöm? Sürgősen be kellene mennem az intézetbe. Gondolja, hogy az őrmester elenged?

– El, el – dünnyögte Tarnyik. – Mint férjet és élettársat feltétlenül. Hacsak...?

– Hacsak? – kérdezte Szigeti.

– Á, csak egy vicc jutott az eszembe. Mármint az, ha a férj és az élettárs ártatlan, elő kell keríteni a szeretőt... Hehe.

Szigeti hallgatott.

– Ott van még, doktor úr, hall engem?

– Igen. Várom, hogy megmondja, mit akar. Mire jó megint ez a célozgatás?

– Afféle rendőrhumor – dünnyögte Tarnyik. – Senki se röhög rajta. Búcsúzom is... Pardon. Egy pillanat még. Nem tudja véletlenül, hogy hol van most Cynthia?

– Szabó Cynthiára gondol?

– Rá.

– Ja, most már értem...

– Mit ért?

– A humorát. Ha engem kérdez, én is megmondtam volna. Gondoltam úgyis, hogy rájön. Nincs mit titkolnom. Bartaltól tudja?

– Mit?

– Cynthiát.

– Bartaltól? – kérdezett vissza Tarnyik.

– Miért? Bartal tudja?

– Hogyne tudná.

– Kitől?

– Tőlem. Mondtam már, nincs mit titkolnom. Ha a vallomásomat figyelmesen olvasta, emlékezhet rá, utaltam futó kapcsolatokra...

– Aha – kiáltott fel Tarnyik. – Értem már. Azt akarja mondani, hogy Cynthia a szeretője.

– Miért, nem tudta talán?

– Nem én. Nekünk, rendőröknek senki se mond meg semmit. Mindent úgy kell kerülő úton megtudnunk. Ezért jövünk folyton hátulról mellbe.

– Ne haragudjon – mondta Szigeti –, ha netán rosszul tolerálom a gúnyos modorát. Én neveket azért nem írtam a vallomásomba, mivel meggyőződésemmel, hogy az én felszínes kapcsolataimnak semmi közük Barbi halálához. Plusz nem akartam kívülállónak kellemetlenséget okozni.

– Világos – helyeselt Tarnyik. – Teljesen egyetértünk. Na – mondja vagy nem mondja?

– Mit?

– Amivel kezdtük. Hol találom meg Cynthiát?

– A Barbi szalonban. Gém utca 7. Földszint. Megkértem rá, hogy mint vezető direktor vegye át a feleségem munkáját, és néhány modellt vigyen le Szegedre. Egészen friss modellekről van szó, amelyeket mi Barbival egyébként is le akartunk vinni.

– Tehát nem marad el a kiállítás?

– Nem. Legfőljebb a megnyitó késik egy-két napot. Barbi is így járna el a helyünkben. Azt hiszem, épp ez volna a kívánsága. Annyira készült rá...

– Ehhez persze nekem semmi közöm – állapította meg Tarnyik. – Viszont ha valamit még mondani akar nekem, most mondja meg. Ugyanis holnap nem leszek itt. Elutazom.

– Hová?

– Füzesberénybe.

– Nincs semmi közlendőm – mondta Szigeti. – Ellenőrzés?

– Muszáj – dünnyögte Tarnyik. – Persze úgy kell nekem ez az egész, mint púp a hátamra. Ki az a marha, aki egy rendőrtisztre hivatkozna, alap nélkül egy gyilkossági ügyben? Félnótás cigánygyerekek se tesznek ilyet.

– Mondjam a berényi címünket, hogy könnyebben megtalálja a szomszédunkat?

– Á, minek. Én marha, mindenhova odatalálok.

– Akkor hát jó utat... Bemehetek az intézetbe?

– Tőlem!? Ahová csak akar. Azért külföldre ne...

– Nem, nem – nevetett Szigeti. – Nincs szándékomban. Megtenne valamit nekem?

– Tessék.

– Mondja meg Cintinek, hogy este hívjon fel. Itthon vagyok. Remélem, nem hallgatják le a telefonomat.

– Hová gondol? – mondta Tarnyik. – Van arra nekünk technikánk?

– Vicceltem – mondta Szigeti. – Még egyszer, jó utat. És Lambertékat üdvözlöm...

Tarnyik letette a telefonkagylót, és úgy döntött, hogy arra a rövid időre, míg átmegy a Barbi szalonba, nem veszi fel az esőkabátját, esőtől úgysem kell tartani.

A főkapitányság négy liftje közül csak az egyik működött, de az megállás nélkül, mind az öt emeleten jó reflexú éber nyomozók nyomogatták a hívógombot, így Tarnyik ötpercnyi kísérletezés után leballagott a lépcsőn.

A kapuban az a nagy bajuszú fiatal őrszem állt, akinek a gyilokcsoporttól egyszer kikézbésítettek egy hamis főkapitányi utasítást, miszerint egyenruhás rendőri állományban lévő személy a felső ajak hosszúságát meghaladó méretű bajuszt nem viselhet. Az őrszem, akinek bajusza kétoldalt a fülénél oly peckesen állt, mint az öreg bika szarva, sápadtan, sírással küszködve rohant fel a személyzeti osztályra azzal, hogy szereljék le, ő inkább kukáslegénynek áll, de legfőbb ékességétől nem hagyja magát megfosztani. Miután mindenki jól kiröhögte magát, Tarnyik hozta a tudomására, hogy kamu az egész.

Most vidáman ráköszönt a szép bajszú fiúra, s nyitotta volna a fékkel ellátott bejárati ajtót.

– Kilépőt – mondta a kapuőr.

– Mindennap látsz, nem? – kérdezte Tarnyik.

– Én? Tök mindegy. A kilépőt lássam.

– Ne hülyülj már.  
– Én? Igazolvány vagy kilépő. Pam. Ez a szabály. A múltkor is úgy lépett meg egy gagyizó ezzel az ócska trükkel, hogy főnyominger a gyilokcsoportnál.  
– Jó tréfa – mondta Tarnyik, és a farzsebébe nyúlt, hogy elővegye igazolványát. – Riposzt a bajuszkádért, mi?  
Az őr rezzenéstelen arccal, hátát az ajtónak vetve állt.  
Tarnyik ideges lett.  
– Menj innen – mondta. – Fent hagytam az esőkabátomban a rohadt igazolványt.  
Az őr arca felderült.  
– Milyen mázlim van – mondta. – Pont most, mikor egyik lift se működik.  
– Ne csináld, pajtás – kérlelte Tarnyik. – Visszerem van. Lásd be, hogy másból sem áll az életem, mint talpalásból.  
– Helyes – bólintott az őr. – Duma doszt, davaj dokument.  
Tarnyik egy pillanatig arra gondolt, hogy eltaszigálja a harcsabajuszt a kaputól, de belátta, hogy mindennemű dulakodásra alkalmatlan egy ilyen szálas fiú.  
– Ezt megkeserülöd – mondta, és visszament az igazolványért.  
Négy emelet föl, négy le, s máris ott állt megint a bejáratnál.  
– Jó, hogy jössz – mondta az őr. – Képzeld, az előbb valami ürge kilépő nélkül akart kimenni.  
Tarnyik felmutatta az igazolványát.  
– Azért hülye nem vagyok – méltatlankodott a harcsabajusz. – Mindennap látlak, nem?  
– Jó – mondta Tarnyik –, kigondolunk majd neked valami jópofát megint. Rég üvöltöttél a kintól.  
– Várom – mondta az őr. – De nincs harag?  
– Nincs – felelte Tarnyik, s kilépett a hőségtől ájult utca kövére.

\*

A Barbi butik a Belváros egyik legjobb részén volt, oszlopos, árkádos benyílóban; sötétkék üvegfalain tükrözött a nap. Hatezer forintos pulóverek, tizenötezer forintos kosztümök, ötezer forintos körömcipők álltak a

kirakatban; könnyű sálát lehetett kapni kétezerért, egy piros bőrből készült, kertészkantáros sort pontosan Tarnyik kéthavi fizetésébe került.

Ez a kirakat a jövőt tükrözte eszméletlen drágaságával. Odabent lassan hullámzó csípővel rengeteg nő vonult fel és alá. Tarnyik csak később jött rá, hogy ez a rengeteg nem több kettőnél, csak a tükröző falak és oszlopok mutattak sokaságot. Ez nem az én színvonalam – gondolta, amikor a fotocellás ajtó zajtalanul kitért előtte. – A francba is! Ez épp az a fajta, akiért a férfiak ölnek. Ez a gondolat arra a rózsaszínbe öltözött lányra vonatkozott, aki hat példányban vált ki az ezüstkockás háttérből.

– Uram? – szólalt meg a lenge csodalény csengő, de ugyanakkor bársonyos mély hangon. – Szolgálhatunk valamivel?

Gyönyörűen domborodó melle fölött, sőt úgyszólván melle gyönyörű halmán fekete-arany betűkel ez a név állt: Cynthia.

– Cynthia? – kérdezte Tarnyik.

– Tessék, uram.

– Szabó?

– Már milyen értelemben?

– Azt kérdezem, Szabó Cynthia-e?

– Vagy úgy? Név szerint engem keres?

– Igen. Dezsőtől hoztam üzenetet.

– Hallgatom – mondta a lány.

– Hívja fel ma este, mert bajban van.

– Asszonyom – fordult Cynthia a bugyik és melltartók között bóklászó széles csípejű hölgyhöz. – Ha választott, kiszolgálom még, különben zárnom kell. Hat óra múlt.

– Valami cuki bugyi kellene. Áttört fekete csipkés...

– A mérete?

– Úgy gondolja, elég slank vagyok ehhez? Tenyérszíni nadrágocskát vett fel a pultról.

– Pontosán az ön mérete, asszonyom – mondta Cynthia szemrebbenés nélkül. – Eredeti francia modell.

Teve a tű fokán – gondolta Tarnyik. – Van önismeret az emberekben...

Cynthia blokkolt, elvett a nőtől 420 forintot, aztán kiteszkolta, s a lengő üvegajtót kulcsra zárta mögötte.

– Mi baj Dezsővel? – fordult Tarnyikhoz. – Öt perce beszéltem vele, akkor azt mondta, minden a legnagyobb rendben van. Legföljebb annyi a zűr, hogy idejön hozzám egy zsaru.

– Én vagyok az – mondta Tarnyik, és elpirult.  
– Maga?! – csodálkozott a lány. – Olyan gyámoltalankának látszott az előbb. Jöjjön, üljünk le. Megkínálhatom valamivel?  
– Attól függ – mondta Tarnyik.  
– Csoki, bonbonmeggy, cherry, valamennyi Bols, málnalikőr, gin, curagao, vodka, whisky, Martini... Más nincs.  
– Maga mit iszik?  
– Málnalikőrt. Valami hihetetlenül cuki és pikáns. Szereti a Bolsokat?  
– Ühüm – bólintott Tarnyik, és leült egy üvegasztalka mellé egy rózsaszín plüsspuffra. A térde azonnal a gyomrába szaladt. – Ha pikáns, akkor jöhet. Mindent szeretek, ami pikáns.  
– Én is – mondta Cynthia. – Az egész jövőm arra épül. Erről a butikról nem is beszélve.  
A szeme magasságáig emelt két keskeny, hosszú poharat, és mindkettőt teletöltötte a sűrű, bíborszínű itallal.  
– Csirió – mondta Tarnyik.  
– Csirió – felelte készségesen Cynthia.  
– El ne higgye ám, hogy ekkora barom vagyok, ilyen csiriós – szólalt meg Tarnyik, és a félig telt poharat az üvegasztalkára tette. – Felkelhetek innen? Utálok a saját gyomromban térdepelni.  
– Keljen fel – mondta a lány. – Ízlik a málna?  
– Hihetetlen, hogy a csúcstechnika mire képes. Utoljára a nagymamám főzött ilyen jó málnaszőrt.  
– Mit?  
– Málnaszőrt – mondta Tarnyik. – Piszkos Fred is azt kevergette, amikor Fülig Jimmyt akarta csőbe húzni. Legyen szíves, mondja el, mit csinált kedd déltől szerda reggelig.  
– Mármint én? – kérdezte a lány.  
– Ki más?  
– Azt hittem, Fülig Jimmy... Várjon csak! Hol a csodában is voltam hétfő este?  
– Nem hétfő. Kedd.  
– Ja! A Thermal Hotelben volt a bemutatónk, utána pancsikálás éjfélig. Azt hiszem, sokat ihattam. Akár Turiddu. – Kíváncsian Tarnyikra nézett. – Ugye nem tudja, ki az?  
– Mármint Turiddu?  
– Ühüm.

– Már hogyan tudnám. Garázda parasztyerek egy csöpp dakota beütéssel. Tele velük a város. Anyám, anyácskám, ez megy, ha valami baj van.

– Egy művelt zsarú – húzta fel a szemöldökét Cynthia. – Nem tudom, Dezsé mire mondta, hogy maga kiállhatatlan és kapcáskodó.

– Ajaj! – sóhajtott Tarnyik. – Operabuzi vagyok, és az igazi férfiak sohasem szerettek.

– Hekussors – mondta a lány. – Kíváncsi rá, mi történt azután, hogy oly sokat ittam?

– Hogyan. Bár jószívről tudom is.

– Na?

– Kiment friss levegőre.

– Pontosan – bólintott a lány, és megmártotta nyelvét a bíborszínű italban. – Ahogy a Parasztszücslet megkívánja. Nem értem Dezsét, magával elsőrendűen lehet hülyéskedni. De tényleg! El se hiszem, hogy komoly dologban jár. Egyáltalán igaz, hogy Barbit megölték?

– Ott tartunk, hogy kiment a friss levegőre.

– De nem egyedül ám, egy jóképű, magas, fekete fiúval. Erről persze Dezsé nem tud. Kérem, ne mondja meg neki. Az a srác különben is csak a kapuig kísért.

– Kedd! – szólalt meg Tarnyik, és bátorítóan a lányra mosolygott.

– Jézusom! Mivel bántottam meg? – kérdezte Cynthia.

Tarnyik elkomorodott.

– A hétfői napja érdekesnek látszik – mondta –, mégsem tölt el igazi kíváncsisággal. Folytassuk keddnél. Jó?

– Az előbb félre nyelt? – nézett rá aggódva a lány. – Olyan furcsa arcot vágott.

– Kedd. Oké?

– Oké, oké. Csakis azért kezdtem a hétfői éjszakánál, mert kell egy kályha, ahonnan elindul az ember. Két óráig tartott a banzáj, aztán a taxi a Thermal elé; végig az Árpád hídon, nyilván mert másfelé tilos, aztán zsupsz egyenest haza. A Farkastorki út végén lakom, tudja, hol van az, azon a részen, ahol Óbuda átmegy Hármashatárhegybe.

– Értem – mondta Tarnyik. – Már keddnél tartunk?

– Keddnél – felelte a lány. – Úgy hajnali három körül. – Előrebiccenni vágyó dús szőke haját hátrasimította a homlokáról. – Azért ihatunk, nem? Csirió.

– Csirió – mondta szomorúan Tarnyik.  
– Szóval hajnali három körül, vagy egy kicsikét később... Érdekes az is, hogy smároltunk a kapuban?  
– Roppant érdekes.  
– Ezt meg hogy érti? – kérdezte a lány. – Gúnyolódni én is tudok.  
– Nem gúnyolódtam. Dehogy. Sajnos nekem csakis a kedd délutánhoz van közöm, az érdekel hát elsősorban, a kedd délután...  
– Aha! Így még rosszabb... Semmi se hat rá, csak az, hogy ő hekus. Na jó! Otthagytam a fiút, mikor le akart smárolni, nem vagyok én ipari tanuló, hogy a kapualjban... Fölmentem lifttel... Dehogyis lifttel, nincs is lift. Csak egy meredek lépcső. Szóval fölmentem a szobámba. Levetkőztem és lefeküdtem. Tök meztelenül alszom. Ez érdekes?  
– Hát – mondta Tarnyik, és nyelt egyet. – Álmodott valamit?  
– Épp azért alszom meztelenül, hogy ne álmodjak. Most viccelünk, vagy komolyan beszélünk?  
– Komolyan – felelte Tarnyik –, bár sohasem árt egy kis lazítás.  
– Jó, akkor hagyjuk a viccet. Délután 2-kor ébredtem fel, és bementem a Vigadóba, az ORI-hoz, a vidéki turné miatt. Ugyanis az Old Scull megint kitalált valami marhaságot.  
– Ki talált ki?  
– Az Old Scull... Bocs. Maga már nem tini. Dou you speak english?  
– Hagyjuk ezt – felelte Tarnyik. – Bennszülött zsarunak idegen nyelv sose áll jól.  
– Vén koponya – mondta a lány.  
– Miért nevez vén koponyának? – kérdezte sértődötten Tarnyik.  
– Old Scull annyit tesz: vén koponya. Semmi több. Vicces, nem?  
– De.  
– Szóval az Old Scull divatbemutatóval köti össze a koncertjeit. Állati faramuci. Akár egy playback. Ritmusra mozgok különböző csicsás prémekben, a zenekar pedig merev, mint a csont... Az az egyetlen baj, hogy rohadt melegem van a prémek alatt. Most már világos, miért alszom meztelenül?  
– Világos.  
– Utálom, ha melegem van. Na! Aznap vidékre mentünk, Miskolcra. Hétkor kezdődött a koncert a városi sportcsarnokban, óriási siker, aréna este tízig. Utána vacsora az Avasban, ott is aludtunk, én az Old Scull



szólistájával, Halmos Rebekával. Másnap reggel jöttünk haza. Most elégedett?

– Ezzel kellett volna kezdenie – mondta Tarnyik. – Egy perc alatt túl lettünk volna rajta.

– Persze – rázta meg a sörényét a lány, és valami furcsa, bohókás fintort vágott, amitől az arca egészen gyerekes lett. – Az én kívánságomra meg fütyül. Hová siet?

– Gyilkosságban nyomozok – felelte Tarnyik. – S eközben nem érek rá úgy igazából.

Két lépést tett az ajtó felé, aztán megtorpant.

Tényleg, hová? – gondolta. – Nyilván jobb szeretem a káposztaszagú vén marhákat, a Dior parfüm csak idegesít. – Megfordult, és a lányra mosolygott.

– Mi baj? – kérdezte Cynthia. – Hozzak vizet?

Tarnyik ünnepélyes lassú mozdulattal levette tükröző szemüvegét. Mogyoróbarna szeme élénken s kissé kancsalul tekintett a világra.

– Semmi baj, csak elmosolyodtam. Mire kíváncsi?

– Imádom, ha valakit megölnek – mondta a lány. – Jaj! Bocsásson meg. Ez hülyén hangzik... A krimet imádom, a rejtélyt. Olyan kevés ember találkozik eleven gyilkossági nyomozóval; én Derricktől, bármilyen öreg és táskás szemű, egyszerűen elolvadok... Maga meg nem mond semmit.

– Mit kellene mondanom?

Tarnyik beleesett a csapdába, amit igazi nők állítanak fel ősidők óta igazi férfiaknak: Cynthia érdeklődésétől a fontosság és ellenállhatatlanság érzése fogta el. Most már a lány kerekre tárgult szemében, hitetlenkedve ugyan, de észrevette a csodálatot. Ettől arcára kiült a zsarukra olyannyira jellemző talányos és mindentudó mosoly.

– Egyáltalán hogy nyomoz ki egy gyilkosságot? – hadarta gyorsan a lány. – Például most miből tudta, hogy gyilkosság történt? Dezsét gyanúsítják?

– Erről nem beszélhetek.

– Neki alibije van, akárcsak nekem. Nem? Úgy tudom, a Balatonnál volt, amikor idefönt megtörtént ez a dolog. Engem is gyanúsítottak? Azért akarta tudni, hol voltam kedden?

– Senkit sem gyanúsítunk – mondta Tarnyik. – Legalábbis ahogy a dolgok jelenleg állnak...

– Kitől hallott a mi dolgunkról?

- Mármint?
- Hogy én jóban voltam Dezsővel.
- Nem mindegy?

Tarnyik arcáról lassan lehervadt a mindentudó mosoly. Rájött, hogy a lány érdeklődése nem egyértelműen neki szól. Egy zsarú pedig csak nagy ritkán engedheti meg, hogy manipulálják.

– Hogy volna mindegy? – kérdezte a lány. – Az emberek összevissza beszélnek. A mi kapcsolatunk ellen Barbinak nem volt kifogása. Ezt tudja egyáltalán?

– Van, amit tudok, van, amit nem. Miért fontos ez?

– Nekem csöppet se mindegy, mit gondol rólam. Én nem akartam Dezsőhöz férjhez menni. Ezt Barbi jól tudta. Nem miattam romlott meg a kapcsolatuk. Különben is jó fél éve már, hogy szakítottam Dezsővel. Azóta két szót, ha váltottunk.

Tarnyik mélyet lélegzett, és lassan kezdte kihúzni a lábát a csapdából.

– De azért ugye az előbb Dezső telefonált?

– Hát persze hogy telefonált. Attól, hogy Barbi meghalt, ez a butik még létezik. És Barbitól Dezső öröklő... Megkért, hogy segítsek.

Tarnyik ismét föltette tükröző szemüvegét; magánember voltát mögéje rejtette.

– Mikor jött fel Káptalanfürdőről?

– Ki? – nézett rá Cynthia.

– Maga. Ott nyaralt, nem?

– Dehogy. Ja! Nyilván Bartal, Dezső barátja... így terjednek a pletykák, ő mondta magának, hogy én ott nyaraltam?

– Lényegtelen.

– Látom, begubózott. De azért higgyen nekem. Bartalal teljesen véletlenül futottam össze Káptalanfürdőn. Ott vacsorázott a Fövény Hotelben, amikor mi a lányokkal egy zalaegerszegi bemutatóról hazafelé beugrottunk egy kávéra. Odajött hozzám, kérdezgetett, én meg merő szeszélyből azt mondtam neki, hogy itt nyaralok. Tudtam, hogy azonnal kombinálni kezd, és Barbihoz rohan a hírral. Ugyanis vagy húsz éve szerelmes Barbiba, és acsarkodik Dezsőre. Szóval hiábavaló fáradság Káptalanfürdőn nyomozni, hogy ott voltam-e.

– Mikor történt ez a találkozás?

– Úgy két hete... Sokáig tart még?

– Mi?

– Ez a kihallgatás. Fél órán belül Óbudán kell lennem. Ha akarja, velem jöhet.

– Egy pillanat még. Miért szakítottak Szigetivel?

– Nekem nincs szükségem olyan férfira, aki nem tudja, mit akar...

– Tehát?

– Tehát képtelen eldönteni, hogy mi a fontos, én, vagy a felesége és a szuperkényelem.

– Maga sürgette, hogy döntsön?

– Dehogya. Nem volt rá szükségem, csak idegesített a tétovasága. Láttam, hogy minden perc, amit vele töltök, elfecsérelt idő.

– És most?

– Mi az, hogy most?

– Most, hogy Barbi nincs.

– Ha döntöttem, majd megmondom magának, jó? Maga lesz az első.

Van még valami?

– Nincs. Egyelőre. Lehet, hogy később majd be kell jönnie hozzánk.

– Miért?

– Merő formáság. A jegyzőkönyv miatt... De az is lehet, hogy nem lesz rá szükség. Hát akkor...

Megvárta, míg a lány kezét nyújt. – ...a legjobbakat. Apropos, maga sose szerette Barbit?

– Soha – mondta a lány. – Pontosan az a fajta nő volt, akit csakis a férfiak szeretnek.

\*

Abban a pillanatban, amikor Tarnyik mögött a fotocellás ajtó becsukódott, megdördült az ég, és ömleni kezdett az eső. Az emberek a házak falához simulva osontak, vagy beálltak a kapualjakba, lábuknál jégszemcsék pattogtak. Tarnyiknak sem itt, sem ott nem jutott hely. Pocsolyákon átgázolva, futva indult a kapitányság felé; mire a bejárathoz ért, inge a hátára és a mellére tapadt, haja csapzottan lógott, cipőjében cuppogott a víz.

– Normális vagy? – kérdezte tőle a harcsabajuszú. – Ingben, hajadonfőtt, kész tüdőgyulladás. Miért nem viszel ilyenkor magaddal legalább egy esőkabátot? Vagy szóltál volna nekem, odaadom a sapkám...

– Add oda a kedves jó anyukádnak – mondta Tarnyik.

Míg mászott fölfelé a lépcsőn, érezte, hogy a hátán csorog a víz. Megborzongott.

Tüdőgyulladás – gondolta.

Miközben szívét méltatlankodás és undor járta át, megkönnyebbült mosoly jelent meg az arcán. Elemében volt végre megint.

\*

Mézmalac alighogy beleírta naplójába a vízihullát, már el is felejtette; egy vakondkölyök megmentésével foglalkozott, akit napokig tartó leselkedés után veteményeskertje közepéből friss túrásból emelt ki kapával a szomszédasszony. A vakond sötét, selymes szőrű, piros orrú, gyönyörű kis jószág volt, úgyhogy nemcsak Mézmalac, de Dér Ádám szíve is megesett rajta.

– Ne! – sikoltotta a kislány, amikor a kapa a szomszédasszony feje fölé lendült, hogy lesújtson.

– Ne! – kiáltotta Dér Ádám is.

– Már miért ne? – kérdezte a szomszédasszony.

– Szeretném megnézni – mondta ravaszul Mézmalac. – Egyáltalán nem láttam még vakondot.

– Elvihetjük? – kérdezte Dér Ádám félénken. Két ujjal megfogta a vakond tarkóján a bőrt; a csöpp állat remegett, s félelmében ezüst csöppeket kezdett hullatni.

– Bepisilt – állapította meg Mézmalac. – Nézd, milyen édi.

A szomszédasszony elképedve és gyanakodva figyelt.

– De el ne eresszék – mondta.

– Ha eleresztjük is talán – felelte Mézmalac –, elvisszük jó messzire.

– Hová?

– Az úttesten túlra – mondta Dér Ádám –, oda, az üres telekre.

A szomszédasszony idegesen megszívta az orrát.

– Inkább hozzák vissza – mondta. – Majd én jól agyonütöm. Nem jó ezekkel vacakolni.

– A dolog rendben lesz – bólintott Ádám. – Bízzon bennünk. Gyere – intett Mézmalacnak.

Átbújtak a kerítés drótja közt, a szomszédasszony, aki különben szerette őket, fejcsóválva nézett utánuk.

Bent a házban a vakondot letették a padlóra. Az ásókarmok azonnal működni kezdtek, de a szőnyeg ellenállt, a vakond hiába pördült jobbra-balra. Akár egy felhúzás játék, kattogva csúszott végig a szobán, miközben Mézmalac az izgalomtól sikongott.

– Na jó – mondta Dér Ádám –, ne kínozzuk. Gyere, átvisszük a telekre.

– Vihetem? – kérdezte a kislány.

– Így vidd, két ujjal a tarkóbőrénél fogva.

A vakond nem szólt egy szót se, csak fényes gyöngyszemeket hullatott. Mézmalac messzire eltartotta magától.

Akkor bukkant elő a felhők mögül éppen a nap, amikor kiléptek a kertbe. A Balaton felragyogott, innen fentről, a hegyről látni lehetett a fél tavat és azt a nádist is, ahol a vízihullát találták.

Átmentek az aszfaltúton, aztán tovább még vagy száz lépést.

– Itt jó lesz – mondta Dér Ádám. Mézmalac bólintott, és letette a vakondot a földre.

A talaj nedves volt, puha, itt-ott még az eső után tócsákban állt a víz. A vakond egy szempillantás alatt eltűnt.

– Hol van? – kérdezte Mézmalac.

Előttük gyorsan növekvő egyenes csíkban felpúpozódott a puha föld, olyanformán, mint amikor egér kerül a szőnyeg alá.

– Az anyját – mondta Dér Ádám. – Életemben nem láttam ilyet.

– Én sem – rikoltott Mézmalac. – Gyorsabb, mint a földalatti. Hová megy?

Dér Ádám szívében némi aggodalom ébredt. A csík egyértelműen a szomszéd kertje felé mutatott.

– Oda? – kérdezte cinkosan Mézmalac. – Vissza a jó kis régi helyére?

– Attól tartok – felelte Dér Ádám. – Hacsak el nem akad az aszfaltútnál.

Ahogy a vakond közeledett az úthoz, egyre mélyebbre ment, olyannyira, hogy néhány perc múlva a föld felszínén már nem is hagyott nyomot.

Mézmalac az út túlsó felén, a szomszédék kerítése mellett alaposan szemügyre vette a kavicssal borított talajt.

– Nincs semmi nyom – nézett csalódottan apjára. – Sohase tudjuk meg, hogy átért vagy nem ért át.

– Mi a baj? – nézett ki a kapun a szomszédasszony. – Elveszett valami?

– Dehogy – mondta Mézmalac. – Csak jártunk egyet. Elvittük szegény vakondot jó messzire.

– El ám – helyeselt Dér Ádám. – Mégse való, hogy fel-le mászkáljon a karalábéban. Gyere, Mézi-Bézi, nincs itt már dolgunk. – Rémülten látta, hogy a szomszédasszony lába között felpúposodik a föld. – Tűnés...

Abban a pillanatban a halmocskát a kislány is észrevette.

– Jé! – kiáltott fel, aztán a szája elé kapta a kezét. – Semmi jé – súgta az apjának. – ő az! Gyere.

Amikor a drót alatt átbújva a saját kertjükbe értek, meghallották a szomszédasszony jajongását.

– Na, a féreg essen beléjük. Alighogy az egyiket elintézi az ember, itt a másik. Csakis a jól megművelt föld van kedvükre, hogy szakadna rájuk az ég...

– Nincs közvetlen bizonyíték – mondta Ádám. – Senki se sütheti ránk, ha tartjuk a szánkat...

– Mi pedig tartjuk – bólintott Mézmalac.

– Most egy kicsit átruházlak anyádra, ha megengeded. Be kell mennem Kővárra.

– Miért kell?

– A kórház proszektúráján van dolgom.

– Mi az a proszektúra? – kérdezte Mézmalac, és szája máris bögsre állt.

– Ott boncolják a vízihullát.

– Én még sose láttam felboncolt vízihullát – bögött Mézmalac.

– Nem is fogsz.

– Persze csak te... Ugye?... Vigyél el!

– Egy nagy frászt – mondta Dér Ádám.

– Persze, mert te mindenhova egyedül akarsz... – apja szemébe nézett. Hirtelen abbahagyta a bögsést, és megvonta a vállát. – Ha nem, hát nem – mondta teljesen józanul. – Akkor csinálok egy új frizurát a barbibabámnak.

\*

Dér Ádám tehát egyedül indult Kővárra, hogy bizonyos kételytől vezetve megsejtsen a vízihullát. Erről a kételyről, amelyet bizonyosnak

neveztünk, ő maga szinte semmit sem tudott, s amit tudott, az maga volt a bizonytalanság.

Most míg kocsijával a Balaton-felvidék hegyei között haladt a kanyargós aszfaltúton, megpróbálta magában tisztázni, miért hagyta ott legédesebb Mézmalacát egy vízihulla kedvéért, amelyről igazán nem tudhatja, hogy édes-e. Tűnődés közben aztán kénytelen volt beismerni, hogy számára a kétely a legnagyobb hajtóerő, ez mozgatja, mióta él. Most már a kétely mibenlétét akarta földeríteni, okát adni annak a zavart érzésnek, amely a vízben lebegő tetem megpillantásakor elfogta.

A szakállas törpe a nádasban leli halálát – mormogta maga elé. – Ingben és nadrágban. Tehát nyilvánvaló, hogy nem fürdőzés közben érte a baj. A búskomor szakállas törpe vízbe öli magát – folytatta tűnődését. – Ezért beúszik a nádas közepéig, és ott nem vesz több levegőt. Piha! A nád között nem lehet úszni. Találjunk ki valami mást... A beképzelt törpe megpróbálja átúszni a Balatont, de vízisellők mélybe rántják. Hulláját a hullámok sodorni kezdik a part felé, végül a nádasban fönnakad. Hahó! Ez se valami jó. Két hete sima a víz, meg se moccan a szél. A mai zápor csak azután jött, hogy a tetemre ráakadtunk... Szóval nincs más megoldás: a szenvedélyes törpe éjszaka horgászni indult kis ladikjával, miközben nagy pontyot fáraszt, megszedül, vízbe pottyán... Sikolyát nem hallja senki. A jó meleg vízben szívbénulást kap... Alámerül... Ezek szerint ott volt egy csónak a közelében. Ejnye, ejnye! Tán csak nem arra gondolsz, hogy a szegény törpécskét megölték? Ezért loholsz a hullaházba? Ezért! – bólíntott elégedetten. – Most legalább már tudod. Egy gyilok édesebb számodra Mézmalacnál... Füzesberényi házuktól pontosan tizenkét perc alatt ért a kővári kórházig. A kapuban megmutatta igazolványát, s máris felemelkedett előtte a piros-fehér sorompó, amely kétségkívül egyetlen célt szolgált, hogy a portás némi borralalóhoz jusson általa. A prospektúra egy fehérre festett, lapos tetejű, földszintes épület volt, a kórház sebészeti pavilonjának háta mögött. Fehér fémajtaján tábla figyelmeztetett arra, hogy illetékteleneknek bemenni tilos, ha nem is életveszélyes.

Itt az illetékesség – gondolta Dér Ádám – eléggé egyértelmű. Valójában nem is vonzó ekképpen.

Mély lélegzetet vett, aztán benyitott az ajtón. Vakító, hideg, fehér fény fogadta. Egy üvegfal mögül albínószemű arc meredt rá.

- Mit akar itt? – szólalt meg egy kongó, mély zengésű hang.
- A boncmestert keresem – felelte Ádám.

– Én vagyok – felelte az albínó, és fehér szemöldökét a homloka közepéig vont. – Parancsoljon velem. Hozzátartozó?

– Nem. Rendőr.

– Aha...?

– Behoztak ide egy vízihullát...

– Aha! Kettőt hoztak. Egyet Kenéséről, egyet Berényből.

– A berényi érdekel, a törpe.

– Mutatna valami igazolványt?

– Tessék – mondta Dér Ádám, és feléje nyújtotta a pasztikkártyát, amelyen neve, rangja és beosztása áll.

– Elnézést, ezredes úr – mondta az albínó. – Nem is tudtam, hogy a törpe ennyire fontos. Éppen most dolgozik rajta dr. Zach tanár úr, és a rendőrségtől is van bent valaki. – Fehér pillájú szemével pislogva meghajolt, s elindult egy acélkeretes ajtó felé. – Ha megengedi, odavezetem.

Dér Ádám orrát megcsapta a hűvös formalinszag, ahogy kinyílt az ajtó, szemébe vágott az erős fény, amely a boncasztal fölött lévő lámpából áradt, és megvilágította a törpe felnyitott hasát.

A kórboncnok éppen azt mondta.

– Látja? Tele van kukoricával...

A mellette álló civil ruhás fiatalember bajuszos arcán undor futott át. Félrefordított fejjel felelte:

– Akkora rabsic volt az öreg, hogy állítólag azt ette, amit a halai...

Az albínó odalépett dr. Záchhoz, és a fülébe suttogott.

– Á! – kiáltott fel a kórboncnok, véres gumikesztyűs kezét magasba emelve fordult Dér Ádám felé. – Ezredes úr! Hát híre ment?

– Minek? – kérdezte Ádám.

– Hogy éppen az ötezredik hullámat boncolom. – Szemüvegét jobb keze kisujjával a homlokára tolta. – Ja! Elnézést. Valami más? Bocsásson meg, a patológusok között sok a vicces fiú. Engem keres?

– Önt – mondta Dér Ádám csöppnyit meghajolva. – Én találtam meg ezt a szerencsétlent, és tudni szeretném, mitől halt meg.

– Amitől mindenki – mondta Zach doktor vidáman, és szikéjét a fémasztal szélére tette. – A szíve állt meg.

Az undorodós fiatalember közelebb lépett Dér Ádámhoz, kezét nyújtotta.



– Lambert Kálmán rendőr százados vagyok – mondta. – Megismerem a tanár urat. Hallgattam az előadásait a főiskolán. Eszembe sem jutott, amikor a jelentésben a nevét olvastam, hogy ön lehet az... – Fejével a holttest felé intett. – Én csináltam a helyszínt. A doki szerint fix, hogy vízbe fulladt.

Zach a mosdókagylóhoz lépett, kezdte lefejtetni kezéről a gumikesztyűt.

– A halál oka nálam mindig egyértelmű. – Ha vízben találnak valakit holtan, akkor fulladás, ha ágyban, akkor betegség, ha hiányzik a feje, akkor guillotine. Ami fix, az fix, szoktam mondani. Ön másképp gondolja?

Dér Ádám megrázta a fejét.

– Sehogyse gondolom. Csak furcsálltam kicsit, hogy ott a nádas közepén.

– Kiesett a csónakjából – mondta a százados.

– Megvan a csónak?

– Megtaláltuk a szomszédos nádöbölben.

Dr. Zach jóízűen cuppogtatva mosta a kezét a vízcsap alatt. A hangja most komoly volt, amikor megszólalt.

– A tüdeje tele van vízzel és planktonnal. A halál oka egyértelműen vízbe fulladás. Más nyomós oknak nyomát se látni. Itt kell megjegyezmem, hogy az előbb említett ötezer esetem közül a későbbiekben egyetlenegy sem reklamált. Ön kételkedik?

– Eszemben sincs – felelte Ádám.

– Tehát ittlétére egyszerűen nem talál magyarázatot – állapította meg a patológus. – Belépett hozzánk csak úgy ok nélkül. – Megtörölközött egy nagy bolyhos kendőben, aztán kezét nyújtott Dér Ádámnak. – Dr. Zach. Zach Ferdinánd. Sejt talán valamit, amiről nekünk sejtelmünk sincs?

– Aligha... Csak furcsállom, hogy... na mindegy.

– Nem mindegy – mondta az orvos.

Lambert százados meghökkenve nézte Dér Ádám tünődő arcát.

– Tanár úr úgy látja, hogy a helyszínelésnél elszúrtunk valamit?

– Ugyan – legyintett Ádám. – Mit szúrtak volna el? Milyen mély ott a víz?

– Egy-negyven, és némi iszap.

– Csakis egy törpének elég. Nem tudott úszni?

– Tudott – felelte Lambert. – Megkérdeztem.

– Hát akkor? Hiszen ott volt mellette a csónak.

- A doki szerint az ijedtség. Egyszerre sok vizet nyelt.
- Arra gondoltam – szólalt meg az orvos –, hogy esés közben valamiben megütötte a fejét. De a koponyatetőn nincs bevérzés.
- Aha – sóhajtott Ádám. – És a testen?
- A doki szerint semmi. Semmi kényszerítésre vagy külső erőhatásra utaló jel.
- Hm... hacsak... – szólalt meg az orvos. – Hacsak nem tulajdonítunk jelentőséget a fejbőrön egy alig észrevehető lapos, kiterjedt duzzanatnak. De szegény törpének azt akár valami nádtorzsa is okozhatta, ha fejjel előre zuhant a vízbe. Vagy mondjuk a csónak alá került, és elrugaszkodás közben a fenékdeszkába csapta a fejét. Egy ilyen malőr tulajdonképpen magyarázna is mindent. Kívánja látni a duzzanatot?
- Nem – mondta Ádám. – Tudna arra felelni, hogy egy ütéstől, amely hasonló duzzanatot okoz, az ember elveszíti az eszméletét?
- Jó kérdés – nevetett Zach doktor. – De én esetleg fölfordulok egy olyan ütéstől, amitől egy nehézsúlyú bokszoló csak a homlokát ráncolja.
- És egy törpe?
- Bizonyára vannak nagyon kemény fejű törpék.
- Tanár úr arra gondol – szólalt meg Lambert százados –, hogy a vízimanót lecsapta valaki?
- Nem gondolok rá. De lehetséges?
- A halőrök évekig vadásztak rá, nem tudták elkapni. Úgy járt a nádban, mint a vidra. Ha nem akarta, észre se vették, a közelébe se kerültek. Máskülönben meg mindenki szerette. Ahogy Berényben hallom.
- Zach doktor bal kezének óvatos mozdulatával leemelte a halott fejbőrét. – Nézze, ennyi az egész. Itt középujt. Finom, alig észrevehető. Látja? – A hajnál fogva csöppnyit megbillentette a skalpot.
- Nem – mondta Ádám, s most szívből örült, hogy Mézmalacot nem hozta magával.
- Nem is csodálom. Jó szem kell hozzá. Nincs semmi bevérzés, a kötőszövet épp hogy egy csöppnyit fellazult... így néz ki a kötőszövet, ha rácsapnak – mondjuk egy nagy párnával... Holnapra egyébként elkészülök a jegyzőkönyvvel. Önnek is küldjek egy példányt?
- Köszönöm – felelte Dér Ádám. – Nem látszik szükségesnek...

Galga Dénes csak késő este telefonált Szegedről; úgy látszik, természetesnek vette, hogy Tarnyik egész nap ott ül a telefon mellett, hívására várva. Tarnyik valóban ott ült, éppen egy nagy szelet zsíros kenyeret evett lila hagymával, tele szájjal szólt bele a kagylóba, így aztán jelentkezése csöppnyit ingerült, mégis elégedett rőfögésre emlékeztetett.

– Tarnyik főhadnagyot keresem – mondta Galga.

– Trögy – felelte Tarnyik.

– Nagyon fontos volna.

– Kröccs...

– Valami baj van a vonallal...

– Nem bírsz várni – nyögte Tarnyik –, míg lenyelem ezt a falatot?

– Jó – mondta Galga. – Nyeld le. Várok.

– Mi nem érünk rá vendéglőben vacsorázgatni. – Tarnyik látványosan nyelt egyet, majd megivott egy pohár sört, diszkrétan böffentett, aztán azt mondta: – Na mi kell?

– Nyugodtan eméssz csak – dünnyögte Galga. – Én várhatok. Elöttem az élet.

– Akkor mondom én. Jó?

– Hallgatom.

– Szólj közbe, ha nem stimmel valami. Tehát kimentél Lakatosékhoz, rögvést azután, hogy beszéltünk, mert furdalt a lelkiismeret és felbosszantott a fölényeskedésem. Egy jótét lelket sem találtál otthon, csak az anyóást. Neki meg sejtelve sem volt, hogy a veje hol, merre jár. Erre te étlen-szomjan ott vártál egész nap, este hétkor az anyóástól kértél kínodban egy korty vizet. Erre mondta, hogy nincs otthon vizük, mert a kút nitrátos. Stimmel?

– Folytasd csak – dünnyögte Galga. – Olyan igaz, hogy szinte nem hiszek a fülemnek.

– Kilenckor pőfögést hallottál. De nem Lakatos jött meg a Trabantjával, hanem a szomszéd. Fél tízkor aztán, immár teljes sötétben, a csöndes Tiszaparti utcát reflektorfény világította meg. Előléptél a fa mögül. A Trabant csikorogva fékezett, te elálltad útját. Lakatos mászott ki az első ülésről, a fokhagymaszag alól, azonnal látta rajtad, hogy nincs mese, megtörtén ismerte be, hogy...

– Oké – szólalt meg Galga. – Vele volt a felesége is, meg a kutyája. Nyolc mázsa fokhagymát hoztak Zsellértanyákról. A kutya meg akart harapni, mert azonnal rájött, hogy rendőr vagyok. Lakatosnak később esett

le a tantusz, csak akkor kezdett el bicegni, amikor a felesége a lábára lépett... Ahogy mondtad, megtörtén ismerte be: a kérdéses napon is fokhagymázott a Trabantjával, s volt olyan marha, hogy megállt segíteni valami pesti doktornak egy durrdefektnél. Le is írta a defektes ürge külsejét; egy színészre emlékeztette...

– Clark Gable-re – dünnyögte Tarnyik. – Ezzel nem mondasz újat. Innen már tudom. Azt áruld el, mikor történt ez a találkozás.

– Kedd délután 17.30 és 18 óra között, hogy pontos legyek. Egyébként ha beszélni akarsz Lakatossal, itt van bent. Hatóság félrevezetéséért leültetem. Meg a fokhagymázásnak is utánanézőnk. Bűzlik.

– Az már a te dolgod. Nekem a keddi ügy eszerint oké. Egy ürgét kihúzhatok. Elnézést, ha bunkó voltam. Kösz a segítséget.

– Nincs mit. Senki se tehet a természetéről. Az írásos jelentést holnap postázom. Csak azért, hogy legyen valami nyoma.

Tarnyik letette a kagylót, épp jókor, a főnöke hívatta.

– Látom ettél, ittál, fitt vagy – mondta Aradi őrnagy. – Egy kicsit távolabb ülj le tőlem, és magad elé beszélj. Az isten tudja, illik-e hagymát zabálni szolgálatban...

– Úgyis megyek haza – mondta Tarnyik.

– Gondolod? – kérdezte az őrnagy. – Persze hogy méysz... De előbb megcsinálsz itt egy jópofa kihallgatást és szembesítést.

– Én?

– Csakis. Hiszen a te kezében futnak össze a szálak.

– A szálak – ismételte Tarnyik. – Mit akarsz tőlem? Miféle szálak?

– A betörése meg a gyilkosságé...

– Csak nincs meg a Halász gyerek?

– Nincs – mondta Aradi. – Viszont jó volna, ha te is beszélnél Golf bácsival, honnan a fenéből tudta, hogy a Kardos-ikon ott lóg Szigetiné szobájának falán.

– Biztos, hogy tudta?

– Naná. Arról viszont sejtelve sincs, hogy a rák a vetésre ment... A betörési csoportnál nem szóltak neki a gyilkosságról. Az adu ászt meghagyták neked.

– Kösz – mondta Tarnyik.

– Azt kell tisztáznod, kivel állt kapcsolatban Golf úr. Szigetivel, Kardossal vagy Szigetinével. Esetleg valaki mással, aki a Sátánfő utcában

otthonosan mozog. Kardos tíz után végez a színházban, tizenegyre itt lesz... Akkor hozd össze Golfal, aki addigra nyilván megpuhul.

– Golf hol van most?

– A 417-ben. Valami marha odabilincselte a páncélszekrényhez. Ha leveszed róla a bilincset, bízni fog benned. Csak rá ne lehelj.

– Egy-egy főnöki jópofaság éjfélre mindig összejön – mondta Tarnyik.

– Csak azt nem tudom, újabban miért nekem kell csinálnom mindent.

– Jobb szívvel járnál el egy csecsemőgyilokban? – kérdezte Aradi. – Egy szót kell csak szólnod...

– Jó, jó – indult Tarnyik az ajtó felé. – De holnap ne számíts rám. Lemegyek Füzesberénybe.

– Ha jónak látod – vont vállat az őrnagy –, a szembesítés után akár el is indulhatsz. A kocsiban majdcsak megalszol.

\*

Golf József, miután Tarnyik eloldotta a páncélszekrénytől, jobb keze hüvelykujjával masszírozni kezdte bal csuklóját, miközben szerény, de fájdalmas nyögéseket hallatott.

– Üljön át ide – mondta Tarnyik, a szoba közepén álló székre mutatva.

– Helyezze kényelembe magát. Kér kávét?

Golf ekkor ráemelte üzött tekintetét. Könnyes pillantásában szemrehányás volt és szeretet. Csakis a többszörösen büntetett orgazdák tudnak így nézni a rendőrré, pillantásukba sűrítve bizalmat és csalódást, tehetetlen készséget és alázatos dacot, egy elutasított szerelmes minden fájdalmát és imádatát. Golf úr most nyomatékosan érezte, hogy joga van erre a pillantásra; életében először tettek rá bilincset, semmibe véve szelídségét és igyekezetét, úgy elbántak vele, akár egy veszélyes bűnözővel, aki az istennel sem akar együttműködni, aki csak tagad és hazudozik. Golf úr úgy tudta eddig, hogy egy jól időzített vallomás, egy megfelelő pillanatban közölt információ meglágyítja a rendőrök szívét, vagy legalábbis önös érdekből nem tolnak ki azzal, aki egy követ fúj velük. Most, hetvenedik életévéhez közeledve már-már azt hitte, hogy jobban tud egy követ fújni bárki másnál; ha rendőrrel találkozott akár hivatalból, akár véletlenül, hajlamos volt úgy viselkedni, mint az egy bordában szóttek közül való, s lám, most a páncélszekrényhez bilincselve rá kellett

döbbsen, hogy az egy húron pendülés merő illúzió és ábránd, mint a rég elvirágzott rózsák illata.

Pillantásával igyekezett kifejezni teljes csalódottságát, de készségét is a megbocsátásra, ha kiderül, hogy ez az egész itt félreértés és baleset.

– Azt kérdeztem, kér-e kávé – mondta Tarnyik ezúttal emelt hangon.

– Nem – mondta Golf úr, újjáéledő sértettségét e rövidke szóba sűrítve.

– Pedig lehet, hogy reggelig fennmaradunk.

Golf, aki csak a betörési és rablási zsarukat ismerte, s pontosan a legjobb embere bilincselte a páncélszekrényhez, most az idegenül rámeredő rózsaszín szemüveg láttán bizonytalan félelmet érzett.

– Jó, akkor kérek – mondta szelíden.

– Ne jőzzon itt – mondta Tarnyik. – Elkésett vele. Golf erre már semmit sem tudott felelni, belsejében nőttön-nőtt a bánat és méltatlankodás.

– Tudja most, hol van? – kérdezte az idegen zsarú zsémbes, rosszindulatú hangon.

– Hogyne tudnám. A rendőrségen – válaszolt Golf, hangjában szolgálatkészséget, ugyanakkor csodálkozást is sűrítve. – Úgy bánik velem, mint egy kezdővel – gondolta, aztán hangosan így szólt. – Kérem, nincs itt valami félreértés?

– Hol? – kérdezte Tarnyik.

– Én rendben elvittem a balhét, jegyzőkönyvileg. Aláírtam mind a hat példányt. Kiadtam a szállítómat és a megrendelőmet. A bűntárs is előkerül. Mit akarnak még tőlem?

– Nem ez a lényeg – mondta Tarnyik. – A kérdésekre feleljen. Hol van most?

– Mármint én?

– Maga.

Golf úr lemondóan sóhajtott:

– A rendőrségen.

– És azon belül? – meredt rá a tükröző szemüveg.

– Hogyhogy azon belül?

– Ez a gyilkossági csoport.

– Jézusom – mondta Golf, és hitetlenkedve körülnézett.

– Bizony. Mi csakis gyilkossági ügyekben nyomozunk, nem lacafacázunk holmi betörésekkel. Érti már?

– Értem – mondta Golf, teljesen értetlenül.

– Maga mondta az emberének, hogy nyugodtan öljön meg bárkit, aki az útjába kerül?

– Én?! – szörnyedt el az orgazda. – Hogy mondhattam volna ilyesmit?

– Akkor csak hagyta, hogy az a szegény srác csőbe menjen? Magának tudnia kellett, hogy otthon van az a nő!

– Miféle nő?

– Ne etessük egymást – mondta Tarnyik. – Nem kezdő egyikünk sem. Szóval?

Golf hallgatott.

– Szóval – fordult el tőle a tükrös szemüveg –, inkább vállal bűnrészességet egy gyilkosságban? Hány éves maga?

– Hatvankilenc – nyögte Golf.

Tarnyik halkán elszámolt tizenháromig.

– Nem éli túl – állapította meg.

– Kérem... Ezt velem ne csinálja...

– Mit? – kérdezte Tarnyik.

– Nekem fogalmam sincs, mi történt, és mit akar tőlem hallani.

– Nem? Hát nem mondtam? Hogy talált rá a Halász gyerek arra a képre?

– Nem tudom – mondta Golf, s arca a ráncoktól egészen öreg lett.

– Kitől szerezte az információt?

– Hát – mondta Golf. – Mit számolt az előbb?

– Én?

– Tizenháromig számolt.

– Ja! Tizenháromtól tizenöt évet kaphat gyilkosságért. A gyilok ugyanis nem más, mint gyilok. Behozzam a Btk.-t?

– Ne – mondta az öreg. – Hiszek magának. De maga is higgyen nekem.

– Jó – egyezett bele Tarnyik minden meggyőződés nélkül.

– Én úgy tudtam, hogy aznap éjjel senki sem lesz a házban.

– Melyik házban?

– A Sátánfő utcai házban, ahová Lali bement.

– Ki az a Lali?

– Halász Lajos.

– Sínen vagyunk – állapította meg Tarnyik. – Menjünk csak teljes gőzzel tovább. Szóval?

– Tényleg volt otthon valaki?

- Hát beszélnék másképpen gyilokról?
- Akkor minket szépen átverték. Mondom hát úgy, ahogy volt...
- Fix?
- Itt dögöljek meg.
- Mari – szólt ki Tarnyik az ajtón az irodatisztnek. – Gyere. Gépbe veszünk egy vallomást.

\*

Jegyzőkönyv a gyanúsított vallomásáról. 1343. sz....  
Betörés, lopás és orgazdaság büntetőben...

„Vallomásomat, amelyet a fenti számú bűnügyben eddig jegyzőkönyvön kívül tettem, az alábbiakkal módosítom, illetve egészítem ki. Elmondom, hogy feltáró jellegű vallomással segíteni szeretném a rendőrség munkáját... (Ezt hagyjuk, vetette közbe itt Tarnyik.)

Az eddigiekkel ellentétben elmondani kívánom, hogy Halász Lajos a velem történt megbeszélés után hatolt be a Sátánfő utcai házba, mivel tölem tudta, hogy ott egy nagy értékű ikon van az egyik földszinti szobában elhelyezve; továbbá tölem azt a felvilágosítást kapta, hogy a lakásban augusztus 3-án kedden éjszaka senki sem tartózkodik. Az ikon megszerzéséről július végén többször is beszéltünk Halással, az Ecséri úti munkahelyemen és a munkahelyem közelében lévő Margaréta étteremben, amelyet magunk között mi Szendergőnek nevezünk, mivel délelőttönként a bokszkban nyugodtan lehet aludni... fogyasztás nélkül is.

*(Térjünk a lényegre – mondta itt Tarnyik, tükröző szemüvegét egészen közel tolva Golf mester arcához. – Ha kíváncsiság fog el, hogy minek hívják a Margaréta éttermet maguk között, zavaromat leküzdve azonnal megkérdezem. Most inkább az érdekel, miről beszéltek, világos?)*



Világos, folytatta az orgazda. Laja vasárnap megnézte, milyen az a ház, valóban be tud-e jutni az emeleti ablakon. Azt, hogy ott juthat be, én mondtam neki, mivel tudtam, hogy a földszinti ablakokon rács van, az ajtókon pedig biztonsági berendezés. Szóval Laja körülnézett és arra az elhatározásra jutott, hogy kötélre szerelt vasmacskát visz magával, olyat, amit a hegymászók használtak, úgy könnyen bejuthat a felső ablakon. Mondtam neki, Laja, az már a te dolgod, hogy és mint, én csak a képet akarom látni. Éjjel egykor várlak a Szendergőben... Tehát arról, hogy hogyan ment be és mit csinált, nekem sejtelmem sincs...

*(Tarnyik itt szomorúan, már-már reménytelenül nézett a készséges öregre. – Úgy látszik, hülyének néz – állapította meg. – Gondolja, hogy arra vagyok kíváncsi, amiről sejtelme sincs? Nyögje ki végre: maga honnan tudta, hol van a kép, és miféle rácsok vannak ajtón, ablakon.)*

Éppen most akartam rátérni, bólintott Golf mester, aztán tekergetni kezdte a nyakát. Hétfőn adtam át Lajosnak a ház alaprajzát, amelyen az ikon helye az egyik földszinti szoba falán piros kereszttel meg volt jelölve. Három kereszt volt a rajzon, két zöld és középpütt a piros. Lajának százszor is elmondtam, hogy a középső képet hozza el, ha pedig nem tudja eldönteni, melyik a középső, hozza mind a hármat. Abban bíztam, hogy be tud mászni az ablakon, de az eszét sose tartottam nagyra. Ajaj! Tudom, hogy nem fogja elhinni, amit most mondok...

*(– Mondja csak – dünnyögte itt Tarnyik. – Mások is néztek már hülyének, nem kell az ilyesminek nagy fenekel keríteni.)*

Szóval az alaprajzot nem én rajzoltam. Én soha a bűdös életben nem jártam abban a házban, még a közelében sem, csak az ikonról tudtam, mármint azt, hogy létezik, mert szerepel a műkincsjegyzékben, és én mint nyugalmazott zálogházi becsüs...

*(Kuss – mondta itt Tarnyik –, hagyjuk az előéletét... Honnan van a többi információ?)*

Ha én azt tudnám, sóhajtott Golf. Na mindegy. Csakis az igazat mondom. Szóval úgy egy hónapja megjelent az üzletemben egy úriember, és tudomásomra hozta, hogy bizalmas dologról akar velem beszélni. Ezért hátramentünk az irodámba.

*(Személyleírás – mondta itt Tarnyik. – Életkor, magasság, fejforma, ruházat, különös ismertetőjel, beszédstílus. Ne kelljen magából mindent harapófogóval kihúzni.)*

175-180 centi magas, sovány testalkatú, görnyedt tartású, 55-60 év közötti férfi. Aranykeretes szemüveget, oldalszakállt, pajeszt és bajuszt viselt, haja és arcszőrzete őszülő. Arca ovális, orra görbe, szája cakkos, lefelé görbülő, szeme sötétbarna vagy fekete, álla gömbölyű, jobb szemöldöke fölött babszemnyi anyajegy van. Ruházata: térd alatt csattal záródó nadrág, amelyhez vastag talpú cipőt és kockás inget visel. Első látásra külföldinek néz ki. Hibátlanul beszél magyarul, szegedies őző tájszólással. Csontfogantyús sétabotját pörgetve és lóbálva megy, a botot fémből készült emblémák díszítik.

*(Sárga papagáj lila gatyában – gondolta itt Tarnyik – minden feltűnést kerülve jön-megy a verebek között.)*

Szóval hátramentünk az irodámba és ott, ha hisz nekem, ha nem, minden bevezető nélkül leszámolt elém ötezer forintot. Nem ölök meg senkit – mondtam erre, mire jóízűen nevetni kezdett a nagy fehér fogáival. A frászt, mondta, szó sincs itt ölésről, de ennek az összegnek a tízszeresét kapom, ha megteszek neki egy jelentéktelen szolgálatot. Műkincs, suttogta aztán, és a bal kezemre tette a tenyerét, műkincs, külföldi kapcsolattal. Ekkor említette egy kölni műkereskedő, bizonyos Wolfgang Drahauss nevét, akit egyébként én személyesen ismerek. Visszatoltam eléje az ötezer forintját, mivel biztosra vettem, hogy a pénzügyőrség akar ilyen olcsón

palimadarat fogni, és azt mondtam: uram, engem semmiféle törvényellenes dolog nem érdekel. Erre koppantott a padlón csontnyelű botjával, és így szólt: lárifári, azt hittem, jobb a szimatja, ha komoly üzletről van szó, nem néz pénzügyőrnek egy kifogástalan delikvenst. Felvontam a szemöldökömet, jelezve, hogy hallgatom, próbáljon meggyőzni, addig pedig isten látja lelkemet, ne tekintsen másnak, mint ami vagyok, egy nyugállományba vonult zálogházi műkincsbecsüs...

*(Tarnyik itt már nem szólt közbe, hanem bátorítóan mosolygón, így jelezve, hogy minél kacifántosabb egy hazugság, annál inkább a kedvére van!)*

A meggyőzés legjobb módját választotta. Közölte velem, hogy Drahauss úr felkeres a közeljövőben, s személyesen garantálja: a készülő üzlethez a pénzügyőrségnek semmi köze... Hittem is, nem is. Az öt darab ezrest semmi esetre sem fogadtam el.

De Drahauss két nappal később valóban beállított, körülnézett a boltomban, megvásárolt tőlem egy tizenkilencedik századi kakukkos órát, s miközben ujjával a kismutatót csavargatta, hogy a kakukk többször is kiugorjék, azt kérdezte tőlem rossz magyarságával: kaptam-e üzleti ajánlatot egy térdnadrágos, sétapálcás úrtól. Ha kaptam, vegyem komolyan, nincs rizikó. Ezután hóna alatt az órával kísértelt a boltomból, beült a Mercedesébe és elhajtatott. Drahauss úrban én úgy megbízom, mint a szülőanyámban, tűzbe teszem érte a kezem, hogy nem paktál a pénzügyőrséggel és nem veszi szívére a Magyar Nemzeti Bank kiviteli tilalmait. A kakukkért száz márkát kértem, ő ötszázat adott, mintegy kifejezve irántam érzett bizalmát.

Néhány nappal később megjelent üzletemben a térdnadrágos. Mentünk hátra az irodámba. Hogy lássa, elmúlt a rossz érzésem, megkínáltam francia óborpárlattal, s én magam hoztam szóba Drahauss úr látogatását. Szó nélkül hallgatott végig, belekóstolt a

brandybe, belső zsebéből előhúzott ötezer forintot, az asztalra tette, és a következőket mondta el. Egy bizonyos Kardos Mór nevű színész, szó szerint „egy rossz ripacs”, tulajdonában jó néhány értékes ikon van, de egy közülük különös figyelmet érdemel: Anton Iljics tizenötödik századi orosz festő Madonnát és kis Jézust ábrázoló 25x28 centiméteres vászonra festett képe, amelyért Nyugaton ötvenezer márkát is megadnának. Ez a kép Kardos gyűjteményéből rövid időre átkerült bizonyos Szigetinéhez, aki a Sátánfő utcában lakik egy olyan házban, ahová behatolni egy profi betörőnek különösebb problémát nem jelent, ő, mármint a térdnadrágos, Drahauss úr megbízásából jár el, neve nem fontos, ha kívánom, szólítsam nyugodtan Kiss vagy Nagy úrnak, esetleg Kovácsnak, teljesen mindegy. Szóval mivel Kardos gyűjteményét korszerű riasztóberendezések őrzik, az ikon megszerzésére most van mód; semmi más nem kell hozzá, csak egy jó betörő. Kockázat szinte semmi, egy ablakon kell bemászni egy olyan éjszaka, amikor senki sem tartózkodik a házban. Nekem csak annyi dolgom lenne, hogy keresek egy megbízható betörőt, és az ikont kb. tíz napig magamnál tartom. Ezért Drahauss úr ötszáz márkáján kívül kapok még ötvenezer forintot, s a betörő prémiumaként további tízezret. Ennél nagylelkűbb ajánlatra nem számíthatok az édesanyámtól se. Mondtam, hogy tegye el a pénzét és jöjjön vissza három nap múlva, addigra beszélek valakivel. Másnap üzentem Halász Lajáért, találkoztunk is a Szendergőben, azt mondta, ha nincs kockázat, benne van a buliban, de csak úgy, hogy megy és jön, ha hótziher, hogy tiszta a terep. Az ötezren kívül kell neki egy új Adidas cipő is, mert a régi cipőjét eldobja majd, ha túl lesz a dolgon. Gumikesztyűt 15.60-ért ő maga szerez be, nehogy fertőzést kapjon betörés közben, így hát megegyeztünk. A térdnadrágos július 20-án újra eljött, hozta a helyszínrajzot és megesküdtött, hogy

augusztus 3-án éjjel senki sem lesz abban a lakásban, ahol a kép lóg a falon, de hát ez különben is olyan dolog, mondta, aminek egy betörő még az utolsó pillanatban is a végére járhat, egy telefonhívással, vagy úgy is, hogy behatolás előtt hosszan és kitartóan csenget. Nem kell ezt nekem magyarázni... Ezután megadta a villa telefonszámát, még egyszer leszögezte, hogy kutya nincs, megállapodtunk, hogy a betörést követő harmadik napon, tehát éppen a mai nap során jelentkezik nálam telefonon Kiskovács néven, és akkor állok csak vele szóba, ha minden rendben van, így másnap elhossa a pénzt és elviszi az ikont...

*(Te rohadt mocskos vén uzorás – üvöltött fel itt Tarnyik jegyzőkönyvön kívül.– Most kirázlak a cserzett bőrödből. Miért nem mondtad eddig, hogy hívni fog?)*

*– Nem vagyok mocskos vén uzorás – felelte ugyancsak jegyzőkönyvön kívül Golf úr, nem minden méltóság nélkül. – Miért csaltam volna csapdába a megbízómat, mikor még azt sem tudtam, hogy abban a rohadt lakásban egy hulla maradt?*

*– Megbánod ezt még – sziszegte Tarnyik.*

*– Már megbántam – felelte Golf –, azért kezdtem róla beszélni. De hát a telefonhívásaimat úgyis figyelik, nem?*

*– Mi közöd hozzá? Azt hiszed, a mi éberségünk segít rajtad? Mondd a számot, vén marha, de villámgyorsan!*

*– Ki-kilenc, kilenc, négy, nulla, hét, négy, kettő – felelte Golf.*

*– Ez hét szám – mondta vészjóslóan Tarnyik.*

*– A második kilencest csak dadogtam. Tarnyik tárcsázott. Megvárta a bugást, aztán a halk kattanás utáni csendet, majd így szólt.*

*– Ne lihegj a kagylóba és ne hegyezd a füled. Tarnyik főhadnagy vagyok a gyiloktól.*

*A csend tovább tartott.*

*– Na jó – mondta Tarnyik. – Okos és éber fiú vagy. Hívd vissza a BRFK-t.*

*Letette a kagylót, várt. Egy perc múlva az asztalán megcsendült a telefon.*

*– Oké, okos fiú. Én voltam az előbb. Azt akarom tudni, hívta-e valaki ezt a vén marhát, leginkább azt, hogy egy Kiskovács nevű ürge jelentkezett-e.*

*– Svábik Paja vagyok a betöréstől. Rajtad kívül ma senki se hívta a számot. Csak lapítok itt, mint egy tőkön lőtt kannyúl.*

*– Lapíts hát – mondta Morcos. – Einstein pont ilyen üres óráiban alkotta meg a relativitás elméletét...*

*– Én inkább szundítanék egyet – felelte Svábik Paja. – Ha már mindenképpen muszáj valamit csinálnom. Attól*

*tartok, hogy álmomban rám másznak a svábbogarak...*

*– Ha netán ez a Kiskovács jelentkezik, mondd meg neki, hogy Golf úr két órán belül otthon lesz, akkor hívja fel újra.*

*– Hát hazaenged? – ujjongott fel Golf.*

*– A frászt – felelte Tarnyik. – Ott rohadsz egy hétig a telefon mellett, aztán jössz vissza, mint a biliárdgolyó, amelyik dupla falsot kapott. Miért van teli a lakásod svábbogárral?*

*– Svábbogárral? – kérdezte a megtört orgazda. – Csótányom van, nem svábbogaram...)*

Augusztus 2-án este 23.30-kor Skoda gépkocsimmal elvittem Halász Lajost a helyszín közelébe, pontosabban a Lomberdő és Sátánfő utca kereszteződéséig, ő ott kiszállt és egyedül ment tovább azzal, hogy én 0 óra 15-re visszajövök, és a kereszteződésben az előbb említett helyen fölveszem.

Így is történt. Elhozta az ikont, amelyet a Skoda hátsó ülése alá rejtettem el; levittem Laját a Déli pályaudvarig, ahol tudomásom szerint vonatra szállt. Míg együtt voltunk, nyugtalanságnak nem adta jelét, azt mondta, minden simán ment. Amikor átadtam neki az ötezer forintot, röhögve közölte velem, tudja ugyan, hogy átverem, de öt rongyért ilyen melót mindig szívesen vállal, s mivel én nem vagyok egy rohadt uzsorás, adtam neki még egy Bartókot, hadd legyen vele egészen boldog. Én magam, miután őt kivettem a Délinél, hazamentem, az ikon reggelig a lakásomon volt, csak másnap kilenc óra tájt vittem ki az Ecserire, ahol üzletemben elrejtettem a Rákóczi-nyomat mögé. Ott találták meg később a zsaruk...

*(– Ki fújta be? – kérdezte itt jegyzőkönyvön kívül Golf úr, mire Tarnyik így felelt:*

*– Ki más? Az a jó pakisztáni nagynénikéd, aki fegyvert szállít az afgánoknak. Világos?*

*– Világos – felelte Golf.)*

Ekkor érkezett meg a BRFK-ra Kardos Mór színművész, vajsárga, halványzöld csíkos selyemöltönyben, frissen és szinte ragyogva, mert nagy sikere volt az aznap esti előadáson.

Amikor Aradi őrnagy átadta neki az ikont, ajkához emelte, és bohókásan megcsókolta, ily módon kifejezve örömét, egyúttal köszönetét a rendőrségnek, s azt is, hogy a megkerült képet felismeri.

– Soha többé ilyen könnyelműséget – mondta. – Dehogy adom kölcsön még egyszer. – A mosoly hirtelen eltűnt az arcáról. – Szegény, drága Barbi. Ki gondolta volna, hogy hiúsága miatt hal meg.

– Hogyhogy a hiúsága miatt? – kérdezte Aradi őrnagy.

– Amikor először meglátta nálam ezt a képet, azt a felfedezést tette, hogy Anton Iljics Madonnája, amelyet a Szép Szűz néven is ismernek, kifejezetten őhöz hasonló. Ezért akarta aztán Szegeden szerepeltetni a kiállításán, ezért könyörögte ki tőlem, s a végén nyilván ezért ölték meg...

Ekkor lépett be Aradi szobájába Tarnyik.

Kardos kezét fogott vele, majd így folytatta, szinte egyetlen sóhajtásba sűrítve az egész mondatot.

– Én egy szép nő könnyörgésének sohasem állottam ellent, bár most azt tettem volna...

– Milyen kapcsolatban állt ön Szigetinével? – kérdezte Tarnyik, észre sem véve, hogy otromba módon töri szét a sóhajok varázsát. – Hogy egy milliós értéket csak úgy rábízott?

– Gondolom, önök mindent tudnak kapcsolatunkról – felelte Kardos.

Tarnyik tátott szájjal nézett rá.

– Már honnan tudnánk?

Kardos ettől egy picit zavarba jött, felvonta szemöldökét.

– Miután nyomoznak ebben az ügyben, felteszem, hogy semmi sem marad rejtve...

– Tehát? – kérdezte Tarnyik. – Milyen kapcsolatban állt ön Szigetinével?

– Titkos szerelmi kapcsolatunk volt – mondta Kardos, s méltatlankodva Aradira nézett. – Természetesen mélyen emberi érzésekkel, kölcsönös nagyrabecsüléssel...

– Értem – mondta Tarnyik. – Ez a kapcsolat a közösülésre is kiterjedt? Aradi őrnagy elfordította a fejét.

– Ki – mondta Kardos, megvetését e rövid szóba sűrítve.



– Ezt majd jegyzőkönyvbe vesszük – bólintott Tarnyik. – Az ikont felismeri?

– Kétségkívül. Örülök, hogy hazavihetem végre.

– Dehogy viszi – mondta Tarnyik. – Az ikon marad.

– Elnézést – szólalt meg Aradi, nevetését udvariasan mosollyá szelídítve. – Ha a vizsgálat megfelelően előrehalad, természetesen ön visszakapja a képet. De most nem ezért kértük be. Ha megengedi, átadom önt Tarnyik főhadnagynak, kérem, feleljen a kérdéseire, s álljon rendelkezésre abban a formális hatósági eljárásban, amelyre éppen az ügy gyors és teljes felderítése érdekében van szükségünk. Megérti, ugye?

– Persze – bólintott Kardos. – Valószínűleg nem fog zavarni Tarnyik főhadnagy úr lényegre törő habitusa. Magam is játszottam már hasonló szerepet.

Aradi átvette az ikont, megint mosolygott, kezét nyújtott Kardosnak, aztán Tarnyikhoz fordult.

– Ne fáraszd ki nagyon a művész urat – mondta. – Gyorsan és flottul csináljátok a szembesítést.

– Mit? – kérdezte Kardos.

Tarnyik kitárta előtte az ajtót.

– Nem érdekes – mondta. – Egy formális baromság. Na jöjjön.

\*

Jegyzőkönyv szembesítésről. A szembesítés a Be. 64. § (2) bek. alapján azért szükséges...

– Mi a francért szükséges? – kérdezte itt Tarnyik az írógép fölé hajló irodatiszttól. – Mit lehet ide írni?

– Mondjuk írhatom azt – felelte az irodatiszt –, hogy a gyanúsított és a sértett vallomása egyeztetésre szorul. Ez teljesen jó és hivatalosan hangzik.

– Jó – bólintott Tarnyik. – Csak azt nem tudom, hogy Peti ezzel mi a frászt akar.

– Bízd rá – mondta az irodatiszt, majd tovább írta a jegyzőkönyvet.

...mert sértett és gyanúsított vallomása egyeztetésre szorul. A szembesítés megkezdése előtt az eljárás vezetője a jelenlévő feleket figyelmezteti az

igazmondásra és a hamis tanúzás törvényes következményeire, melyet sértett és gyanúsított tudomásul vesz...

Ezután Tarnyik beszólt a 417-esbe.

– Gyere, vén barom. Aztán a 415-ösbe.

– Művész úr, jöjjön.

Így találkozott a 416-os szobában Kardos Mór jellemszínész Golf József nyugállományú orgazdával.

– Művész úr! – kiáltott fel az orgazda.

– Golf papa – ámult el a színész. Majdnem egymás karjába borultak.

„Az eljárás vezetőjének kérésére Kardos Mór sértett előadja, hogy Golf József használtcikk-kereskedőt mintegy húsz éve ismeri, mivel nevezett régebben a Bizományi Áruház egyik műtárgyakkal foglalkozó fiókjában mint eladó és értékbecslő működött, s sértett üzleti kapcsolatban volt vele, amely kapcsolatot Golf nyugállományba kerülése után is megmaradt, amennyiben Kardos Mór megbízásából régi képeket, ikonokat s egyéb műtárgyakat közvetített a gyűjtéssel foglalkozó sértett számára.

– Én Golf Józsefet megbízható, ugyanakkor nagyon ügyes emberként ismertem meg, arról tudomásom, hogy szabálytalan vagy törvénysértő üzleteket lebonyolít, nekem nem volt. Jelenleg sincs. Kapcsolatunkra a teljes korrektség volt a jellemző. Közvetítői tevékenységét én kölcsönös megállapodásunk szerint honoráltam, ez a honorárium általában a vásárolt érték öt százalékát tette ki. A nekem eladott műtárgyak törvényes eredetéről, a megkötött üzlet szabályos voltáról mindig meggyőződtem. Ha nagyobb értékű műtárgyat vásároltam Golf közvetítésével, a tranzakcióba ügyvédemet, dr. Zándor Zoltánt is mindig belevontam. Golf József üzleti magatartása ellen semminemű kifogásom nem volt, köztünk vita nem merült fel. Kérdésre elmondom, hogy

én utoljára kb. három hónappal ezelőtt jártam Ecseri úti üzletében, ahol két régi könyvet vásároltam tőle, emlékezetem szerint ezeröttszáz forint értékben. Elmondom továbbá, hogy Anton Iljics Madonnát és kisdedet ábrázoló ikonját nem Golf József közvetítésével vásároltam, hanem 1977-ben egy aukción árverés útján került a tulajdonomba. Akkor 277 ezer forintot fizettem érte. Erről a képről emlékezetem szerint Golffal semmilyen formában nem beszéltünk, ő természetesen tudhatta, hogy az ikon a tulajdonomban van, mivel az a műkincsjegyzékben a 18731-es sorszám alatt szerepel, s a vele kapcsolatos adatokhoz bárki hozzáférhet. Most itt a rendőrségen jutott tudomásomra, hogy Golf Józsefnek szerepe van abban a betörésben, amely a fent említett ikon megszerzésére irányult. Ez számomra, tekintettel eddigi jó kapcsolatunkra, meglepetés, mivel benne teljesen megbíztam, és ellenem irányuló rossz vagy hamis szándékot róla nem feltételeztem.

Kérdésre elmondom, hogy Wolfgang Drahauss kölni műkereskedőt több év óta ismerem. Ő Magyarországon járva mint műgyűjtőt engem először két esztendeje keresett fel. Tudok németül, így elég jó, félig-meddig barátinak nevezhető kapcsolat jött létre közöttünk. Érdeklődött a gyűjteményem iránt, konkrétan az Anton Iljics-festmény iránt is, de tudomásul vette, hogy az ikon egyrészt nem eladó, másrészt védett lévén, Magyarországról nem kivihető. Drahauss úr három hónapja járt utoljára nálam, ekkor az ikon, emlékezetem szerint, nem jött közöttünk szóba.

Ugyancsak kérdésre mondom el: nincs tudomásom arról, hogy kb. 3 hete Drahauss Magyarországon járt volna. Az biztos, hogy engem nem keresett fel. Én tavaly nyáron egy hetet töltöttem nála Kölnben. Egyébként üzleti kapcsolatban nem álltunk, kapcsolatunk jellege baráti volt, ami közös

érdeklődésünkön alapult. Mást minderről elmondani nem tudok és nem is kívánok.

Eljárásvezető: Az ikon biztosítva volt?

Tanú: Természetesen. Nagyobb összegre. Ez a szokás.

Golf József előadja, hogy a Kardos Mór által elmondottak gyanúsított és sértett viszonyával kapcsolatban megfelelnek az igazságnak, azokat cáfolni vagy kiegészíteni nem tudja. Ugyanakkor sajnálkozását fejezi ki, hogy sértettnek kellemetlenséget okozott; tettét megbánta, de a megtörtént dolgokon változtatni nem tud.

Az eredményesen zárult szembesítés az ügy szempontjából újat nem hozott.”

\*

Tarnyik ezután a kukkolócsoport egyik fiatal hadnagyával hazavitette Golf urat, hogy az éjszaka további részét a telefon mellett tölthesse a térdnadrágos idegen hívására várva. A bika órájában hazatért Kardos Mór is, elalvás előtt az ikon eltűnése és megkerülése járt a fejében, s arra gondolt, az ilyen dolgok rosszul is végződhetnek. Két Tardyllal tudott csak elaludni.

Aradi őrnagy inkább kíváncsiságból, mint becsületből megvárta, míg Tarnyik befejezi a szembesítést; pillanatok alatt átolvasta az iratot, lelépés van, mondta Marikának, az irodatisztnek, vár otthon a gyerek.

Hajnali három óra volt ekkor, Tarnyik az ajtófélfának támaszkodva aludt, álmában ezt motyogva: „Átkozott csecsemők...”

– Mi baj? – kérdezte az őrnagy.

– Átkozott csecsemők – felelte Tarnyik.

– Mi az, hogy nagyobb összeg?

Tarnyik összeráncolta a homlokát.

– Hogyan nagyobb?

– Nem kérdezted meg Kardostól, hogy mennyire biztosította a képet.

– Hétszázezer forintra.

– Az nem semmi – mondta az őrnagy. – Legközelebb a jegyzőkönyvbe is írd be, ahogy most én. Mehetsz haza. Én is megyek.

Tarnyik egy pillanatra felriadt.

- Mire kiérek Lőrincre, jöhetek vissza.
- Miért mennél Lőrincre?
- Ott lakom.

Aradi, aki pontosan tudta, hogy Tarnyik a lőrinci lakótelep túlsó végén lakik és tériszonya van, ha a tizedik emeleti erkélyről letekint, csodálkozva vonta fel a szemöldökét.

- Ja?! Akkor meg mi a fenét akarsz?

– Elhállok ma az egészségügyi szobában, van ott egy állítható fogorvosi szék. Szólj az ügyeletesnek, hogy adja oda a kulcsot, és hogy hét óra előtt ébresszen fel...

– Aludj inkább itt – mondta Aradi, s a legyezőpálma alatt álló keskeny díványra mutatott. – Jobb, mint Honolulu.

– Ha szólsz az ügyeleten – rogyott le Tarnyik –, ne annak a bajuszos marhának szólj.

- Miért ne?

– Képes ötkor feljönni egy kancsó vízzel. – Befelé fordult, és már aludt is.

Aradi lepedőt vett elő a szekrényből, Tarnyikra terítette.

– Épp, mint egy hulla – dűnnyögte. – Így jár az, aki gyilkosságokat eszel ki...

Aztán leoltotta a villanyt, és hazament.

\*

– Ne aludjál lisztes molnár – dúdolgatott magában Tarnyik –, a garat, a garat üresen jár... – Hallotta is a malom mormolását, zsupsz, felriadt. – Kanyar jön, te marha, ne a garatot figyeld. – Ügyesen bevette a kanyart, azután látva, hogy hosszú, egyenes útszakasz következik, visszasüppedt az álom meleg fészkébe.

Lehunyt szeme előtt egy újsághír jelent meg: „Ágyában dohányzott...” Zsupsz! Zökkenve riadt föl, mert tudta, hogy minden hír úgy végződik: „... és füstmérgezésben meghalt...” Tízezrek dohányoznak ágyban, de közülük csak az tesz hírnévre szert, aki magára gyújtja a dunyhát.

„Vezetés közben elaludt és gépkocsijával...”

„Ez rólad szól – suttogta egy hang a fülébe –, és úgy végződik...”

– ...hogyan egy útmenti fának rohant – vágta rá Tarnyik, és balra rántotta a kormányt...”

„...dehogy – mondta a hang –, úgy végződik, hogy összeütközött egy szabályosan közlekedő buldózerrel...”

– Jujuj – sikoltott Tarnyik, és jobbra rántotta a kormányt... Zsupsz! – rezzent össze egész testében, és ébren volt máris. Nyugodt 140 kilométeres tempóban haladt az út közepén, a két kereke között a felezővonallal.

– Mit ijedezel, te marha? – dünnyögte maga elé. – Egy ilyen gyönyörű reggelen öröm zsarut temetni...

Valóban gyönyörű volt a reggel. Áttetsző kék az ég, a leeresztett ablakon át hűvös, illatos levegő áradt, se közel, se távol nem látszott egyetlen jármű, mivel Tarnyik az apró falvak között kanyargó mellékutakat választotta, nem pedig a sztrádát, ahol ilyenkor nyár derekán őrjöng a forgalom... így egymagában őrjöngött csupán...

Furcsa nevű falvakat hagyott maga mögött: Csókakő, Bodajk, Gúttamási, aztán holtvágányra futott Isztiméren. Itt a falu végén egyszerűen eltűnt az út, sőt a rétek és szántóföldek is belevesztek az erdőségbe.

Tarnyik megállt a szolgálati Ladával a bozotos szélén, leeresztette az ablakot, és néhány percig átkozódva hallgatta, hogyan dalolnak a madarak az isztiméri kertekben, s följebb, a bükkösökben. A nap most már melegen sütött, a növényzetből felkerekedtek a lepkék, szitakötők és darazsak, az égen fehér felhő úszott át, s valahol messze a tési fennsíkon kakukk szólt.

– Lo-ombos ágon cso-ókot vált az i-ifjú gerlepár – üvöltötte Tarnyik, mert megrészegítette a természet közelsége és a nagyszerű idő. – Nyár van, nyár van, kakukk szól már a fák közt, kakukk, be szép a nyár...

Mintegy válaszul az üvöltésre három terepszínű harci helikopter jelent meg az erdőség fölött, ugyanakkor a fák közül kilépett egy galambősz öreganyó.

– Jó napot, öreganyám – köszöntötte Tarnyik. – Van erre egy kocsma?

Az öregasszony ment némán tovább, mert töksüket volt.

Tarnyik hátrátolatott a kocsival, be a szederindásba, és némi erőlködés után sikerült megfordulnia. A helikopterek fenyegetően dübörögtek fölötte.

– Rohadtak – rázta feléjük az öklét. – Mit rémisztgetitek az embert? Csoda, hogy mindenki megsiketül?

Utolérte az öregasszonyt, megállt mellette, kitérte a kocsiját.

– Üljön be, öreganyám.

Az anyóka rémulten behátrált az árokba, és eltűnt a bokrok között.

Tarnyik megnézte magát a visszapillantó tükörben.

– Nem csoda – mondta. – Igazán nem lehet csodálni...

A falu közepén a tűzoltószertár mellett megtalálta az italboltot.

Ivott egy jó meleg kólát, aztán megette reggelire az utolsó fasírtot, amit a csapos ismeretlen okból egy üvegbura alatt tartott, öt eleven léggel együtt.

Aztán Tarnyik elhagyta a falut.

A hang Isztimér határában ismét suttogni kezdett.

„Ételmérgezés gyanújával került kórházba 47 ember; a mérgezést a Kőjál vizsgálata szerint a szabálytalanul tárolt isztiméri lófasírt okozta...”

– Mondd csak, mondd – dünnyögte Tarnyik. – Igazán jó ízű fasírt volt. Egyetlen légy se döglött meg tőle.

Ahogy megtalálta a Berhida, Papkeszi felé vezető utat, lényét teljesen váratlanul derű és nyugalom fogta el.

– Hány földrengést megúsztam már – mondta magában. – Lisszabon, Csanking, Skopje, Bukarest, Berhida. Egyiken se voltam ott. Hát szólhatok egy szót? Temetett már engem maga alá leomlott épület?

Szeme elkönnyesedett az örömtől, ahogy nézte a nyári fényben tündöklő tájat. Most biztos volt benne, hogy rövidesen kézre keríti Barbi gyilkosát, s abban is, hogy soha többé nem kell hullaházban csecsemőboncoláson részt vennie.

Többet nem is várt az élettől.

Négy óra húsz perc alatt ért le a Deák térről Füzesberénybe. Ez az út a sztrádán nagy forgalomban több mint másfél óráig tart egy gyakorlatlan vezetőnek. Tarnyik elkerülte az eszméletlen, észbontó tolongást.

Fél 12-kor vidáman állt be kocsijával a berényi Halászkert vendéglő zsúfolt parkolójába egy nyugatnémet Audi és egy holland Saab közé.

Az üzletvezető pillanatokon belül előkerült. Tarnyik tisztázta vele, hogy nem érdekli az illegális halkereskedés, de az igazat akarja hallani, mivel gyilkossági ügyben nyomoz: hol találja meg Raab Gergely leszázalékolt vasutast, alias Vízimanót, alias Lidércet, aki jó pénzért ide hordja a Halászkertbe orvul fogott süllőit és pontyait.

Az üzletvezető egyre nagyobbra tágult szemmel hallgatta Tarnyikot, és végül így szólt.

– Úristen, hát maga nem tudja?

– Mit?

– Halva találták szegényt a nádban.

– Hogyhogy a nádban? – kérdezte Tarnyik, akin a hír hallatára bizonytalan, rossz érzés futott át.

– Kiesett a csónakjából, és vízbe fulladt... De a kővári rendőrségen többet tudnak mondani erről. Megkínálhatom valamivel?

– Nem – mondta Tarnyik, s arra gondolt, hogy ez a hirtelen jött halál alaposan befűthet a jelentéktelen Bartal doktornak. – De a kezembe nyomhat egy jeges kólát...

Az üzletvezető kiemelt egy literes kólás üveget a hűtőládából, hosszas szabadkozás után elfogadta Tarnyik húzását, aztán eligazította, hogyan talál el a leggyorsabban a kővári rendőrségre.

Tarnyik hóna alá vágta a gőzölgő üveget, beszállt kocsijába, és eszeveszett tempóban indult Kővár felé. Útközben többször is ivott a kólából, így mire a városi kapitányságra ért, teljesen berekedt.

– Tarnyik főhadnagy vagyok odafentről – hörögte a kapus arcába, aki ugyanolyan ellenszenves, hosszú és vikszos bajuszt viselt, mint a BRFK kapujában a poszt. – Ki helyszíneli itt a vízihullákat?

– Nem addig a' – mondta a kapus. – Lássék valami igazolvány...

Tarnyik visszaballagott az igazolványáért a kocsinhoz.

– Na jó – mondta az őr, miután szemügyre vette a dokumentet. – Levenné az okuláróját!

– Hú – mondta Tarnyik, és levette.

– Szemüvegben tényleg jobban fest – mondta az őr. – Elnézést, kit is keres?

– Azt, aki a vízihullákkal foglalkozik.

– Na, az vagy a Lambert Kálmán lesz, vagy – vakarta meg halántékát az őr – ...vagy a Lambert Kálmán.

Minden harcsabajszú rendőr rohadék – gondolta Tarnyik. Aztán azt hörögte. – Hol találom? – Kit?

– Mit gondol? – sípolta Tarnyik. – Lambertet.

– Nem értem – mondta az őr. – Kurvául be van maga rekedve. Az ilyen rosszabb, mint a székrekedés.

Tarnyik krákogott egyet, aztán váratlanul éles, tiszta hangon üvöltötte.

– Szórakozol velem?

– Én? – nézett rá az őr. – Miért szórakoznék? Épp mondani akarom, ha Lambert Kálmánt keresi, menjen át a kórházba. Ha siet, megtalálja a proszektúrán. Persze ha előbb kiböki, kit keres, összehozhattam volna magukat. Lambert akkor lépett ki a kapun, amikor maga visszament a kocsijához az igazolványért.



– Dögölj meg – hörögte Tarnyik, aztán beszállt a tűzforró kocsiba. – A mocskos állat azt se mondta meg, hol van a kórház...

Az útkereszteződés után megállt, és az ablakon kihajolva megszólított egy bizalomkeltő külsejű embert.

– Uram, hol találom a kórházat?

A férfi mosolyogva széttárta a karját.

– Nicht verstehe...

– Gondoltam – hörögte Tarnyik.

A harmadik embertől aztán megtudta. A kórház előtt végre árnyékban állíthatta le a kocsiját.

– Két alibi egy kupacban – motyogta, amikor a portás megmutatta neki a prospektúra fehér épülettömbjét. – Lambert és a hulla... Itt futnak össze a szálak.

Az első helyiségben egy hüllőszerű albínó fogadta. Ahogy Tarnyik megérezte az enyhe formalinszagot, izzadt hátára ráfagyott az ing.

– Parancsol? – kérdezte az albínó.

– Rendőrtiszt vagyok – suttogta Tarnyik, mert a rekedtség megint erőt vett rajta. – Budapestről. Úgy tudom, itt van önöknél Lambert Kálmán.

– Nálunk? – a fehér hüllőfej egy könyv fölé hajolt. – Tévedés, uram. Lambert nevű, hm... tetemünk nincs.

– Nem tetem. Lambert Kálmán rendőr százados, hivatalos minőségben.

– Miért nem mondja, uram? Hm... Persze, ahogy vesszük, mi hivatalos, mi nem... Hát kell ennél hivatalosabb... Bocsásson meg ezért a gondolatért. Hm... Valóban járt itt imént egy rendőr, valószínűleg Lambert, hiszen ha nem ő lett legyen az, az már talán sok volna a véletlenekből... Bocsásson meg ezért a gondolatért... Az ember itt magában filozofálásra hajlik. De mivel ez a Lambert, nevezzük így, nem találta itt a tanár urat, fölszaladt a fül-orr-gégére, mert ott fekszik a fia...

– Fül-orr-gége – ismételte Tarnyik. – Itt nem stimmel valami.

– Igaza van – csapott a homlokára az albínó. – Tévedtem. A sebészetre szaladt fel. Vakbélműtét. Minden világos... Uram, nyugodjon meg. Vissza fog jönni. Öt perc, talán tíz. Telefonon felszóltam a tanár úrnak. Itt találkoznak majd... Na lám, ugye megmondtam – mutatott a nyíló ajtóra. – Zach tanár úr. Lám, lám, világos. Minden út Rómába vezet...

Zach kezét nyújtott Tarnyiknak, amikor megtudta, hogy rendőr, mosolyogva háton veregette.

– Micsoda érdeklődést vált ki a mi kis halottunk. Egymás sarkára lépnek a rendőrtisztek: századosok, ezredesek... – kérdően nézett Tarnyikra.

– Főhadnagy – mondta Tarnyik.

– Főhadnagyok... Most már csak egy tábornok hiányzik. Hehe... Kiváló. Egészen kiváló. Magának mondtam már, hogy ez az ötezredik esetem?

– Még nem – felelte Tarnyik.

– Pedig pontosan az ötezredik. Most már persze múlt időben. Ma már 5002-nél tartok. Egy százkét éves végelgyengült az elfekvőből, és egy halva született csecsemő...

– Ez nem lehet igaz – suttogta Tarnyik.

Az orvos csodálkozva ránézett.

– De igaz. Ma is születnek olykor halott csecsemők. Ha kíváncsi rá, megmutatom. Egészen furcsa módon kék színű. Ugyebár a köldökzsinór...

– Kérnék egy pohár vizet – mondta nagyon udvariasan Tarnyik.

– Készséggel – mondta az albínó. – Remekül hűtött vizünk van ott a kancsóban. Gyengének érzi magát, uram?

Ekkor nyílt ki az ajtó, és belépett Lambert Kálmán. Egészséges barna arcbőre furcsán elütött az albínó sápadtságától és Tarnyik zöldesszürke színétől.

– Megint egy rendőr – veregette meg az orvos Tarnyik hátát, ily módon mutatva be őt Lambert századosnak. – Még nem is kérdeztük meg tőle, miért jött...

– Téged kereslek – mondta Tarnyik, s túlságosan is melegen szorította meg Lambert kezét. – Egyáltalán nem halottnézőbe jöttem... Jobban mondva... Raab Gergely után érdeklődtem Berényben, és hozzád küldtek. Persze ha nem küldenek hozzád, akkor is megkereslek, mivel egy másik ügyben, jobban mondva, ugyanabban az ügyben szükségem van rád...

– Világos – bólintott Lambert.

– Sajnos – suttogta Tarnyik, s csak most engedte el Lambert kezét –, itt futnak össze a szálak... Pedig ha van valami, amit ki nem állok, az a hullaház.

– Proszektúra – mondta az albínó.

– Ne vicceljen már – szólalt meg Zach doktor –, én percek alatt meggyőzőm magát, hogy ennél békéesebb, jószerint kellemesebb hely nincs a világon.

– Nem tartok igényt meggyőzésre.

– Hűvösség, csend, rend, tisztaság – dalolta a kórboncnok, s egy pár gumikesztyűt vett elő a faliszekrényből. – Na jó. Kinek a pap, kinek a papné. Jöjjenek.

– De a csecsemőt nem akarom látni – szögezte le Tarnyik. – Nem azért vagyok itt. Csakis az érdekel, mi történt Raab Gergellyel, hogyan fulladt a vízbe.

Dr. Zach kitárta a boncterem ajtaját.

– Ajaj – emelte feje fölé gumikesztyűs kezét. – Megadom magam. Lám, egyetlen rendőrnek se jó a sima vízbe esés. Megmondaná – nézett Tarnyikra –, hogy mire számít?

– Enyhe duzzanat a fejtetőn – mondta Tarnyik, pillanatnyi sugallatnak engedve. – Bevézés nélkül. Mint amikor odacsapnak egy nagy adag kelttésztaival.

– Az anyját – mondta a kórboncnok. – Ezt meg honnan tudja?

– Hé, fiú – kiáltott fel Lambert százados. – Mi ez?! Beszélteél Dér Ádámmal?

– Én? Hol? Miért?

– Honnan tudsz erről a duzzanatról?

– Nyugi – mondta Tarnyik, akit hirtelen nagy önbizalom töltött el. – Mindent a maga idején.

– Jöjjenek – intett Zach doktor gumikesztyűs kezével. – Kipreparáltam a kötőszövetet, leborotváltam a fejtetőt, nagyítóval vizsgáltam meg a hámréteget és az agyhártyát. Metszeteket készítettem és színes felvételeket tizenkétszeres nagyításban.

Kihúzta az egyik szekrényfiókot. A gördülő asztalkán fehér lepellel letakart csöpp test feküdt.

– Ne – sikoltott Tarnyik. – Csecsemőt nem akarok...

– Ez csak egy törpe – csóválta meg a fejét Lambert. – Azt hittem, tudod...

– Hogy került bele ebbe az ügybe Dér Ádám? – kérdezte Tarnyik, miközben fintorogva figyelte, hogy dr. Zach félrehajtja a leplet.

– Mindent a maga idején – mondta a százados. – Előbb te jössz!

– Fent Pesten megöltek egy nőt úgy, hogy előtte elkábították egy homokzsákkal, amely nem volt keményebb egy túrós rétesnél. Ezt a szerencsétlent – mutatott a törpére – azért kerestem, mert egyik gyanúsított

rá hivatkozott, hogy együtt voltak a gyilkosság időpontjában. A gyilkos nyilván azért kapta el, hogy se igent, se nemet ne tudjon mondani.

Dr. Zach finom mozdulattal leemelte a koponyatetőt, amelynek közepén tonzúra díszelgett, széléről pedig hosszú ősz haj csüngött alá. Tarnyik orra alá dugta a skalpot.

– Ki beszél homokzsákról? – kérdezte diadalmasan. – Ki az a pancser, aki homokzsákra gyanakszik, egy durva, kemény tárgyra, amely vaskos nyomot hagy maga után, kvarc szemcséket és mikrobevérzéseket a bőrben és a zsák szép mintázatát. Bah! – kiáltott fel. – Aki itt homokzsákról beszél, életében nem látott tisztességgel leütött hullát. Lát ezen bármit is? – rázogatta a fejbőrt Tarnyik arca előtt. – Sima, érintetlen. Én azt mondom hát, ha az eszközt keresik, keressenek egy gumiba vagy nejlonfóliába csomagolt, súlyos, puha, képlékeny masszát, amely csakis a súlyánál fogva okoz megrendülést. Igen! Szó szerint, megrendíti az agyat... Úgy ám. Jöjjön hát – ragadta meg Tarnyik karját, s a nyitott fejű holttesthez húzta. – Látja? Innen fentről vettem az anyagot a metszeteimhez és tizenkétszeres nagyításban apró bevérzések tűntek elő. Haha! Az ám. Olyan jelentéktelenek, hogy rajtam kívül senki, de senki... – Egy mikroszkópszerű eszközhöz vonszolta Tarnyikot. – Nézzen bele. Na, mit lát?

– Semmit – mondta Tarnyik.

– Na ugye. A pancser belenéz és esküszik, hogy semmit se lát. Én viszont – hajolt a nagyító fölé – hajszálereket látok megpattanni a rájuk nehezedő puha, de súlyos nyomástól... Én megmondtam: nejlonba bugyolált képlékeny túró... Helyes? A túróhoz hasonlóan súlyos, de puha anyag. Azzal sújtottak rá. Ezt a boncolási jegyzőkönyvbe bele is írtam. Itt van a dosszié... Vigyék el nyugodtan az ezredesnek. – Visszatette a koponyatetőt, ujjainak öntudatlan mozdulatával helyre simította a haját, a mellkasra helyezte a szakállat... – Hát ennyi, uraim. Iszunk valamit a sikerre?

– Köszönöm nem – mondta Tarnyik. – Kocsival vagyok.

Az orvos felhúzott szemöldökkel bámult rá.

– Úgy beszél, mintha azt hinné, hogy holló a hollónak szemét kivájja...

– Elnézést – szólalt meg Lambert –, most, hogy gyilokra derült fény, rohannunk kell.

– Menjenek hát – tárta szét karját Zach doktor. – Nekem megvan a társaságom...

\*

– Hogy van a fiad? – kérdezte Tarnyik Lamberttől, amikor kiléptek a proszektúra ajtaján.

– Jól. Holnap hazaviszem.

– Egy vakbél nem ügy manapság...

– Nem – bólintott Lambert. – Ha éppen nem a tiéd vagy nem a fiadé...

Beugrom most a főnökhöz, rendelje el a törpe ügyében a nyomozást. Várj meg, aztán indulunk Dér Ádámhoz.

– Hová?

– Berénybe. A Halászkerttel szemben lakik fent a dombháton. De úgylis együtt megyünk.

– Oké – bólintott Tarnyik. – Mikor hoztad be a fiadat?

– Nem én hoztam be.

– Hát ki?

– Egy pasas a szomszédunkból.

– Szigeti?

– Igen.

– Mikor?

– Miért fontos ez? Egyáltalán honnan tudsz róla?

– A proszektúrán mondta a vörös szemű.

– Aha.

– Szóval mikor?

– Most kedden este. Harmadikán. Mit akarsz ezzel?

– Megölték Szigeti feleségét.

– Mikor?

– Miért fontos ez?

– Na jó! Szigetiért nyolckor ment át a feleségem, és attól kezdve éjfélig szem előtt volt. Ami teljesen fixszé teszi az időpontokat: a gyereket fél 9-kor vették fel a sebészetre, fél 11-kor mütötték meg. Engem egy betörés helyszínén ért utol a hír, Szigeti hívatott fel. Hol történt a gyilkos?

– Pesten.

– Hánykor?

– Hét és nyolc között.

– Akkor Szigeti tiszta.

– Kösz – mondta Tarnyik. – Erre magamtól rá se jöttem volna.

\*

Amikor a rendőrségi Niva terepjáró és mögötte Tarnyik szürke Ladája megállt Dér Ádámék nyaralója előtt, ott éppen háború folyt.

Több környékbeli süvölvény élén Mézmalac a fejére erősített számmal ostromolta meg a házat, amelynek védői is környékbeli süvölvények voltak. A hadijáték főbírája, Dér Ádám, elhűlve látta, hogy a szomszédos telek felől az aljnövényszettől tökéletesen takarva apró termetű támadó közeleg, akár Csingacsguk, a nagy kígyó; semmi sem látszik belőle, csak a szám, de az nyíltan és kendőzetlenül virít.

– Négy, öt, négy, hét – üvöltötte az egyik védő, s Mézmalac szőrös, fekete magvaktól belepve, a halálraítéltek arckifejezésével mászott elő a gaz közül, s baktatott föl a teraszra, ahol apja ült.

– Pedig úgy el voltam bújva – hüppögte, aztán meglátva a terepjárót, teljesen józan hangon tette hozzá. – Jé! Hozzánk jöttek?

Közben a támadók egy szervezetlen és elszánt rohammal megszerezték a zászlót. Mézmalac mint hősi halott azonban személyesen már nem vett részt az örömben, figyelmét a vendégek érkezése kötötte le.

– Fogadjunk, hogy a vízihulla miatt – súgta apja fülébe. – Lehet, hogy nem is a vízbe fulladt.

– Hát mibe? – kérdezte Dér Ádám.

Mézmalac titokzatosan és elégedetten mosolygott.

Közben Tarnyik, akinek rózsaszín szemüvegén csóvaként égett a nap, belépett a kapufélfát jelző két buja díszbokor között, s a fehér murvával felszórt úton bajuszát rágva megindult a terasz elé. Lambert mögötte ment, féllépésnyire lemaradva. Mindketten zavarban voltak, amit elsősorban az okozott, hogy hiányzott a kapu, s emiatt úgy érezek, bunkó módjára, minden illetet semmibe véve hatolnak be egy idegen kertbe. Tiszteletük, amelyet egykori tanáruk iránt éreztek, némi merevségben, majd a későbbi beszélgetés során bonyolult mondatfűzésben nyilvánult meg.

– Elnézést, tanár úr – kezdte Lambert már a terasz lépcsőjén –, hogy kénytelenek vagyunk így váratlanul betörni és megzavarni a pihenésüket, egy perc és már megyünk is, csak elhoztuk a bírói boncolás jegyzőkönyvét, tanár úrnak, mint mindig, most is teljesen igaza van, úgy néz ki, hogy törpénket leütötték és csak azután fojtották vízbe...

– Na mit mondtam? – ujjongott Mézmalac, s arcára a mindent tudni vágyás mohósága ült ki. Ő vette el Lamberttől a jegyzőkönyvet, s rögvést belemerült volna, ha apja ki nem szedi a kezéből.

– Hová rohannak? – kérdezte Dér Ádám. – Ez az ügy, mint látják, kifejezetten érdekel bennünket – nézett Mézmalacra. – A kislányomat valószínűleg jobban, mint engem. Végző soron is ő volt a felfedező tanú. Tehát vegyék úgy, itt senkit sem zavarnak.

– Engedje meg, hogy pesti kollégámat, Tarnyik főhadnagyot is bemutassam – mondta Lambert.

– Tarnyikot nem kell nekem bemutatni. Ha jól emlékszem, kétszer kollokvált nálam kihallgatás-pszichológiából, s csak nagy nehezen egyeztünk meg abban, hogy olykor a gyengédebb hang is eredményre visz. Gondolom, ezt azóta már személyesen is tapasztalta?

– Hogyne – duruzsolta Tarnyik szervilis mosollyal. – Bár megfigyelésem szerint a gyöngédség és a tapintat, legalábbis az én esetemben, a gyanúsítottból olykor pánikszerű riadalmat vált ki...

– Ühüm – mondta Dér Ádám, elrévedve Tarnyik mosolyán. – Ez valóban meglehet... De akkor is üljenek le. Mézmalac, hoznál nekünk kávé?

– Hogyne – készségeskedett Mézmalac. – Főztél?

– Főztem – felelte Ádám, s miután a kislány eltűnt a házban, hozzátette. – Az édesanyja tegnap este elutazott, most három napig kettesben leszünk. Nyugodtan beszéljenek előtte bármiről, csak azt kérem – nézett Tarnyikra –, ha lehet, könnyedén, kissé elidegenítve, némi távolságtartással és humorral. Úgy a legrondább gyilkot is játéknak veszi, s nem álmodik vele... Elhíhetik nekem, hogy egy gyermektől semmi sem idegen, ami emberi. Legalábbis ettől a gyermektől. Nincs szívem elzavarni most, különösképpen azért, mivel ő fedezte fel a vízihullát.

Mézmalac már vissza is tért három pohár hideg kávéval; magának egy pohár almalevet hozott. Úgy ült le Tarnyik mellé a kerti székre, mint aki teljes joggal készül részt venni egy tanácskozáson.

– Hát – kezdte Lambert, akit Mézmalac ráfüggesztett fürkésző macskaszeme egy kicsit mégiscsak zavart. – Szóval, ahogy a proszektúrán, bocs, ahogy a kórházban szóba jött, vagyis ahogy a tanár úr gondolta, a nádasban talált holttest fején lévő enyhe duzzanatot, a kórboncnok szerint, mégiscsak ütés okozta, ütés valami puha, nehéz tárggyal... Egyelőre fogalmunk sincs, hogy mi lehet az, az orvos szerint semmi esetre sem

homokzsák, inkább túró... Mindez természetesen benne van a jegyzőkönyvben. Az orvosi szakvélemény magában is elég lett volna ahhoz, hogy elrendeljük a nyomozást, de rájött még az, hogy teljesen váratlanul beállított a boncterembe Tarnyik főhadnagy azzal, miszerint Budapesten valakit ugyanilyen módon ütöttek le és öltek meg...

– Jé! – sikoltott fel Mézmalac. – Ez aztán...

– Csend – mondta Dér Ádám. – Csak akkor szólj, ha lényeges közlendőd van.

– Jó – bólintott Mézmalac. – Pesten kit öltek meg?

– Hehe – nevetett Tarnyik. – Megölték, nem ölték, isten tudja. Na szóval lehet, hogy ugyanúgy, ahogy a vadász Hófehérke szíve helyett egy őzike szívét vitte a királynőnek... mi is egy...

– Ennyire nem kell elidegeníteni – szólalt meg Ádám. – Mézmalac nem egészen hülye.

– Bocsánat – mondta Tarnyik. – Tulajdonképpen csak azt akartam jelezni, hogy mi is esetleg egy nagy megtévesztés áldozatai vagyunk...

– Tárgyszerűen?

Tarnyik mélyet sóhajtott, aztán kerülve Mézmalac lelkes tekintetét, röviden és tárgyszerűen elbeszélte, hogyan találták holtan a Sátánfő utcai belülről bezárt lakásban Szigetinét, miképpen kezdte el ő a halott csecsemőktől való iszonyatában a nyomozást csak úgy kamukérő; hogy vette észre a boncolóorvos a fejtetőn lévő enyhe duzzanatot, az idegenkezűség egyetlen nyomát. Beszért az emeleti ablakon át behatoló betörőről, az eltűnt képről, Szigeti és Bartal alibijéről, arról, hogy a kettő közül a vízimanó halálával az egyik ellenőrizhetetlenné és bizonytalanná vált; vázolta Szigetiék kapcsolatait, név szerint említett minden személyt, akire a nyomozás nyomán a figyelem rá irányult, beszért Deákékról, Kardos Mórról, Szabó Cynthiáról, Golf orgazdáról és Laja betörőről, aki három egymás mellett lévő kép közül nem biztos, hogy ki tudja választani a középsőt...

Dér Ádám fokozódó érdeklődéssel figyelt, Mézmalac pedig teljesen lázba jött az izgalomtól. Időnként felrikkantott, ilyenkor a szája elé kapta a kezét, és bocsánatkérően köhécsett.

– Amikor leértem ide Berénybe – fejezte be történetét Tarnyik –, első utam a Halászkertbe vitt, hogy előkerítsem Raab Gergely rabsicot, akitől augusztus 3-án este, a gyilok idején, Bartal doktor fogassüllőt vásárolt... a



berényi nádas előtt. Amikor mondták, hogy vízbe fulladt, egy pillanatig sem volt kétséges előttem, hogy őt is megölték.

Mézmalac megint felsikoltott, aztán összekulcsolt ezzel az apjához fordult.

– Könyörgöm, vegyünk részt benne...

– Szó sincs róla – mondta Dér Ádám. – Ez az ő ügye – mutatott Tarnyikra. – Ő találta ki az egészet. Hallhattad.

Mézmalac most Tarnyiknak kezdett könyörögni.

– Tanár úr – mondta Tarnyik –, leköteleznének a segítségükkel. Nekem a belülről zárt ajtóknál amúgy is megállt az eszem. Ez nem olyan, mint az a kőszegi gyilok, ahol a tettes utólag zárta, csukogatta az ajtókat. Ez egy valódi rejtély.

– Juj – mondta Mézmalac –, belehalok, ha nem mi oldjuk meg.

– Nyugi – mondta Dér Ádám. – Egy-két napig még itt leszünk, csak a hét végén megyünk föl Pestre.

– És akkor?! – ujjongott Mézmalac.

– Akkor részt veszünk benne, ha szükség lesz ránk.

\*

Bartal doktor, aki vitorlázásával állítólag napok óta vízen volt, másnap, augusztus 10-én hajnalban került elő; a siófoki vízirendőrség nagy motoros hajója találta meg, amely a horgászok örömére óriási hullámokat kavarva 60 kilométeres sebességgel szokott száguldozni a nádasok előtt.

Raab Gergely halálának időpontját Zach doktor az augusztus 5-ről 6-ra virradó éjszaka 3 óra 30 percétől 5 óra 30 percig terjedő időszakára tette; Tarnyik és Lambert tehát erről az éjszakáról számoltatta el Bartal doktort, aki nem tudott egyebet mondani, mint hogy éjjel 2 óra tájt érkezett vitorlásával Balatongyörökre, ahol az úgynevezett alsó-böngyéresi nádas szélén a hajót egy partközeli fához kötötte és duplahorgonnyal rögzítette. A kajütben aludt éjszaka. Mivel ez az öböl úgynevezett vadkikötő, ott-tartózkodását igazolni nem tudja semmivel.

Bartalt ezután Tarnyik megkérte: jöjjön fel Budapestre, ahol a BRFK negyedik emeletén este 19 órakor kezdődött el kihallgatása, amely immár mentes volt minden tapintattól, mivel majdhogynem a bűncselekmények beismertetésére irányult.

A kihallgatást, amelyről semmilyen írásos feljegyzés nem készült, Tarnyik vezette. Aradi őrnagy időnként benézett hozzá, s ilyenkor a gyanúsítottat jóindulatú és tiszteletteljes szavaival teljesen megzavarta. Bartal ugyanis este fél 9-kor már pontosan tudta, milyen eszméletlenül undorító tud lenni egy zsarú, ha éppen undorítósagra törekszik. Így nem értette a másikat, aki udvarias és halk szavú. Tarnyik e másfél óra alatt bemutatta minden trükkjét, amelytől rablógyilkos cigánygyerekek sírva szokták bevallani, hogy áldozatuk fejére nem három, hanem tizenhét ütést mértek.

7 óra 50-kor hirtelen keresztnevéen szólította Bartal doktort.

– Ejnye, Gabus, te diplomás, intelligens ember vagy, nem? Ha jól tudom, egyetemet is végeztél. Ne lopjuk hát egymás idejét, mondd meg szépen, mivel csaptad fejbe azt az asszonyt, mielőtt belenyomtad a halálos dózist; megmondod azt is, hogy miért, végül elárulod, hogyan csináltad azt a hókamókát a bezárt lakással... Nyolcra készen is vagyunk, túlleszel rajta... Na, lélegezz egy jó mélyet, aztán kezdj neki. Lásd be, nincs értelme a huzavonának, úgyis tudunk mindent, amit meg nem tudunk, azt te megmondod.

– Ügyvédet kérek – mondta Bartal doktor körmét pattogtatva. Arca az izgalomtól és az undortól eltorzult, jobb és bal fele között aszimmetria támadt, ettől teljesen elveszítette értelmiségi jellegét, kezdett úgy kinézni, mint aki csak nagy erőfeszítés árán végezte el a kiegészítő iskolát. Csöppet sem tett jót neki, hogy Tarnyik a diplomáját emlegette. – Addig nem válaszolok semmilyen kérdésre.

– Az ám, ügyvédet – csóválta meg a fejét Tarnyik, mint aki ekkora képtelenséget életében sem hallott. – Név szerint kér valakit, vagy beéri egy kirendelttel?

– Értesítsék dr. Aranyossy Gábort.

– Van telefonja?

– 881-643...

– Ez az Aranyossy a nevét ugye két s ipszilonnal írja?

– Igen.

– Aha! Gondoltam. És megmondaná, miért van itt ügyvédre szükség? Bartal a száját rágta, hallgatott.

– Furdal talán a lelkiismeret?

– Ne tegezzen – hörögte Bartal.

– Én ezt a beszélgetést eddig barátilag fogtam fel, csakis a hangulatot akartam oldani a tegezéssel. Na de nekem így is jó, kedves Gábor. Maradjunk a hivatalos hangnál, legyünk célratörőbbek.

– Hívja fel Aranyossyt.

– Ha gyanúsítottként hallgatunk ki valakit, annak természetesen joga van ügyvédhez, s mi elő is kerítjük neki, akár a föld alól. Ha Aranyossyt kéri, hát Aranyossy... De egy tanú mi a frászt akar tőlünk? Egyáltalán, a kedélyes tegezéstől eltekintve, gyanúsítottam én magát valamivel?

Ekkor lépett be először Aradi őrnagy.

– Rendben van minden, doktor úr? – kérdezte. – Elnézést, hogy raboljuk az idejét. Sajnos ilyen a munkánk. – Mosolygott, sóhajtott és kiment.

– Na látja – nézett Bartalra Tarnyik. – Kell ide ügyvéd? Lásza be, mi csakis az igazságra vagyunk kíváncsiak.

Bartal megrázta aszimmetrikus fejét.

– Egy héttel ezelőtt én leírtam magának mindent...

– Úgyszólván mindent – bólintott Tarnyik. – Hát akkor ki vele: hol volt augusztus 3-án, tehát a múlt hét keddjén mondjuk este 19-től 24 óráig.

– A tavon – felelte Bartal. – Megneveztem egy tanút is.

– Mégpedig?

– A neve nem jut eszembe. Az a törpeszerű kis ember, aki zöld ladikkal járja a nádist Berényben, tőle vettem halat...

– Aha – mondta Tarnyik. – Ez tényleg szóba jött. Most már emlékszem...

– Miért nem beszélt vele?

– Nem találtam meg.

– Úgy tudom a Halászkertben tudják, hol, merre jár.

– Kösz – bólintott Tarnyik. – Voltam a Halászkertben.

– És?

– Ott mondták meg nekem, hogy a kis ürge vízbe fulladt. Épp aznap éjjel, amikor maga visszament Berénybe. Vannak ilyen egybeesések.

– Jézusom – mondta Bartal.

– Valaki fejbe verte, s a víz alatt tartotta egy ideig. Maga persze akkor nem volt ott...

Bartal némán lehajtott fejjel ült.

– Megmondaná – kérdezte Tarnyik –, hogy került maga aznap éjjel Balatongyörökre?

– Amikor maga Szigetiéktől elengedett engem, este fél 9 körül járt. Említettem, hogy a Délinél hagytam a kocsimat; körülbelül fél 11-kor már a füzesberényi kikötőben voltam, jó szél fújt keletről, azonnal nekivágtam a víznek. Rendkívül felzaklatott Barbi halála, gondoltam úgy lesz a legjobb, ha megyek a vízén cél nélkül, s valami félreeső helyen töltöm az éjszakát. Györök negyven kilométernyire van Berénytől, három óra alatt odaértem.

– Így persze nem lehetett ott hajnali 4 óra tájt, amikor a törpe a vízbe fulladt.

– Nem voltam ott. Higgyen nekem.

– Semmi se hit kérdése nálunk. S lehetetlen ellenőriznem, amit mond.

– Egy pillanat – ugrott föl a székről Bartal. – Képesek megtalálni egy embert, akiről úgyszólván semmit sem tudok?

– Mindenre képesek vagyunk – mondta Tarnyik. – Persze csak jó ügy érdekében.

– Már virradt, amikor felébredtem valami zajra. Egy csónak kötött ki mellettem a böngyéresi öbölben, egy horgászladik...

– Aha! Megint egy vízimanó!

– Higgyen nekem... Bár ez az egész roppant bizonytalan. Amikor a zajra kinéztem, egy embert láttam, aki valami óriási nagy pontyot emelt ki a csónakjából. Várjon! Annyira örült, hogy mutogatni kezdte nekem a halat... Micsoda ritkaság, ismételte... Húszkilós nyurgaponty... Valóban, méter hosszú hal volt, tökéletesen aranyszínű, pikkelyes... Ha megtalálják ezt az embert, ő igazolja majd, hogy beszélt velem...

– Le tudná írni, hogy nézett ki?

– Elég sötét volt még, éppen csak virradt. Úgy emlékszem, anorák volt rajta és jumbósapka...

– Fiatal, öreg?

– Nem tudom. De legfeljebb tíz ladik van ott a horgászkikötőben, az egyik az övé. Próbáljanak ezen az úton elindulni.

– Hm – mondta Tarnyik, és undorító érzés fogta el. Hirtelen meggyőződésévé vált, hogy Bartal igazat beszél. – Ha létezik ez az ember, Györökön a körzeti megbízott megtalálja.

– Végre hisz nekem? – kérdezte Bartal.

– Nem sokat nyerek vele – dünnyögött Tarnyik. – De tudja mit? Felejtsük el, hogy az előbb tegeztem.

Bartal arca elsötétült. Nyelt egyet.

Tarnyik levette és megtörölgette a szemüvegét.

– Hát szóval fixre vettem, hogy maga volt az. Hogy az alibije miatt nyírta ki a törpét... Most meg egyszerűen nem bírok magammal, szinte eláraszt a bizonyosság, hogy ez a kicseszett história a nyurgapontyról igaz, nem maga találta ki. Ezt nevezik megérzésnek... Lelki szemeimmel máris látom a győri kmb-t, amint jelenti, hogy augusztus 6-án hajnalban egy helybeli valóban fogott egy húszkilós nyurgát a böngyéri nádasban, aztán ez a helybeli igazolja majd, hogy találkozott magával... Micsoda szégyen...

– Mi szégyen? – kérdezte Bartal, s arcszimmetriája lassan helyreállt. – Miről beszél?

– Hogy úgy bántam magával, mint egy bűnözővel. Hiába, fixre vettem... Itt a büntetés.

Aradi őrnagy lépett be a szobába.

– Balvégzet – mondta Tarnyik. – Nem ő volt. Most meg nem győzők mosakodni.

– Doktor úr – szólalt meg az őrnagy, az előbbinél is udvariasabb hangon –, tudom, nehéz belátni, hogy mi munka közben néha megfeledkezünk a jó modorról...

– Magáról egyáltalán nincs szó – mondta Bartal. – Ön kifogástalanul viselkedett.

– A kedvemért nézze el a kollégámnak, ha netán ordenáré volt egy jobb ügy érdekében. Nem ilyen ő, csak egy bizonyos metódust követett, amely legtöbbször eredményre visz.

– Tegezett – mondta Bartal, és mélyen elpirult.

– Az nem nagy baj – nevetett Aradi. – Engem is tegez... De félre a tréfát. Van a szekrényemben egy üveg konyak. Megisszuk a pertut, és spongyát rá.

– Önnel szívesen, de ezzel soha... Nem csinállok ügyet a tegezésből, bár semmit sem utálok jobban, mint azt, ha idegenek Gabusnak szólítanak...

– Akkor talált – örvendezett Tarnyik.

– Kuss – mondta az őrnagy. – Azt akarja mondani, hogy szándékos volt... Sikerült páratlanul undorítónak mutatkoznia. Ha kívánja, én vezetem tovább a kihallgatást.

– Hát nem végeztünk még?

– Nem.

– Ha ő kezdte, fejezze is be ő – mondta Bartal. – Végére is a módszerektől eltekintve közösek az érdekeink. Nálam jobban senki sem

szeretné, ha megtalálnák Barbi gyilkosát.

– Oké – mondta Tarnyik. – Sínen vagyunk. – Megvárta, amíg az őrnagy kimegy, aztán így folytatta. – Ha kívánja, tíz percig tegezhet engem, miközben én magázom... Akár a fejem tetején ugrálhat, csak arra kérem, a továbbiakban az igazat mondja, csakis az igazat.

– Eddig is azt tettem.

– Dehogy. Mikor feküdt le utoljára Szigetinével?

– Ehhez meg mi köze? – kérdezte Bartal, és arca ismét kezdett elcsúszni aszimmetrikus irányban.

– Semmi – felelte Tarnyik. – Viszont a nyomozás szempontjából csöppet sem közömbös.

– Egyáltalán, honnan tud erről?

– Bocsásson meg, ez a mi titkunk.

Bartal maga elé meredt.

– Én soha nem mondtam el senkinek... Barbi talán? Naplója volt?

– Lényegtelen – mondta Tarnyik, és alig bírta elfojtani talányos mosolyát. – Amiről két ember tud, az tovaterjed... És ahhoz legalább két ember kell. Nem akarok vájkálni az érzelmeiben, de szükségem van pontos adatokra. Felel hát a kérdéseimre?

– Kérdezzen.

– Szigeti tudott a kapcsolatukról?

– Nem. Nem is sejtette. Engem mindig hülyének nézett... Biztonságosnak érezte, ha én vagyok együtt a feleségével. Beszélgessetek csak, szokta mondani, Barbinak szüksége van rád. Ilyenkor gúny volt a hangjában. Én meg... – Bartal elhallgatott, arcán fájdalmas fintor jelent meg.

– Tehát? – kérdezte Tarnyik.

– Évekig némán türtem. De attól a naptól kezdve, mióta Barbi az enyém lett, semmilyen gúnyolódás nem okozott nekem fájdalmat...

– Háromszor történt, ugye?

– Ezt is tudják?

– Sok mindent tudunk. Megmondaná, mikor kezdődött és mikor ért véget?

– Pontosan két éve kezdődött augusztusban, és múlt év augusztusában lett vége – mondta gyászosan Bartal.

Csak sírva ne fakadjon – gondolta Tarnyik. A hangjában nem volt érzelem, amikor megszólalt.

- Egy év alatt három alkalom. Elégnek találták?  
Bartal ráemelte égő szemét.
- Nem. De minden tőle függött.
- Jól gondolja meg – mondta Tarnyik. – Szigeti tudhatott róla, hogy ez a kapcsolat ennyire szorossá vált?  
– Nem – felelte határozottan Bartal. – Volt ugyan egy pillanat, amikor én majdnem elmondtam neki.
- Mi tartotta vissza?
- Barbi, csakis ő.
- Hm – dünnyögte Tarnyik. – Az lehetetlen, hogy Szigetiné beszélt róla?
- Kinek?
- Egy barátnőjének? Vagy épp a férjének...
- Tehát beszélt? – kérdezte Bartal, tanújelét adva, hogy naivsága csak látszólagos.
- Tökmindegy – mondta Tarnyik. – Inkább arra feleljen, ha ez a bensőséges viszony Szigeti tudomására jut, hogyan reagál rá?
- Fölénnyel – felelte Bartal. – Csakis az volt jellemző rá: mindig mindennek és mindenkinek fölébe akart kerekedni... Lehet, hogy megveregette volna a vállamat, mintha örülne a sikeremnek. Én persze tudom, hogy ilyenkor a belsejében hideg, számító düh van, amely előbb-utóbb minden sérelemre kegyetlenül felel. Ez persze hülyeség. Rám egészen másért volt féltékeny; csakis a tudományos sikereimre irigykedett, bár, hivatalból, ott is ő volt fölényben.
- Hát ahogy elhallgatom magát – szólalt meg Tarnyik – arra gondolok, ritka manapság az ilyen meghitt, őszinte barátság... Kérdezhetek még valamit?
- Kérdezzen.
- Maga tudott arról, hogy Szigetiné szerelmes volt?
- Micsoda?! – kérdezte Bartal, és arca hamuszínűre vált. – Sejtettem, hogy így van. De konkrét dologról nem volt tudomásom.
- Mit sejtett?
- Tudtam, hogy egy orvossal, bizonyos Deákkal sok időt tölt el.
- És arról tudott, hogy épp Deák miatt válni akart?
- Nem. Nem – mondta Bartal, és megnyalta kiszáradt száját.
- Lehet, hogy szerdán épp ezt akarta magával megbeszélni?
- Lehet.

- A férje tudott válási szándékáról?
- Nem. Alig hiszem.
- Nem adta semmi jelét?
- Fölényes volt, mint mindig. Egyáltalán nem úgy viselkedett, mintha a házasságukban elképzelhető volna valami változás.
- Nem volt nyugtalan?
- Dehogy. Ellenkezőleg.
- Csütörtökön miért sietett haza?
- Nem sietett. Épp ő javasolta, hogy álljunk meg Fűzfőn teniszezni.
- Ki nyert? – kérdezte Tarnyik.
- Természetesen ő – felelte Bartal.
- Honnan hívta fel maga pénteken Deáknét?
- Ezt is tudja? Berényből telefonáltam.
- Miért?
- Mert tisztában voltam vele, hogy Barbi halála őt is érinti.
- No jó – bólintott Tarnyik, és felállt. – Köszönöm, hogy némi vonakodás után őszintén beszélt. Cserébe őszinte leszek én is: holnap kora reggel ellenőrizzük, valóban a böngyéresi öbölben tartózkodott-e a második gyilkosság idején... Épp ezért lesz szíves a ma éjszakát otthon tölteni?
- Ezt fogjam fel utasításnak?
- Tekintse kérésnek – mondta Tarnyik. – És aludjon jól. Elég, ha én nem hunyom le napok óta a szemem.

\*

Másnap, augusztus 11-én délelőtt 11-kor a K.-i rendőrségről, válaszul Aradi őrnagy géptávíróon továbbított utasítására, a belügyi telefonvonalon jelentkezett Tarnyiknál Gogolák János körzeti megbízott és Lajtai önkéntes rendőr:

Az önkéntes izgalomtól elfúló hangon közölte: ő az, aki 6-án hajnalban a böngyéresi horgászegyesület vizén kapitális nyurgapontyot fogott, s azt örömeiben a helyszínen egy vitorlásan tartózkodó idegen férfinak megmutatta. Lajtai pontos leírást adott a hajóról és Bartal doktorról, „félrecsúszott fejű kis ürgének” nevezve őt.

- Segítettem valamit? – kérdezte a beszélgetés végén örömtől és izgalomtól rekedten Lajtai.
- Egy szart – felelte Tarnyik. – Csak még jobban belezavart.



Bizonyossá vált tehát, hogy Bartal nem ölte meg Raab Gergelyt, a törpét, s így aligha ölhetette meg Szigetinét, hiszen a két gyilkosság jellege szoros összefüggésre, okszerűségre és egyazon tettesre utalt.

Így az ügyben szereplő valahány személy alibije támadhatatlannak bizonyult.

Ugyanezen a napon a déli órákban a siófoki strandon elfogták Halász Lajost, a betörőt. A strandon portyázó nyomozók a mellére tetovált denevérről ismerték fel, amely karmai közt egy szívet tartott, „anyám és Laja 1978, Oxford-Cambridge University” felirattal.

\*

– Ezt nem lehet kibírni – mondta ugyanezen a napon Mézmalac. – Én belehalok, ha más keríti elő a gyilkost.

– Nono! – mondta Dér Ádám –, nem eszik olyan forrón a kását. Van itt addig még egy-két bökkenő.

– Épp ez az! Semmit sem szeretek jobban a bökkenőknél.

– Akkor barkochbázzunk.

Mézmalac bögni kezdett.

– Ne gyere nekem a hülye barkochbával.

– Akkor játsszunk fekete, fehér, igen, nemet – mondta Dér Ádám, aki szerette végsőkig feszíteni a húrt.

– Nekem gyilok kell – mondta Mézmalac. – Nem fekete, fehér, meg más ilyen dedós marhaság.

– Majd adok én neked gyilkot – mondta Dér Ádám. Aztán hirtelen elmosolyodott. – Na, nem bánom. Anyád úgyis odafönt van, gyerünk hát Pestre.

– Tudtam – ujjongott Mézmalac. – Tök édi vagy. Nálad mindent elérek, amit akarok.

– Egy dolgot tisztáznunk kell – mondta Dér Ádám. – A hivatalos kihallgatásokon nem lehetsz jelen.

Mézmalac elővette legaljasabb női fegyverét. A szája lebiggyedt, szeme tele lett könnyel.

– Akkor nem megyek fel veled Pestre.

– Hm – mondta Dér Ádám – látom, a tök édiség-ből neked is jutott.

– Olyan vagy... – bögte Mézmalac.

– Beszéljünk komolyan, ezek a dolgok nem rajtam múlnak.

- Hát kin?
- Magyarországon nincs olyan ember, aki megengedhetné, hogy egy nyolcéves kislány ott üljön lapátfülekkel egy gyilkos kihallgatásán.
- És Európában? – kérdezte Mézmalac.
- Ott sincs – mondta Dér Ádám. – És tegyük hozzá Ázsiát, Amerikát, Afrikát és Ausztráliát.
- Akkor miről kell komolyan beszélnünk?
- Odaadom neked a kihallgatások cenzúrázott jegyzőkönyvét.
- Mi az, hogy cenzúrázott?
- A nem neked való részeket kihúzó.
- Peersze – húzta el a hangját Mézmalac. – Hogy mi való nekem, azt én döntöm el.

– Egy frászt – mondta Dér Ádám. – Ha ebben megegyezünk, indulhatunk is.

– Oké – mondta Mézmalac, akinek a kompromisszum éppúgy nem okozott gondot, mint a legnagyobb galádság. És amikor már a kocsiban ültek, hozzátette. – Te igazi apa vagy.

– Tudod mit? – mondta Dér Ádám. – Magnófelvételt hozok neked. És ahol valami disznóságot mondanak, ott a magnó csilingelni fog.

Mézmalac előrehajolt a hátsó ülésen, és megcsókolta apja fülét.

– Ezt kanyarban ne – dünnyögte Dér Ádám, és indított.

– Az egyik hang a kihallgató tiszté – mondta Dér Ádám, mielőtt bekapcsolta a magnót. – Azé a Tarnyik főhadnagyé, aki meglátogatott bennünket Füzesberényben, és Hófehérkéről meg az őzike kitépett szívéről beszélt. A másikat, a vékony hangút, aki néha sírva fakad, Halász Lajának hívják, ő vitte el az ikont Szigetiek házából, épp az idő tájt, amikor a gyilok történt. Tarnyikék fixre veszik, hogy ő ölte meg az asszonyt. Csak még azt nem tudják, mivégre.

– És nekünk ezért kellett feljönnünk a Balatonról – mondta sértődötten Mézmalac. – Utálok mindent, ami fix. Mi érdekes van egy ilyen gyilokban...

– Fix, ami fix – mondta Dér Ádám. – De láttam már karón varjút.

– Akkor – ujjongott fel Mézmalac – lehet, hogy a varjú most is ott ül?

A magnó surronni kezdett. Mézmalac fürdőruhában feküdt az ágyon, barackszínű arcában éberén villogtak szürke szemei. Olyan volt, mint egy kismacska, aki élete legelső egerére les.

Tarnyik hangja hallatszott.

– Na fiú... csiling... ne húzzuk az időt... csiling, te is tudod... én is tudom... Jobb, ha elmondod szépen egyben az egészet. Miért mentél oda, és hova mentél, ki küldött oda, és miért, miként hatoltál be és hogy volt pofád a végén belülről kulcsra zárni az ajtót, te mocsok. Csiling...

(Sokat csilingel – szólalt meg Mézmalac. – Mi van ott, ahol csilingel?)

– Találd ki – mondta Dér Ádám. – És ne kérdezzess.)

– Épp az érdekel a legjobban – mondta Tarnyik –, azok a csiling ajtók.

– Nem tudom, miről tetszik beszélni – mondta egy vékony, ijedt hang.

– A csiling ajtókról. Éppen azt mondom. És most, ha azt feleled, hogy nem tudod, inkább meg sem születnél volna. Na kezdjük. Csiling meg...

– Sétáltam az utcán, szóval ott, ahol a tévétorony van. Nem közvetlenül alatta, hanem lejjebb a jó levegőn.

– Csiling a jó levegőt. Onnan folytasd, hogy a rohadt vén csiling uzsorás kített a kocsijából.

– Engem?

– Nem, engem... te barom! Ne játszd a fair play-díjas sorry gyereket. Itt van, ha tudsz olvasni... az a vén marha az egészet elmondta nekünk... Nem kell, hogy te köpd be.

– A mószerert sose szerettem.

– Csiling.

(Tudom, mit mondott – kuncogta Mézmalac.)

– Ha ő mószerolt, hát én is. Szóval tudja, az a helyzet, hogy szóval, hát kiszálltam a kocsiból, mentem oda egyenest. Előtte való nap megmutatta nekem az ablakot. Nincs kecmec, nyitva volt most is. Szóval körülnéztem, aztán földobtam a vasmacskát. Nekem olyan kezem van, hogy na. Platty... a macska egyből beakadt. Megint körülnéztem. Nem láttam senkit. Na Laja, mondom, neki a lábat. Hát úgy megy ez, hanyatt dőlve, a kéz a kötélén, a láb a falon, mint a hegymászók. Egy szusszanás, és már bent is voltam. Ha hiszi, ha nem, közben nem vettem levegőt. A szoba tök sötét. Na elő a steklámpát, Laja. Leültem a földre az íróasztal mögé. Ilyenkor két perc szünet. Kesztyű a kézen, gögyi a fejben, majré a hasban, nyugiság, mert jön a hasmenés. Amikor gyökér koromban először másztam be egy ablakon, majdnem becsináltam, úgy rettegtem a tulajtól. De Golf papa most biztosra mondta, hogy nincs senki a házban. Meg háromszor is odatelefonáltunk. Nekem olyan a fülem különben, mint a nyúlé. Ha két kilométerre szuszog valaki tőlem, meghallom. Nem gond. Semmi se mozdult. Csend. Golf papa tudja a dörgést. Na Laja. A szentségít, virnyog a telefon. Ez Golf papa lesz. Várd ki, Laja, amíg tizenötször csöng. Na jó, mehatsz.

– Mit láttál abban a csiling szobában?

– Az íróasztalt meg a telefont. A telefoncsengéstől majdnem beszartam.

(Semmi csiling? – ujjongott Mézmalac.)

– Aztán na, szóval gyerünk, Laja, mondom magamban és lenyomom az ajtó kilincset. Kint vagyok a folyosón. Töksötét. Steklámpafény előre, majré most a lábban, puff, legurulok a lépcsőn. Zeng az egész ház. Bing, bang, úristen, ha mégis van itt valaki. Na, Laja, lapíthatsz most, mint a nyúl...

– Hagyd abba azt a csiling Lajázást...!

– Csönd, sehol egy nyikkanás. Na, Laja, mehatsz...

- Mit mondtam az előbb!
- Hogy hagyjam abba azt a csiling Lajázást.
- Hát akkor?

(A vékony hang síróssá vált.)

– Nyitom az első ajtót, villany nem kell, nem gyújtom fel... de mégis!  
Rá se ránts, Laja, nincs itt a környéken Jagelló...

- Ötven fekvőtámasz.
- Miért?
- A csiling Jagellóért.

(A magnóból lihegés és hüppögés hallatszott.)

– Szegény – suttopta Mézmalac. Aztán újra a sírós hang.)

– Hé, Laja, mondom magamban, rossz helyen jársz, ez csak a fürdőszoba. A csaptelepen elbámultam, kristályból volt ám, gondoltam, elhozom. Aztán láttam, jól rácsinálták, nehezen jön le. Hagyom hát. Kapcsolom le a villanyt, nehogy kint a rohadt jag... ja, mondom, innen az első ajtó, ott van a kép. Gyerünk, Laja, most már vígan mozoghatsz, fix, hogy nincs itt egy lélek. Az ajtó szépen nyílik, meg se nyikordul. Ott az eszemben; Laja, középen az ágy fölött van a kép. Anya purdéval. Na most, Laja, szép csöndben leereszted a redőnyt, aztán föl a villanyt. Úgy ám! Látom, ott a kép. Elámulok, na ilyet még nem csiling Laja, ilyen micsodás rózsaszín meg fehér szobát. Vastag rózsaszín szőnyeg a padlón, olyan puha, hogy meghemperegtem rajta. Sokszor mondják is nekem, nagy gyerek vagy, Laja, folyton csak játszol. Ez jutott eszembe, hát abba hagytam a hempergözést. Laja, mondom magamban, most kell a gógyi, a középsőt mondták, igaz? Azt mondja nekem Golf papa, ha nem tudod, melyik a középső, hozd el mind a hármat. A két szélsővel nem is törődtem. Szépen áthajolok az ágyon, leakasztom középről a képet, be a nejlonba. Aztán tűzés, Laja, semmi kecmec. Csak a tükör elöl vettem el egy fésűt, mert gyöngyházból volt. Meg ezt az aranydobozt, púder van benne, meg egy kis tükör, a keret gyöngyházból. A gyöngyházért odavoltam mindig, kiskoromtól. Na, le a villanyt, föl a redőnyt, aztán tűzés, de gyorsan. Steklámpa kézbe, föl a lépcsőn, be a felső szobába.

- Állj meg, Laja, állj meg, mi volt az ágyon?
- Melyiken?
- Hány ágyat láttál?
- Egyet.
- Hol?

- A rózsaszín szobában.
- Azon mi volt?
- Takaró.
- És még?
- Párnák.
- Milyen takaró?
- Finom.
- A színe?
- Fehér... vagy rózsaszín...
- Na melyik?
- Fehér.
- A párnák?
- Azt nem tudom.
- A párnák!

(Miért üvölt most? – kérdezte Mézmalac.

- Ideges – felelte Ádám.)
- A takaró fehér, a párna rózsaszín.
- Oké. Mikor jött be a nő?
- Miféle nő?
- Akit megöltél!
- Én?
- Bejött, vagy ott találtad az ágyon?
- Ne tessék már... szóval, jaj, hát mit akar?
- Csak így közelről a szemedbe nézek. (A hang nyüszítésbe csapott

át.)

- Egyáltalán nem volt ott senki.
- Hol nem volt? Az ágyon?
- Ott sem.
- Hát akkor hol? Hol csaptad fejbe?
- Én... nem... nem... szóval nem...
- Nem jól tetted, Laja. De az még semmi. Az se jó, amit most csinálsz.

Van ennek értelme?

(Bög – állapította meg Mézmalac.)

– Na ki vele, könnyíts magadon. Fényképünk van róla, ahogy belenyomtad a tűt.

- Én? Úristen, kibe? Miféle tűt?

– Na jó, nekem fontosabb dolgom is van. Ide állsz szépen szorosan a szekrény mellé befelé fordulva, és nem mozdulsz, nem szólsz, amíg vissza nem jövök, világos?

– Igen.

– A falat nézed, nem forogsz, csak akkor szólalsz meg, ha arról a nőről valami az eszedbe jut. Laja, La ja! Nagy marha vagy te.

(A magnó kattant egyet, aztán megállt.)

– Ez reggel 9-kor volt – szólalt meg Dér Ádám –, Laja fél 4-ig állt ott, nem kapott ebédet.

– Miért? – kérdezte Mézmalac.

– Büntetésből, mert nem mondta el, hogy találkozott a nővel.

– És azután elmondta?

– Nem, nem mondta el, hazudott tovább.

– A végén kapott ebédet?

– A végén kapott. Vacsorát.

– Te ott voltál, amikor ez történt?

– Dehogy.

– Szegény... – zokogta Mézmalac. – Szegény Laja.

– Szegény – mondta Dér Ádám –, aki makacs a rendőrségen, az mind szegény.

Mézmalac abbahagyta a zokogást. Szemében nagyfokú konokság jelent meg.

– Én elhiszem, hogy nem ölt meg senkit.

– Jól van-mondta Dér Ádám. – Akkor induljunk ki ebből.

– Oké – mondta Mézmalac.

– Azt viszont így figyelembe kell vennünk, hogy az idő tájt, amikor Laja bent járt a házban, Szigetiné már halott volt. Tehát?

– Mi tehát? – kérdezte Mézmalac.

– Egy kis matek. Semmi több – mondta Dér Ádám. – Tehát?

Mézmalac elpirult.

– Ne gyere nekem folyton a matekkal. Jó? Szünidő van, nem?

– De. Épp azért szórakozunk ezzel a gyilkossággal. Laja miért nem látta a halottat? Vedd sorra az összes lehetőséget. Kezdjük.

– Egy – mondta Mézmalac. – Az orvos téved. Szigetiné akkor még nem volt halott. Kettő: ott volt a szobában, de nem az ágyon, hanem valahol elrejtve. Három: máshol volt.

– Tehát?

- Megint kezdted?
- Az orvos nem tévedett, vegyük biztosra. Higgyük el, hogy Laja jól körülnézett a rózsaszín szobában, és észrevette volna a halottat, bárhol fekszik. Na, most jöhet a tehát?
- Mézmalac lebiggyesztette a száját.
- Mindig utáltam, ha téhatoznak velem. Tehát, ha minden úgy van, ahogy mondod, akkor a holttest Laja távozása után került az ágyra.
- Világos – mondta Dér Ádám.– De van egy bökkenő. Az orvos egyértelműen állítja, hogy halála pillanatától ott feküdt.
- Passz – mondta Mézmalac. – Akkor nem tudom.
- Van itt még valami. Laja a felső szobán keresztül hagyta el a házat. Az ajtó nyilván nem zárult be magától mögötte. Tehát?
- Jó, jó – mondta Mézmalac –, mit téhatozol? Mindebből világos, hogy valaki Laja távozása után járt még a házban.
- Világos – bólintott Ádám.
- Mézmalac megint lebiggyesztette a száját.
- Mondok én neked még valamit. Mi van akkor, ha két rózsaszínű szoba van a házban? És Laja csak az egyikbe ment be?
- Ez is egy szempont – dünnyögte Ádám. – És legalább annyira értelmes, mint a többi. Gyere!
- Hová?
- Elmegyünk abba a házba.
- Ez már beszéd – ujjongott Mézmalac.

\*

- Szigeti arcán, amikor ajtót nyitott nekik, először meglepődés és zavar, majd a felismerés mosolya futott át.
- Fűzfő – kiáltotta. – Stefi Graf. Pörgetett fonák, böhöm nagy tenyeres.
- Igen – felelte Mézmalac. – Ott tetszett lenni...
- Hogy? – kérdezte Ádám. – Ti ismeritek egymást?
- Te is – mondta Mézmalac. – Ott voltál Fűzfőn, amikor találkoztunk a bácsival.
- Aha – dünnyögte Ádám. – Dereng már. – Kezet nyújtott, és bemutatkozott.
- Szigeti sarkig tárta az ajtót.



– Jöjjenek. Mindig örülök, ha az új teniszszemzedék egy-egy tagja megtisztel jelenlétével. Almalé jó lesz?

– Jó – bólintott Mézmalac. Látszott rajta, hogy Szigeti megnyerte bohókás kedvességével.

– Túl az almalén, mivel szolgálhatok? – A kérdés már Dér Ádámnak szólt.

– Szeretnék körülnézni a házban. Magánemberként, csakis akkor, ha önnek nincs terhére.

– Nincs – mondta Szigeti. – Üljenek le. Hozom az almalevet. Önnek martinit, vodkát?

– Nekem is jó lesz az almalé – mondta Dér Ádám.

Szigeti két pohárral és egy dobozos gyümölcslével tért vissza.

– Épp most ment el a személyi őrmesterem... Megtisztelő, hogy helyette azonnal egy ezredes jött.

– Nem helyette – mondta Dér Ádám. – Hisz azzal kezdtem, hogy jelenlétünk nem hivatalos. Nincs bennünk semmi rossz szándék. Pusztán kíváncsiság hajt bennünket. Az se engem, inkább csak Mézmalacot.

– Mézmalac? – pillantott mosolyogva a kislányra Szigeti. – Jó név. Bár én inkább mézcsicának nézem.

– Az is – bólintott Ádám. – Meg mézi-bézi. Ahogy a szánkra jön.

– Gondolom tudják, hogy elfogták a tettest...

– Ki fogta el? – rémült meg Mézmalac.

– A rendőrség. Ki más? Halásznak hívják, valami semmi kis betörő. Állítólag kábítószeres. És most már gyilkos is.

Mézmalac megkönnyebbülten sóhajtott.

– Dehogyan – mondta. – Laja nem ölt meg senkit.

– Laja? – húzta föl a szemöldökét Szigeti. – Ki az a Laja?

– Halász Lajos – mondta Ádám. – A lányom szerint nem ő ölte meg az ön feleségét, utána járt még valaki a házban.

– Igen? Erről nekem nem mondtak semmit.

Mézmalac beleivott az almalébe.

– Nem is mondhattak. Ez egyelőre csak a mi fejünkben van meg.

– Játék? – kérdezte Szigeti.

– Játék – bólintott Ádám. – Nincs terhére, ha megnézzük azt a szobát?

– Tessék. Gondolja, hogy egy kislánynak... épülésére szolgál?

– Tehetetlen vagyok – tárta szét a karját Ádám. – Beleolvas az irataimba. Rám ragad. Egyébként amit játéknak veszünk, az tényleg játék.

– Ön tudja – vont vállat Szigeti. Kinyitotta előttük a sötétbarna ajtót. – Hát ez az...

– Juj de szép – sikoltott Mézmalac. – Ott a két kép és ott az ágy. Ha föléje hajol, Laja épp a holttestre tenyerelt volna. Ugye megmondtam!

– Mit mondott meg? – nézett Szigeti Dér Ádámra.

– Nagyon a Laja pártján van. Egyszer meg is siratta. Megnézhetjük az ágyat?

– Kérem – mondta Szigeti. – Hozzászoktam már az effajta kívánságokhoz.

– Elnézést. Pontosán így volt minden, amikor a holttestet megtalálták?

– Igen.

– Főnt a lepedő, lent a takaró és a párnák?

– Igen. Nem nyúltam semmihez.

– A felesége ezen a sötétkék lepedőn feküdt?

– Természetesen.

– Nincs még egy pontosan ilyen szoba a házban? – kérdezte Mézmalac.

– Miért volna? – csodálkozott Szigeti.

Mézmalac komolyan nézett rá.

– Minden lehetőséget meg kell vizsgálnunk.

Dér Ádám az ágy fölé hajolt. Megnézte a lepedőt, a laticelt, a fenyőfa rácsot.

– Jól van – mondta.

– Mi van jól? – kérdezte Mézmalac.

– Nem alkalmatlankodunk tovább. Bocsásson meg nekünk, doktor úr. De még valamit! Megnézhetnénk az emeleti szobát is?

– Melyiket?

– Amelyiken át a betörő bejött a házba.

– A dolgozószobám. Állítólag kampót dobott fel. A feleségem, úgy látszik, nyitva hagyta a felső ablakot. Ki gondol ilyesmire. – Elkomorodva tette hozzá. – Iszonyú.

– Miért vagyunk itt? – suttogta Mézmalac a fenti szobában.

– Azt nézem, Laja jól emlékezett-e a telefonra és az íróasztalra.

– És?

– Laja megjegyezte azt, amit látott. Hihetünk neki. Doktor úr – fordult Szigetihez –, van itt valahol egy öreg hölgy, egy kíváncsi szomszéd, hol találjuk meg őt?

- Ott – mutatott ki Szigeti az ablakon. – Egész nap ott ül a verandán. Mézmalac kinézett az ablakon.
- Papagáj – kiáltotta. – Menjünk, de gyorsan.
- Itthon marad? – kérdezte Dér Ádám Szigetitől.
- Minden bizonnyal.
- Lehet, hogy később még vissza kell jönnünk.
- Jöjjenek.

\*

- Hahó – kiáltott fel Ádám a verandán ülő hölgynek. – Bemehetnék?
- Hozzám?
- A gyilkosság miatt – szólalt meg Mézmalac. – Hátha valamit látni tetszett.

Az öreg hölgy felujjongott.

- Hogyne – kiáltotta. – Jöjjenek hát.
- A papagáj sohasem szökik meg? – kérdezte Mézmalac.
- Tudja, hogy jobb neki nálam – mondta Jakab-né. – Megyek, és kinyitom a kaput.

A hatalmas kutya, a gyönyörű szénfekete dög, aki halálra rémisztette Tarnyikot, odament Mézmalachoz, és az orrával barátságosan megböködte a lábát.

A papagáj pedig azonnal a fejére szállt. Mézmalac boldog volt. Egy pillanatra el is feledkezett a gyilokról meg Halász Lajáról.

– Bocsásson meg – mondta Dér Ádám, miközben kezét fogott az öregasszonnyal. – Olvastam a vallomását, amelyet néhány nappal ezelőtt tett Tarnyik főhadnagynak. Tulajdonképpen egyetlen dolgot szeretnék csak tisztázni.

- Mégpedig? – kérdezte Jakabné, és megsimogatta Mézmalac fejét.
- Azt, hogy mi történt azon a nyugtalan álomban töltött éjszakán...
- Jöjjenek – mondta az öregasszony. – Szuszu, te maradsz. Mit szól a tollhoz?

– Miféle tollhoz? – lepődött meg Ádám.

– Egy sárga műanyag toll – mondta az öregasszony, miközben felfelé indult a lépcsőn. – Semmi különös. Ceruzához hasonlít. De ott találtam abban a házban, a küszöb előtt, amikor beléptem az ajtón.

- Érdekes – mondta Dér Ádám. – Jelentőséget tulajdonít neki?

– Mindennek lehet jelentősége – mondta Jakabné. – De hát ezt ön is tudja.

– Hogyne – helyeselt Mézmalac. – Egy golyóstoll sok mindenre jó.

– Például mire? – kérdezte Ádám.

– Emlékszel, amikor kiskoromban nem volt elég erőm arra, hogy elfordítsam a zárban a kulcsot?

– Igen – mondta Dér Ádám, és lába alatt hatalmasat reccsent a lépcső.

– Miről van szó? – kérdezte Jakabné. Mézmalac a bal mutatóujjára ültette a papagájt.

– Egy golyóstollat dugtunk a kulcs fogójába, és úgy könnyű volt elfordítani.

– Úristen – suttogta Ádám. – Hát így történt?!

– Mi történt így? – kérdezte az öregasszony. Átmentek a sötét bútorokkal berendezett almaszagú szobán. Hirtelen kiértek a fényre.

– Te oda ülj – nézett Jakabné Mézmalacra, és a hintaszékre mutatott. – Szereted az aszalt szilvát?

– Szeretem.

– Dolfi is, Dolfi is – kiáltott föl a papagáj.

– Hallom – mondta az öregasszony. Kiment, s egy pillanat múlva visszatért. Kis tálkán aszalt szilvát és mandulát hozott.

Míg Mézmalac és a papagáj enni kezdte az aszalt szilvát, az özvegy Dér Ádám füléhez hajolva suttogta.

– Nem volt az tisztességes asszony...

– Mi nem volt? – kapta fel a fejét Mézmalac.

– Ne suttogjon – mondta Dér Ádám. – A suttogásnál semmi sem kelt mélyebb gyanút. Szép hangosan mondja el, mit hallott azon az éjszakán.

– Elmondtam és leírtam. Csak ismételném.

– Tehát? – kérdezte Mézmalac, és fényes fehér fogaival lehántotta egy mandula héját. – Tessék nyugodtan megismételni.

– Biztosan tudnunk kellene, hogy Szigetiné a halála napján hánykor jött haza. – Dér Ádám szórakozott mosollyal elvett egy szilvát a papagáj elől. – És azt is jó volna tudni, mikor érkezett és távozott utolsó látogatója, a gyilkos.

– Azt meg honnan tudnám? – kérdezte az öregasszony.

– Ha jól emlékszem, az áll a jegyzőkönyvben, hogy éjjel kétszer is felriadt álmából.

– Ez igaz, de semmi több. Ezt nagyon egyértelműen megmondtam annak a szomorú nyomozónak, aki annyira fél a kutyáktól.

– Azt már tudjuk, hogy éjfélkor mi történt, mire riadt fel. Jó okunk van hát azt hinni, hogy valamit jelent a hajnali ébredése is.

– Bizonyára – mondta az özvegy. – De hogy mit jelent, azt én sem tudom.

– Rendben van – bólintott Ádám. – Akkor próbáljunk arra a kérdésre felelni, hogy Szigetiné hánykor jött haza.

– De előbb add vissza az aszalt szilvát a papagájnak – szólalt meg Mézmalac.

– Dolfi jószívű – mondta Jakabné. – Sohasem irigykedik. Egyébként sötétedésig itt ültem a verandán... ahogy már többször mondtam, addig a házba senki se ment be és senki se jött ki onnan. Azért gondolom, hogy Szigetiné éjfélkor vagy hajnalban érkezett haza.

– Az nem lehet – mondta Mézmalac. – Fix, hogy este nyolckor már halott volt.

– Az orvos szerint – dünnyögte Ádám.

Az öregasszony széttárta a karját.

– Nem mondhatok mást, nem láttam hazajönni.

– Talán maga a tévéhíradót nézte épp akkor...

– Nincs tévém – felelte Jakabné. – Mindig beértem a rádióval.

– Azt tudja, hogy meddig ült itt a verandán?

– Hogyne tudnám. Augusztusban, ha szép az idő, háromnegyed nyolcig mindig kint ülök. Aztán bejövök, hogy megmelegítsem a vacsorámat.

– Aznap mi volt vacsorára?

– Ami ebédre.

– Tehát? – kérdezte Mézmalac.

– Far-hát spenóttal.

– Brrr – mondta Mézmalac. – A spenótot tudom. A far-hát micsoda?

– Finomság – mondta Jakabné.

– Ha háromnegyed nyolckor maga bejött – szólalt meg Dér Ádám tünődve –, akkor végül is Szigetiné nyolc előtt szép csendben hazatérhetett.

– Lehet – mondta az öregasszony. – De nem hiszem.

– Miért nem hiszi?

– Ritkán tévedek ilyen dologban.

– Hm – mondta Dér Ádám. – Az ember oly feledékeny.

– Már aki! – mosolygott Jakabné. – Úristen, a tej! – kiáltotta, és kirohant.

A konyha felől kozmás szag áradt.

– Már aki – dünnyögte Mézmalac, és cinkosan apjára nézett. – Mi az a far-hát?

– Fogalmam sincs. Azon tűnődöm, lehetséges-e, hogy a far-hátas néni mégis igazat mond. Tévedhet ekkorát egy rendőrorvos?

– Már aki – ismételte a kislány.

Az öregasszony a kapuig kísérte őket, a papagáj Mézmalac válláról csak az utcán röppent fel, s tért vissza gazdája ősz kontyára. Ettől a konty olyan lett, mint egy túlságosan divatos kalap.

– Most hová megyünk? – kérdezte Mézmalac.

– Vissza Szigetihez. Tisztázzuk a bezárt szoba titkát.

– Hogyan tisztázzuk?

– Tűnődj el – felelte Ádám.

Mézmalac összeszorított szájjal hallgatott. Semmit sem utált jobban, mint hivatásszerűen eltűnődni. Sok más egyéb között ebben sem hasonlított Kantra, megviselte a huzamos gondolkodás.

Csak Szigetiék kapuja előtt szólalt meg.

– Tudom már.

– Akkor jó – mondta Dér Ádám. – Már azt hittem, megállt az eszed.

– Két kulcslyuk van, ugye? – kérdezte a kislány. –

A felsőben volt a kulcs... És a papagájos néni az ajtó mögött a földön egy golyóstollat talált.

– Igen. Pontosan így... Mézmalac boldogan mosolygott.

– Ezt rajtunk kívül senki se tudja...

\*

(Kedves Olvasó! Egy pillanatra álljunk meg itt. Ugyanúgy, ahogy Mézmalacnak és Dér Ádámnak, minden tény a rendelkezésedre áll, hogy kitaláld: a gyilkos miféle módszerrel zárta be Szigetiek ajtaját kívülről úgy, hogy a kulcs belül legyen a zárban. Ha pedig Mézmalachoz hasonlóan nem szeretsz parancsszóra eltűnődni, olvass nyugodtan tovább, s a végén, kedved szerint, próbáld ki a gyilkos módszerét.)

\*

Dér Ádám csengetett.

Szigeti nyugodt léptekkel ment végig a teraszon, s Mézmalacra mosolyogva nyitotta ki az ajtót.

– Megvan immár a gyilkos? – kérdezte.

– Még nincs – felelte a kislány. – De a technikáját tudjuk már.

– Aha – mondta Szigeti. – A technika nyilván a gyilokban is roppant fontos, akárcsak a teniszben. Miben segíthetek? – nézett Ádámra.

– Van itthon egy darab horgászzsinór?

– Hát hogyne. Minek kell?

– Mézmalac szeretné bezárni az ajtót – mondta Ádám. – Nincs akadálya?

– Nincs – felelte Szigeti, s arcán furcsálkodó mosollyal tette hozzá. – Hányas zsinór kell?

– Húszas már jó lesz. És ha akad a háznál egy műanyag golyóstoll...

– Aha – dűnnyögte Szigeti és megvonta a vállát. – Golyóstoll is kell...

De ez az egész nekem szanszkritul van. Egy pillanat...

Felment a lépcsőn, s néhány perc múlva a kezében egy tekercs horgászzsinórral és egy golyóstollal tért vissza.

– Ez jó lesz?

– Jó – felelte Mézmalac. – Csak egy dolgot nem tudok még.

– Mégpedig? – kérdezte Ádám.

– Hogyan szakad le a zsinór a golyóstollról?

– A damil mindig a kötésnél szakad – mondta Dér Ádám. – Ezt bármelyik horgásztól megkérdezheted.

– Jelen lehetek a kísérlétnél? – kérdezte Szigeti.

– Persze – felelte Ádám. – Épp kérni akartam rá. Üljön le bent a hallban, hiszen a végén szükségünk lesz valakire, aki belülről kinyitja az ajtót. Nem hívhatunk mindig lakatost.

– Rendben – bólintott Szigeti.

– Rákötöd nekem? – kérdezte Ádámtól Mézmalac. – Igazi horgászcsomóval?

Dér Ádám bólintott. Ajkán alig rejtőzően csöppnyi csúfondáros mosoly ült, benne egy kevés mindentudás.

– Doktor úr, ideadná a felső zár kulcsát? Lehúzott a tekercsről másfél méternyi zsinórt, és kezének gyors rántásával elszakította. A damilt ráerősítette a golyóstoll végére... valahogy így:

(A rajzokat Mézmalac készítette.)

Ezután a tollat Mézmalac kezébe adta, aki a golyóstoll szabad végét beledugta a kulcs fogantyújába ilyenformán:

Majd a zsinórt átvezette az alsó kulcslyukon, úgy, hogy a vége odakint lógott az ajtó túlfelén. Így:

Ezután Mézmalac és Dér Ádám kilépett a teraszra. Mézmalac óvatosan húzni kezdte a horgászszinórt, míg a golyóstollra ható erő el nem fordította a kulcsot. Halk kattanás hallatszott, majd a golyóstoll kiesett a lefelé fordult kulcs fogantyújából. Ádám ekkor gyors rántással elszakította a damilt, és kihúzta a kulcslyukon keresztül. A golyóstoll a földre pottyant.

– Ügyes – mosolyodott el odabent Szigeti. – Kinyithatom az ajtót?

– Sikerült – ujjongott Mézmalac. – Tessék kinyitni. Még egyszer megcsináljuk?

– Nem kell – mondta Ádám. – Semmi szükség rá.

Szigeti kitérte az ajtót.

– Ügyes. Nagyon ügyes – ismételte. – Csak azt nem tudom, mi szüksége volt a gyilkosnak erre a cirkuszra.

– Ez nyilván a terv legfelső rétege volt mondta Ádám. – Azt a célt szolgálta, hogy a endőrség a rendkívüli halálesetet öngyilkossággént könyvelje el.

– Így már világos – mondta Szigeti. – De hogyan tovább?

– Még két réteg van. Két biztosíték. Az egyik az alibi, a másik a balek.

– A balek? – vont a fel szemöldökét Szigeti. – Honnan tudhatott volna a gyilkos... a betörőről... Hogy is mondtad az előbb? – nézett Mézmalacra. – Arról a... Lajáról... honnan tudott?

– Nyilván nem tudott róla – mondta Ádám. – Telefonálhatnék?

– Tessék.

– Aztán kérdeznék még egy-két dolgot az ellopott képről, jó?



– Persze, persze. Ott az asztalon a telefon.

Ádám felemelte a telefonkagylót. Miközben ujjaival a számokat nyomogatta, ajkáról nem tűnt el a mindentudó mosoly.

– Dér Ádám vagyok – mondta. – Tarnyik főhadnagyot keresem.

– Én vagyok – duruzsolt Tarnyik. – És ma délelőtt, a fene tudja, miért, előléptettek századosnak.

– Gratulálok.

– Ugyan. Köszönöm. De van egy jó hírem is. Azt hiszem, rájöttem...

– Mire?

– Arra, hogyan zárta be belülről a gyilkos az ajtót. Nálam van az a golyóstoll, amivel csinálta.

– Aha – mondta Dér Ádám. – Nagyszerű. Remek. Ide tudna most jönni?

– Hová?

– Szigetiékhez, a Sátánfő utcába.

– Megyek.

– Most két óra múlt négy perccel, ugye?

– Nálam héttel. Rakéta típusú karórám van. Kicsit gyors, mint a szocializmus építése. Hehe.

– Jó volna, ha négyre összegyűlnének itt azok az emberek, akik így vagy úgy benne vannak ebben az ügyben. Menni fog?

– Nyilván – mondta Tarnyik. – Segéderő kérdése. Mindenki kell?

– Igen.

– Tehát: Szigeti, Bartal, Deák doktor és felesége, Kardos Mór, Szabó Cynthia... Más nincs.

– De. Golf, az orgazda is kell, meg Halász Laja.

– Azokkal nincs gond – mondta Tarnyik. – Örülnek majd, ha néhány órára elhagyhatják a fogdát.

– Szontágh főtörzs is kell. Végére is ő volt itt a legelső közeg.

– Ott lesz. Négyre mindenki ott lesz. Megkérdezhetném, mi szükség erre?

– Tisztáznunk kell egynémely dolgot – mondta Dér Ádám.

– Az fix – felelte Tarnyik. – Kifelejtettük Jakabnét, a szomszédasszonyt. Szólnának neki?

– Magától is lejön, ha meglátja itt a nagy tolongást.

Dér Ádám letette a telefonkagylót. Szigetihez fordult.

– Tud szakítani számunkra még néhány percet?

– Természetesen – mondta Szigeti. – Tisztában vagyok veled, hogy amíg ez a dolog tart, minden mást félre kell tennem. Utána meghívhatom a kislányát egy parti teniszre? Vagy talán ön is játszik?

– Játsszom – mondta Ádám. – Ha nem is valami jól.

– Ne tessék neki hinni – szólalt meg Mézmalac. – A múltkor egy tábornokkal játszott, azt is megverte.

– Hm – dünnyögte Ádám. – Öreg, kiégett tábornok volt. Igazi béketáborbeli. Doktor úr, hogy került Kardostól magukhoz az a kép?

– Úgy tudom, rátukmálta a feleségemre.

– A tukmálás szó nagyon kifejező. Bocsásson meg, hogy mégis megkérdezem: mit jelent a mi esetünkben?

– Sokan legyeskedtek a feleségem körül. Ezek közül az egyik Kardos volt.

– Legyeskedtek – ismételte Ádám. – Ez is klasszikus szó...

– Engedje meg, hogy befejezzem. Kardos szerintem úgy vélte, hogy kulturális missziót tölt be Barbi mellett; színházba, hangversenyre, képtárba vitte. A kapcsolatukról én közelebbit nem tudok, ahogy a vallomásomban leírtam, egymás érzelmeit sohasem firtattuk. Az ellopott képen szereplő anya Kardost állítólag Barbira emlékeztette, ez ellen senki sem emelt kifogást, végtére is mindenki a saját kedve szerint teszi a szépet. Végül a feleségem elhitte, hogy valóban hasonlít, úgy tudom, körülbelül másfél hónappal ezelőtt Kardos formálisan nekiajándékozta a képet azzal, hogy lógjon ott mindig a rózsaszín szobában az ágy fölött.

– Ön tudta, hogy milyen értékes ez a kép?

– Milyen?

– Szakértők szerint több mint félmilliót ér.

– Pfű – füttyentett Szigeti. – Ez most meglepett.

– Szabadna tudnom, mit jelent a formális ajándékozás?

– Gondolom, azt jelenti, hogy az aktus nem végleges és nem befejezett... Én magam úgy tudom, hogy Barbi csak hosszas rábeszélés után fogadta el a képet, és ő maga sohasem tekintette tulajdonának.

– Tehát a kép Kardosé maradt?

– Jogilag ez a helyzet.

– Akkor miért lógott itt? – kérdezte Mézmalac. – Hiszen a gazdájánál biztosabb helyen lett volna.

– A kislányom arra gondol – szólalt meg Dér Ádám –, hogy Kardos gyűjteményét és lakását korszerű biztonsági berendezések védik. Itt meg

egy emeleti ablak éppen nyitva volt.

– Ismét csak a feleségetől, tehát hallomásból tudom, hogy Kardos különbiztosítást kötött erre a képre a kölcsönzés időszakára.

– Kardosnak van kulcsa az önök lakásához?

– Tessék?

– Lehetséges, hogy az önök tudta nélkül kedd este itt járt a házban?

Szigeti megdöbbsent arccal nézett Dér Ádámra.

– Elképesztő – suttogta. – Ön arra gondol?!...

– Most csupán arra, hogy a felső ablakot valaki nyitva felejtette, így aztán a betörőnek az üveggel sem kellett bajlódnia.

– Elképesztő – ismételte Szigeti. – Valóban lehetséges, hogy Kardosnak volt kulcsa a házhoz.

– Volt? – kérdezte Ádám.

– Kétségkívül sokszor megfordult itt. Teljesen megbíztunk benne... Istenemre! Most esik le a tantusz. Vagy két éve Barbi mondta nekem, hogy Kardosnak odaadott egy bejárati kulcsot...

– Egyet?

– Természetesen kettőt.

– És azokat a kulcsokat Kardos nem adta vissza?

– Fogalmam sincs.

– Kérem, hogy a választ most alaposan fontolja meg. Biztos ön abban, hogy a képet Kardos valóban úgy erőltette rá Barbira? Biztos, hogy ő volt a kezdeményező?

– Biztos – felelte Szigeti. – Száz százalékra vehetjük. Amikor az egész dolog történt, a kapcsolatunkban, jobban mondva a feleségem és Kardos kapcsolatában némi lazulás mutatkozott. Ez a gesztus az ő részéről kétségkívül a közeledést szolgálta.

– Köszönöm – mondta Dér Ádám. – Ezzel sokat segített nekünk.

– Örömmel tettem. De az mégiscsak elképesztő, hogy éppen Kardos...

– Bárkiről tudjuk meg, elképedünk. Nem igaz?

– Igaz – felelte Szigeti.

– És különben is – szólalt meg Mézmalac –, egy színész bármit el tud velünk hitetni, még azt is, hogy ő az elefánt.

– Ez az – mosolygott Ádám. – Doktor úr megengedi, hogy ismét telefonáljak?

– Tessék.

Ádám felvette a telefonkagylót.

– Mézmalac – szólalt meg lágy, behízelgő hangon. – Nagy szükség van most a fényképezőgépagyadra.

Mézmalac virágsziromarca felragyogott.

– Miben?

– Emlékszel Golf papa kihallgatási jegyzőkönyvére, amelyet tegnap olvastál?

– Persze.

– Akkor légy szíves, mondd el, hogy nézett ki az a titokzatos ember, aki a piacon felkereste Golf papát. Én csak arra emlékszem, hogy sétapálcája volt.

– Tehát – kezdte Mézmalac –, 175-180 magas, sovány, görnyedt, 55-60 éves. Ősz. Aranykeretes szemüveg, pajesz, bajusz, oldalszakáll. Orra görbe, szája cakkos, lefelé hajló, szemöldöke fölött babszem nagyságú anyajegy. Ruházata: térdnadrág csattal, vastag talpú cipő, kockás ing. Csontfogantyús sétabot, fémemblémával díszítve.

Dér Ádám tárcsázott.

– Operettszínház? Kérem az igazgatót. Dér Ádám rendőr ezredes. Halló! Igazgató úr, szükségünk van a segítségére. Néhány színházi sminkkellék és jelmez kellene. Van babszem nagyságú anyajegyük? Természetesen? Nos, akkor a többit sorolom...

És sorolta.

– Küldjenek át egy öltöztetőnőt is – mondta végül.

\*

Dér Ádám Mézmalaccal kettesben ült a hallban a pálmák alatt, piros bőrfotelekbe süppedve.

Odakint tüzelt az augusztusi nap. Fehér fény hullt az égből, és ez a fény a vastag kék üvegen anyagszerűen akvamarinezüst derengéssel szűrődött át; úgy látszott, mintha tiszta víz töltene meg a kör alakú termet. Hűvös volt itt bent. Hús hullámokon lebegtek a narancs-, citrom- és pálmafák; idegenszerűvé váltak a tárgyak, s ebben a bizonytalan állapotban halk, zümmögő és csilingelő felhangokat kapott a csend.

– De szép itt – szólalt meg Mézmalac, aki fogékony volt a hangulatokra. – A halott asszonyé volt ez a ház?

– Azé – felelte Ádám egy csöpp tétovázás után. – Bár az is lehet, hogy kettőjüké...

– Biztos sokat ér.  
– Nagyon sokat.  
Mézmalac fürkészőn bámult apja arcába.  
– De a férje mégse tehette... És ha ő tette volna, a holttestet nyilván elviszi a háztól.  
– Miért? – kérdezte Ádám.  
– Úgy szokták, nem? Bőröndbe csomagolva. Utána elássák valahol messze... Erdők mélyén, félreeső vidéken. Vagy vízbe süllyeszti. Hogy végleg tűnjön el.  
Dér Ádám arcán csodálkozás, aztán elrévedt mosoly jelent meg.  
– Így szokott lenni – mondta, aztán lehajolt, és megcsókolta Mézmalac lelkes, ragyogó arcát. – Te mindent tudsz és mindent észben tartasz.

\*

Legelőször az egymáshoz bilincselte Golf József és Halász Lajos érkezett meg a Sátánfő utcába, Szontágh főörzs kíséretében. Özvegy Jakabné, aki nyilván felfigyelt érkezésükre, néhány pillanattal később csengetett, őt már Szigeti engedte be; utána a teraszra nyíló ajtó tárva is maradt, a nyíláson beáradó kemény, fehér fény kiűzte a hallból a misztikus, gyöngyszín derengést.

– Bocsásson meg – mondta Ádám Szigetinek –, nézze el, hogy idecsődítetek egy csomó embert.

– Elnézem – felelte Szigeti. – Tehetek mást? Megpróbálok úgy viselkedni, mint a színházban az ügyelő...

Háromnegyed négykor érkezett meg az Operettszínház öltöztetőnője, nagy piros sporttáskában hozta a kellékeket.

– Őszülő pajesz, szemöldök, bajusz – sorolta –, háromféle szemölcs, ezeket nem is kell visszaküldeni.

– Köszönöm – mondta Dér Ádám.

Ekkor lépett be az ajtón Kardos Mór; az öltöztetőnő mély meghajlással üdvözölte.

Négy óra előtt öt perccel érkezett meg Tarnyik Bartal Gáborral és Szabó Cynthiával; rövid idővel később megjöttek Deákék is.

– Együtt vagyunk – mondta Dér Ádám, és mosolyogva körülnézett. – Itt az ideje, hogy a dolgok végére járjunk.

A piros fotelekben, puffokon és kanapékon vendégek ültek, a ház barátai, csak Golf apó, Halász Laja és Szontágh főtörzs álldogált.

– A gyilkoson nincs bilincs – folytatta Ádám. – Vegyük hát le az orgazdáról és a betörőről is. Mézmalac, kérd el a rendőr bácsitól a bilincs kulcsát.

Megvárta, amíg Mézmalac nagy igyekezete nyomán kattant a bilincs, aztán Golfékhoz fordult.

– Üljenek le maguk is. Most Golf papára lesz szükségem... és a művész úrra... – miután senki sem mozdult, megismételte: – Golf papára és Kardos művész úrra...

– Rám? – kérdezte Kardos, vállait felhúzáva. – Amennyiben?

– Ott van az asztalon az a sporttáska. Kellékek vannak benne. Ruhák, parókák és egy-két szemölcs. És az asztal mellett egy sétapálca. Megtenné nekünk, hogy átöltözne? És használná a szemüveget, a bajuszt meg a pofaszakállt?... Az öltöztetőnő a rendelkezésére áll.

– Muszáj? – kérdezte Kardos.

– Muszáj. Már csak a hatás kedvéért is. Mindig barátja voltam a színpadias jeleneteknek. A fürdőszoba a folyosón balra a harmadik ajtó.

– Tudom.

Kardos belenézett a sportszatyorba, két ujjal megemelte a kockás inget, elfintorodott és legyintett.

– Hát rájött? – nézett Dér Ádámra. – A fene vinné el magát.

– A kislányom mondta – mosolygott Ádám –, egy színész azt is el tudja velünk hitetni, hogy ő elefánt.

– Oké – bólintott Kardos. – És ha már így alakult, tökéletes elefánt leszek. – Felemelte az asztalról a sporttáskát, és kiment.

– Ezzel megvolnánk – mondta Dér Ádám.

Hirtelen az egymás közelében ülő Cynthiára és Szigetire nézett.

– Most tehát maguk összeházasodnak?

Cynthia megvonta a vállát.

– Nem, nem – mondta, és talányosan mosolygott.

– Erről még korai volna beszélni – szólalt meg Szigeti. – Egyelőre csak az a biztos, hogy Cynthia átveszi a butik vezetését. Hiába, az élet megy tovább.

Ádám egyetértően mosolygott.

– Milyen kocsija van önnek? – kérdezte.

– Citroen.

– Azon szállította kórházba a szomszéd kisfiát?  
– Igen.  
– A gyerek a hátsó ülésen feküdt?  
– Igen. Úgy, hogy az üléstámlát hátrahajtottam...  
– Ez a Citroen Combi egyik előnye. Hátul van benne elég hely...  
– Egy kisfiú mindenestre elfér. Miért fontos ez?  
– Nem fontos – mondta Ádám. Megsimogatta Mézmalac fejét, valamit felírt egy darab papírra, aztán magához intette Tarnyikot. – Eszerint járjanak el – adta oda neki a papírt. – A főtörzs nyilván a segítségére lesz. A női szerepre pedig kérje fel Cynthiát.

Mézmalac kivette Tarnyik kezéből a papírt, és elolvasta a ráírt sorokat.  
– Jé! – kiáltott fel, és rajongva nézett apjára. – Hogy jöttél rá?  
– Azóta tudom, mióta te szóba hoztad a bőröndös gyilkost.  
– Hú! – szisszent fel Tarnyik is az üzenetet olvasva. – Hát ez a megoldás! Mondtam én már a legelején, hogy így van ez. Csak azt nem tudtam, hogyan...

A többiek némán, mintegy magukba visszahúzódva figyeltek.

Kinyílt a folyosóra vezető ajtó, térdnadrágos, kockás inges, aranykeretes szemüveges öregúr lépett ki rajta; kezében emblémával díszített csontfogantyús sétapálcát tartott, bajuszos, pajeszos arcán az őszülő busa szemöldök fölött babszem nagyságú anyajegy díszelgett.

– Ő az – ugrott fel Golf papa. – Ő adta a tippet személyesen. Honnan került elő?

– El se veszem – mondta csöppnyi idegen akcentussal az ősz úr, aztán Dér Ádámmra nézett. – így fair a játék?

– Köszönöm, művész úr – felelte Ádám. – Sokat könnyít a dolgon, ha valaki egyből belátja, hogy vesztett.

– Persze maga is lássa be – mondta a szemölcsös idegen –, hogy a gyilkossághoz viszont semmi közöm sincs. Csakis az én mérhetetlen pechem, hogy egybeesett ez a kettő...

– Belátom – bólintott Ádám. – Sőt, tudom azt is, ha nem jön közbe a betörés, a gyilkos megússza... Az ő balszerencséjéért végső soron hálások lehetünk magának, nem gondolja?

– Levehetem a szemölcsömet, meg ezt az egész hóbelevancot?

– Vegye le.

A lehámló bajusz, oldalszakáll és szemölcs alól Kardos Mór arca bukkant elő.

– Gondolom, néhány év börtön tanulságul szolgál majd – szólalt meg Ádám –, hogy nem vezet jóra a túlzott mohóság. A művész úr ugyanis – fordult a többiekhez – úgy vélte, nem jár rosszul, ha az Állami Biztosítótól kap nyolcszázezer...

– Hétszázezer – szólalt meg Mézmalac.

– Szóval a biztosítótól hétszázezer forintot, a düsseldorfi Drachaus úrtól pedig ötvenezer márkát...

– Nem düsseldorfi, kölni – mondta Mézmalac.

– Igen – bólintott Kardos. – És szó sem volt ötvenezerről...

– Az már a vizsgálat dolga – mosolygott Ádám, azon tűnődve, milyen további tévedésekkel szerezhet örömet Mézmalacnak. – Most csak per tangentem tisztáztuk az ellopott kép ügyét.

– Mi az a per tangentem? – kérdezte Mézmalac.

– Érintőleg. Kutyafuttában. Azért jártunk el így, mert minket igazán Barbi halála érdekel... Most jó volna – fordult Tarnyikhoz –, ha megtörténne az, amit kértem...

Tarnyik intett Szontágh főtörzsnek és Cynthiá-nak. Hárman együtt mentek be a rózsaszín szobába.

– Persze – kezdett siránkozni Mézmalac –, mindenkinek megmondod, csak nekem nem.

Ádám lehajolt hozzá, és megmondta.

– És hogy jön ide a bőröndben cipelt holttest? – kérdezte Mézmalac.

– Az viszi, ez hozta – suttopta Ádám.

– Értem már – kiáltott fel a kislány. – Tehát nem itt, hanem ott...

– Remélem, az emberei nem forgatják fel fenekestül a házat – szólalt meg Szigeti.

– Fenekestül nem – mondta Ádám. – Csak egy kicsit. Ne aggódjon, velük van Cynthia is, aki itt már-már háziasszonynak számít... Elárulná nekem: ön vagy a felesége dolgozott agyaggal?

– Mivel? – kérdezte Szigeti.

– Úgynevezett szűrt agyaggal, amiből kerámiát égetnek.

– Miért kérdezi, ha úgyis tudja...

– Nem tudom – mondta Ádám.

– Én tudom – szólalt meg Bartal. – Barbi nemrég megkért, hogy szerezzek néhány kiló szűrt agyagot, eszébe jutott, hogy a kiállításán jól mutatna egy-két gyerekes primitív agyagfigura. Aztán az egész kiment a fejéből. Pedig én szereztem vagy két kiló agyagot, egy nagy, vaskos puha



hurka volt, vagy másfél hete vittem fel Dezsőnek a nyaralójukba. Nejlonzacskóban.

– Kösz – mondta Ádám, aztán Szigetire nézett. – Vajon ott van még?

– Nincs – rázta meg a fejét Szigeti. – Kidobtam.

– Okosan tette – bólintott Ádám.

Reccsenés hallatszott.

– Az ajtóban Szontágh főtörzs jelent meg, aztán Cynthia egy hordágszerű alkotmányon heverve, hátul a hordágy másik végét tartva Tarnyik jött, Az, amin Cynthia fekszik, a rózsaszín szoba ágyának laticeles betétje – szólalt meg Ádám. – Rajta sötétkék lepedő... Hány kilós maga, Cynthia?

– Ötvenegy.

– Barbi hány kilós lehetett? – fordult Ádám Szigetihez.

Szigeti hallgatott.

– Főtörzs – nézett Ádám Szontághra. – A hóna alá tudja kapni az egészet?

– Persze – válaszolt a főtörzs. És az ágybetéttel együtt felemelte Cynthiát.

– Leteheti – bólintott Ádám. – S vissza is ülhetnek a helyükre. – Kérdezhetek valamit? – fordult megint Szigetihez. – Milyen színű ágyneműt használtak a füzesberényi nyaralóban?

– Mindenfélét... fehéret, csíkosat, kockásat, kéket, zöldet... ahogy jön. Honnan tudjam?

– Főképpen kéket?

– Sötétkéket – kiáltotta Bartal. – Igen. Igen!

– Ne ragadtassa el magát – nézett rá Ádám. – Csúnya dolog a káröröm. Ez az ágybetét – fordult vissza Szigetihez – úgy, ahogy van, lányostul, asszonyostul, ugye elfér hátul a Combi Citroenben?

– Fogalmam sincs – mondta Szigeti.

– Úgyis kipróbáljuk – mosolygott Ádám.

– Akkor miért kérdi?

– Így hoztam a tudomására, hogy tudom, miképpen történt.

– És elmondaná nekünk is?

– Szívesen – felelte Ádám. És hozzákezdett. – Tehát? Ahogy valamennyien érezzük most még ebben a búskomor, nyomott, feszengő hangulatban is, jó lehet itt élni ebben a házban, ebben a fényben és ebben a

csendben, ahol kényelem és jólét vesz bennünket körül, és szinte a sajátunk a természet és a táj...

Nem vagyok irigy, de mióta beléptem ide, többször is erőt vett rajtam valami furcsa érzés, tétova vágyódás a tulajdon után; olyankor szoktam ezt érezni, amikor nagy virágzó kert közepén tiszta vizű fürdőmedencét pillantok meg, vagy amikor sárkányrepülőt látok lebegni kék ég alatt, zöld hegyek között. Még a kislányomat is elfogta ez az érzés, amikor a kék üvegfalon átszivárgott a gyöngyszínű fény. Azt mondta: de szép itt, és azt kérdezte: a halott asszonyé volt ez a ház? S mivel ő is tudja, milyen csábító egy ilyen hatalmas érték, azt mondta később: de a férje mégse tehette... Van itt valaki – nézett körül Ádám –, akinek ez a gondolat így vagy úgy nem fordult meg a fejében? Hallgatás felelt rá.

– No lám. Mondhatom: mindenkinek eszébe jutott, hogy ő tette, más nem tehette? A lányom, aki az én hibámból korai érdeklődést árul el a kriminológia és kriminalisztika iránt, e gondolatsorból logikus következtetést vont le: ha a férj tette volna, a holttestet nyilván elviszi a háztól... Nos, ennek a megállapításnak a fényében nézzük meg, miképpen járt el a gyilkos. A rendőrorvos a halál beálltának időpontját egyértelműen augusztus 3-án este 7 és 8 óra közé teszi. Ezt kétségbevonhatatlan tényként el kell fogadnunk. Ugyanakkor az is nyilvánvaló és bizonyított, hogy ebben az időpontban az itt jelenlévő érdekelt és gyanúsítható személyek közül senki sem fordulhatott meg a házban. Bartal doktor kivételével. Tehát senki! Csak Bartal. Se barátnő, se férj.

– Újra én? Újra csak én? – kiáltotta Bartal.

– Nyugalom – mondta Ádám. – Lesz még egy-két kitérő. Ugyanaznap, tehát augusztus 3-án éjfél körül betörték ebbe a házba a Kardos Mórtól kiinduló megbízatás alapján. A rózsaszín szobából, ahol az áldozat feküdt, a betörő az ágy fölül elvitt egy ikont. A betörő, Halász Laja, bár a mellére tetoválva ugyan az áll, hogy Cambridge, Oxford University, nem díszdoktora semmilyen egyetemnek, sőt szakmai körökben kissé buggyantnak tartják, azt állítja, hogy az ágyon éjfél tájt senki sem feküdt. Bár ő sem mindig mond igazat, most higgyünk neki. Bizony azt kell kiderítenünk, ha nem ott feküdt, akkor hol feküdt, és később hogyan került oda.

Dér Ádám körülnézett, körülnézett Mézmalac is kevélyen; szerette, ha az apját csodálják.

– Mint tudjuk – folytatta Ádám –, a rendőrorvosok és nyomszakértők kétségbevonhatatlanul meg tudják állapítani, hogy egy holttestet elmozdítottak-e a helyéről a halál beállta után. Egy hulla, akit ide-oda cipelnek egy bőröndben, bizonyos jellegre tesz szert; ne részletezzük, annyi biztos, a mi esetünkben a sötétkék lepedőn heverő tetemet a halál beállta óta nem mozdították el, tehát ott feküdt az ágyon mindvégig, azonos testhelyzetben. Hihetünk-e mégis Halász Lajának? Nosza! Hagyjuk figyelmen kívül a tényeket, s fogjuk fel úgy a dolgot, hogy az áldozat éjfél után került a rózsaszín szobába. E feltevéstől hirtelen egy csomó alibi összeomlik... De térjünk vissza Bartal doktor alibijére, ő arra hivatkozott, hogy a kérdéses időpontban, augusztus 3-án este a berényi nádasban bizonyos Raab Gergely orvhalással beszélgetett. A halászt, aki megerősíthette, vagy cáfolhatta volna állítását, augusztus 6-án hajnalban Füzesberényben megölték, ugyanazzal a módszerrel, amellyel Szigetinét elkábították: fejbe verték egy súlyos, képlékeny tárggyal. Bartal alibijét e tett időpontjára sikerült igazolnunk, így most ő az egyetlen, aki feddhetetlenül áll.

A második gyilkosságot bárki az itt jelen lévők közül elkövethette, csak ő nem.

Bartal magába roskadva ült. Verítékező homlokát törölgette.

– Tehát vehetjük sorra ismét az összes szereplőt, Kardost, Deákékat, Cynthiát és a férjet, Szigeti doktort. Hol voltak ők, s mit tettek abban a percben. Cynthia Debrecenben lépett fel az Old Boysszal.

– Miskolc – szólalt meg Mézmalac –, és Old Scull-lal...

– Helyes – bólintott Ádám. – Pontatlanságom ellenére biztos, hogy szem előtt volt, nem verhette fejbe Szigetinét egy súlyos képlékeny tárggyal, s nem fecskendezhette beléje a morfiumot.

– Morfium-hidrochloridot – mondta Mézmalac megrovóan.

– Azt se – bólintott Ádám. – Deákné és Kardos ugyanekkor régi Csontos-filmeket néztek, mások szerint szexet és horrort...

– Jávor Pált – mondta Mézmalac.

– Utoljára tévedtem a kedvéért – mosolygott Ádám. – Tehát gyanúsítható személyként itt maradt nekünk a szerető, Deák és a férj...

– Bravó – szólalt meg Szigeti. – Szép kanyar volt.

– Az ám – bólintott Ádám. – Minden út Rómába vezet. Kit gyanúsít mindig a zsaru, ha egy szépasszonyt halva talál? A férjet, a szeretőt, az élettársat. Ez a rutin. Lehet, hogy Barbi együtt utazott Deákkal Szegedre, és

ott a Mercedesben lelte halálát? Nyolc óra tájt maga főorvos úr még nem volt szem előtt.

– Hogy érti ezt?

– Tudtommal a Tisza-parton üldögélt. De most azt kérdezem: éjjel hánykor feküdt le?

– Három körül.

– Addig?

– A bárban a dizőzzel beszélgettem. Deák Csillának hívják. Az unokahúgom.

– Tudjuk – mosolygott Ádám. – Jaj de jó! Akkor maga aznap éjjel nem hozhatta fel Szegedről a hullát. És másnap?

– Szerelőnél volt a kocsim.

Dér Ádám bólintott.

– Ez már beszéd. Nos, doktor úr? – nézett Szigetire. – Lám, egyedül maradt.

– Hogyhogy? – húzta fel a vállát Szigeti. – Miféle marhaság ez? A füzesberényi szomszédunk, egy rendőrtiszt igazolhatja, hogy...

– Oké, oké – nyugtatta Ádám. – Mézmalac! Mi áll abban a vallomásban, amit Szigeti bácsi olyan szépen leírt IBM írógéppel két példányban? Hánykor jött át érte a szomszédasszony, hogy beteg a gyerek?

– Nyolckor – mondta Mézmalac.

– No lám – bólintott Ádám. – Hét és nyolc között doktor úr nem volt szem előtt.

Szigeti mosolyogva megvonta a vállát.

– Hétkor ugyebár felszaladtam Pestre, sebtében megöltem a feleségemet, és nyolcra vissza is értem. Gondolja?

– Dehogy – mondta Ádám. – Rafináltabb gyilkosság ez ennél. Három rétege van. Az első: öngyilkosság látszatát kelteni. A második: tökéletes alibit kreálni. A harmadik: a gyanút valaki másra hárítani. Egy jó balekra.

– Ezt már hallottam egyszer – mondta Szigeti. – Elárulná, hogy ki az a balek?

– Természetesen Bartal doktor. Megmondanák nekem, ki tudott arról, hogy Bartal süllőt vett kedden este saját állítása szerint a vízi törpétől, akit lidércnek is neveznek?

– Hárman voltunk – szólalt meg Tarnyik –, amikor ez a kijelentés elhangzott: Bartal, Szigeti és én.

– És ki az, aki otthonosan mozog, mint horgász, a füzesberényi nádasokban? Ki tudott legtöbbet a vízi törpéről, ki ismerte a szokásait, ki sejtette, hogy éjszaka hol, merre jár?

– Rám gondol? – kérdezte Szigeti.

Ádám megvonta a vállát, és Mézmalacra mosolygott.

– Nézzük hát a bűntény első rétegét, azt, amelyik az öngyilkosság látszatát keltette. Ismérvei: belülről bezárt lakás, külsérelmi nyomok hiánya. Csakis Tarnyik főnyomozó túlzó buzgalmán, s a rendőrorvos szakértelmén múlt, hogy a rendőrség ezt a halálesetet nem öngyilkoságként, hanem gyilkosként kezelte. Ahogy Szigeti úrnak nemrégiben bemutattuk – intett Ádám a hall kijárata felé –, ezt az ajtót egy darab horgászszinór és egy műanyag golyóstoll segítségével bárki bezárhatja kívülről úgy, hogy a kulcs a zárban belül marad. A műanyag toll, amely elfordítja, a kulcsra nem hagy nyomot. Doktor úr – nézett Szigetire –, ugye elismeri, hogy mindez lehetséges.

– Hiszek a szememnek – mondta Szigeti.

Ádám most Tarnyikhoz fordult.

– Itt van az a golyóstoll, amit Jakabné a bejárat közelében talált?

Morcos előhúzta zsebéből a tollat. Nem volt jókedvű.

– Tessék – mondta.

– Nekem nem kell. Csatolják a bizonyítékokhoz. És a szakértő nézze meg, hátha ujjnyom...

Tarnyik sóhajtott.

– Idegen ujjnyom nincs rajta. Összetapogattam az izzadt mancsommal.

– Sebaj – mondta Ádám. – Nem döntő szempont. A bezárt szoba titka amúgy is csak afféle sallang, ködösítés, merő illúzió... Viszont meg kéne válaszolnunk azt is, miféle súlyos, képlékeny tárgyval ütötték le Barbit, mielőtt a karjába fecskendezték a mérget. Kifejező hasonlatot keresve kelttésztról beszéltünk, túrós rétesről is, én mégis azt mondom inkább: nejlonzacskóba bugyolált puha agyagról van szó, úgynevezett szűrt agyagról, talán épp arról, amit Bartal vitt fel a Szigeti-nyaralóba, s amit a doktor úr, úgymond, réges-rég kidobott. Biztosra vehetjük, lehetetlen lesz megtalálni. Mégis fel kell tennünk a kérdést: kinek a keze ügyében heverhetett egy ilyen agyaghurka? Ki próbálgatta, hogyan lehet kívülről nyitni-zárni ezt az ajtót? Ki juthatott morfium-hidrochloridhoz? Nos, doktor úr?

– Gondolom – nézett rá Szigeti – azt kell most mondanom: én. Mit bizonyít ez? A szomszéd rendőr...

– Ezzel még ráérünk. Nézzük előbb a balek szerepét. Amikor Tarnyik főhadnagy tudatosította, hogy gyilkossági ügyben nyomoz, és Bartal doktor alibiként a vízi manóra hivatkozott, a gyilkos elhatározta, hogy frappáns módon végez a vízi manóval.

– Épp ez az – mosolygott Szigeti. – Én aznap éjjel nem mozdultam ki ebből a házból. A Moszkva téren sem ölhettem meg senkit, nemhogy Füzesberényben.

– Melyik éjjel? – kérdezte Ádám.

– Teljesen mindegy. Mindennap itthon aludtam. – Raab Gergelyt péntek hajnalban ölték meg, négy óra tájt.

– No lám – vont a vállát Szigeti. – Akkor én épp őrizet alatt voltam. A főhadnagy úr, mint egy jó Cerberus, ült a küszöbön.

Ádám Tarnyikra nézett.

– Felidézné, hogyan volt ez?

– Aludtam – mondta Tarnyik szomorúan. – Dögfáradtság jött rám...

– A küszöbön aludt?

– Nem, a rózsaszín szobában. Olyan hirtelen jött rám az álom, hogy a szőnyegre dőltem...

– Evett, ivott előtte valamit?

– Kávét... – Tarnyik álla a szó szoros értelmében leesett. – A kurva életbe!

– Csiling – szólalt meg Mézmalac.

– A kávémba kevert valamit...

– Micsoda grand guignol – csóválta a fejét Szigeti. – Én lennék ekkora méregkeverő? A Borgiák hozzám képest mézeskalácsárusok... – élesen felnevetett, de senki sem nevetett vele.

– Aha – szólalt meg a csöndben Jakabné csilingelő gyerekhangján. – Tehát erről van szó.

– Mármint? – kérdezte Mézmalac.

– Dolfi mindennap fél hatkor ébred. Ekkor veszem le róla az elsötétítőt. És ha feljönnek hozzám, megmutathatom: a verandámról rálátni az alsó útra, ami a doktor úrék garázsához vezet. Pénteken fél hatkor láttam, ahogy a doktor úr zöld kocsija végigmegy azon az úton, és hallottam, hogy beáll a garázsba. A garázsajtó ugyanis sziszeg. Még gondoltam is, jó korán felkelt a doktor úr. Nem csoda, hogy egy ilyen haláleset után az ember nem tud aludni.

– Nos? – nézett Szigetire Ádám.

– Hülyeség – felelte Szigeti. – Rémálom. Hogyan ölhettem volna meg a feleségemet Budapesten, amikor a haláleset időpontjában innen százharminc kilométerre egy beteg kisgyermekkel foglalkoztam.

– Épp ez az – mondta Ádám. – Míg a bőröndös gyilkos szokás szerint elviszi, maga hazahozta.

– Nem értem – rázta a fejét Szigeti. – A szeme csillogott, az arca egyre sápadtabb lett.

– Délelőtt telefonon beszélt Barbival.

– Igen.

– Akkor mondta meg magának, hogy terhes. És azt is, hogy válni fog.

– Ezt meg honnan veszi?

– Maga rábírta, hogy menjen le Füzesberénybe, megbeszélni a dolgaikat...

– Mese.

– Barbi kocsival akart menni, de... bocsánat – fordult Deákhhoz. – Ittak valamit aznap délelőtt, amikor maga itt járt?

– Igen. Vodkás martinit ittunk, elég sokat.

– Tehát Barbi nem mert kocsiba ülni... Vonaton ment. Hét óra után pár perccel találkoztak... és maga akkor leütötte, majd morfiuminjekcióval megölte. A holttest a nyaralójukban volt, amikor a szomszédasszony jött, hogy a gyerek beteg. Ugye ott is az épületben bent van a garázs?

– Igen – kiáltotta Bartal. – A hallból nyílik.

– Miért fontos ez? – kérdezte Szigeti.

– Amikor visszatért a kórházból, a holttestet az ágybetéttel, a laticellel és a lepedővel együtt beemelte a kocsi hátuljába anélkül, hogy a helyzetén változtatott volna. Aztán kora hajnalban...

- Horgászni voltam... Halat is fogtam. A szomszéd tanúsíthatja...
- A halat napokkal előbb fogta, nyilván a mélyhűtőből vette ki.
- Rosszindulatú feltevés.
- Aztán kora hajnalban – folytatta Ádám, hangját csöppnyit felemelve – a hullát felhozta Pestre. Így kelt vándorútra a halál. A rózsaszín szobában lévő ágyból kivette az ágybetétet, ezt később visszavitte Füzesberénybe, s helyére tette azt, amin a halott feküdt. Ugye Berényben is ugyanilyenek az ágybetétek?
- Igen. Mit bizonyít ez?
- És az ágynemű ugye sötétkék? És egy lepedő hiányzik?
- A kurva életbe nem bizonyítja be...
- Csiling – szólalt meg Mézmalac.
- A sötétkék lepedőn UV-lámpával olvashatóvá vált egy szám. Ez a szám a füzesberényi tisztító száma. Mennyi is az a szám, Mézmalac?
- A 0764.
- Tehát be tudom bizonyítani. És még valami! Látták, amikor Füzesberényben a feleségével találkozott. – Semmilyen jel nem mutatott arra, hogy blöfföl.
- Hol? Hol? – ugrott fel Szigeti.
- Hol is? – nézett Dér Ádám Mézmalacra. – Tudod! A szokott helyükön... Ahogy a vallomásában Szigeti bácsi említette.
- Hol másutt – mondta Mézmalac. – A három vén tölgynél.
- A blöff bejött.
- Jézusom! – Szigeti hangja elfulladt sikoly volt. – Tehát látott valaki, amikor leütöttem?!...
- Dehogy – mondta Mézmalac, és szeretettel apjára nézett. – Apuci jól tud hazudni. Velem – egyszer azt is elhitette, hogy Jaltában találkozott a húsvéti nyúllal...



Szépirodalmi Könyvkiadó

© Kristóf Attila, 1989

Szépirodalmi Könyvkiadó  
Felelős vezető Szálai Sándor mb. Igazgató  
Műszaki vezető Szabó György István  
Művészeti szerkesztő Kiss Marianne  
Műszaki szerkesztő Kapitány Ágnes  
A fedélterv Szabó Árpád

ISBN 963 15 3846

ISSN 0237-3688